

**Türk milliyetçiliği...
birleştirir mi yoksa
parçalar mı ?**

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

Önsöz.....	5
Kurtlu hilal(Mehmet Yılmaz).....	6
O Gün Bebek Nasıl Katil Oldu? (Mehmet Yılmaz).....	17
Türkiye faşist olur mu? (Mehmet Yılmaz).....	21
Türk Milliyetçiliğinin intiharı: CHP ile MHP birleşsin! (Mehmet Yılmaz).....	25
Milliyetçiliğin Anatomisi(Mehmet Bahadır).....	31
Milliyetçiler, Kemalistler ve ulusalcılar neden başarısız? (Mehmet Yılmaz).....	40
Hani şu tek dişi kalmış canavar: Ulusal Abicilik(Rafet Günay).....	46
Kurtuluş savaşı kazanmanın zararları(Mehmet Yılmaz).....	50
Psikopatlık ve Karizma(Mehmet Yılmaz).....	52
İttihatçılar Taşnaklara Ne Önermişlerdi? (Tuncay Yılmaz).....	56
Bayraklar, topraklar ve insanlar(Rasim Ozan Kütahyalı).....	64
İrkçiya kızılmaz, acınır! (Mehmet Yılmaz).....	67
Mimar Sinan'ın Kayıp Kafatası! (T.Suat Demren).....	70
Bir unutmaya dini olarak Türklük(Ferhat Kentel).....	72
MHP, 'Üç Hilal'e Sadık Olmalı(Mustafa Akyol).....	75
Türk Milliyetçiliğinde Açılım İhtiyacı(Mustafa Akyol).....	77
Alperenlik söze karşı yumruk mudur? (Mustafa Akyol).....	79
Ya "Vatan sağolsun" diyemeyenler? (Rasim Ozan Kütahyalı).....	81
Önce Vatan mı, Önce Adalet mi?.....	83
Fethullah Gülen ve Milliyetçilik Videosu(Mehmet Yılmaz).....	85
Birlik ve Beraberliğe İhtiyacımız Yok(Mustafa Akyol).....	96
Türkçe Ezan, Tercüme ibadet: Kültürel bir şizofreni(Mehmet Bahadır).....	98
Türk Milliyetçiliği İrkçi midir? (Mustafa Akyol).....	105
Harp Akademilerinde İrkçi Fikirler...(Rasim Ozan Kütahyalı).....	107
İnsan=Türk demek değildir! (Ufuk Coşkun).....	109
Türk Milliyetçiliğinde Açılım İhtiyacı(Mustafa Akyol).....	112
'Atatürk milliyetçiliği' bitmiştir(Mustafa Akyol).....	114

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Milliyetçi Türk ırkçı mıdır? (Mehmet Bahadır).....	116
Biz Türkler işgalci ve emperyalist miyiz? (Rasim Ozan Kütahyalı).....	122
Kıbrıs Türklüğü ve Türklük(Ahmet Cem Özen)	124
Türk Irkçılarının İnandığı Yalanlar (I) (Mustafa Akyol)	128
Türk Irkçılarının İnandığı Yalanlar (II) (Mustafa Akyol)	130
Türk Irkçılarının İnandığı Yalanlar (III) (Mustafa Akyol).....	132
Türklerde Batı korkusu(Ferhat Kentel).....	134
Türk milleti ne kadar Türk? (Nurhayat Kızıllkan)	137

Önsöz

Milliyetçilik birleştirici bir faktör, bir tutkal gibi sunuldukça insan soruyor kendi kendine: "**Bu kadar kötü bir ülke mi Türkiye?** Bir arada yaşamak için tutkallara ihtiyaç duyacak duruma mı düştük? Bu kadar mı nefret ediyoruz birbirimizden?"

Aramızdaki ilişkileri kanunlara saygı, iyi niyet, güzel ahlak gibi prensipler üzerine oturarak huzurlu bir ülke kurmak mümkün değil mi? İllâ ki bir tutkal/çimento mu gerekiyor?

Milliyetçilik tutkalı adil ve müreffeh bir düzene alternatif olabilir mi? Adalet ve ihsanın hâkim olmadığı ortamlarda Türklerin kardeşliği ne işe yarar?

Belki de Türk Milliyetçiliği diğer milliyetçilikler gibi yok olmaya mahkûm bir söylem. Çünkü var olmak için "ötekine" ihtiyacı var. Ötekileştireceği bir grup bulamazsa kendi içinden "zayıf" bir zümreyi günah keçisi olarak seçiyor. Hıristiyanlar, Eşcinseller, komünistler...

150 sayfalık bu kitapta Türk Milliyetçiliğini sorguluyoruz. Müslüman ve milliyetçi olunabilir mi? Türkiye'ye faydaları ve zararları nelerdir? Milliyetçiliğin Geçmişi ve geleceği, siyasete, barışa, adalete etkisiyle.

Kurtlu hilal(Mehmet Yılmaz)

Hayatta bazen zor anlar vardır, seçenekler birbirlerini iptal ederler. Bir şıkkı seçen diğerini otomatik olarak reddetmiş olur: Doktor mu olsam yoksa mühendis mi? Ezan sesi mi dinlesem yoksa kurt uluması mı?

MİLLİYETÇİ MÜSLÜMAN DENEN BİLMECE

Muhafazakâr yazarlarda ve düşünürlerde sezdiğimiz bir ayrıştırma çabası var : Milliyetçilik ve ulusalcılık. Milliyetçilik cici, ulusalcılık ise öcü. Bir de "*Menfî milliyetçilik*" gibi ifadeler kullananlar var. Zaman gazetesi veya AKP mensuplarını dinlerken de tanık olduğumuz bu hassasiyet şöyle özetlenebilir :

Ulusalcı: Şiddete yatkın, başka ulusları aşağı ve/veya tehlikeli kabul eden, tabancayla yemin eden, çeteci, bombacı, vs.

Milliyetçi : Milletini ve ülkesini seven, Türkiye'nin ileri gitmesini, tehlikelerden uzak kalmasını isteyen.

Dindar müslümanlar milliyetçi olmaktan pek rahatsız değiller gibi. Kendisini milliyetçi olarak tarif edenler de İslâm ile aralarına çok mesafe koymamaya gayret ediyorlar.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Meselâ MHP, Erciyes Zafer kurultayını [Miraç kandilinde başlatıyor](#). Bir başka örnek ise ülkü Ocakları'nın sitesindeki koskoca [İslâm sayfası](#). Gene bu sitede Başbuğ Türkeş ve Bahçeli'nin dua ederken, namaz kılarken fotoğrafları var. Bu güzide sitenin marşlar bölümünde bulunan Malazgirt Marşı'nın sözleri ise şöyle :

"...

*Türk, ulu Tanrı'nın soylu gözdesi
Malazgirt Bizans'ın Türk' e secdesi
Bu ses insanlığa Hakk'ın müjdesi
Bu sesle birleşir bütün yürekler
Ya ALLAH Bismillah ALLAHU ekber*

*Yiğitler kan döker, Bayrak solmaya
Anadolun başlar vatan olmaya
Kızılma ya hey! Kızılma ya
En güzel marşını vurmada Mehter
Ya ALLAH Bismillah ALLAHU ekber
...."*

Gayet İslâmî bir nakaratla bezenmiş bu güftede Türk milleti "*Tanrı'nın gözdesi*" yani seçilmiş bir millet/ırk olduğu gibi Bizanslıların (Hıristiyanların) ALLAH'a değil Türk'e secde etmesi söz konusu. Türk yiğitlerin Bizans kanı dökmesi aslında "*Hakk'ın insanlığa müjdesi*" olmuş.(Bilmiyoruz Bizanslı okuyucularımız da buna katılırlar mı? Dileyenler bir yorumla belirtebilirler.)

TÜRKLER VE MİLLİYETÇİ TÜRKLER

Muhafazakâr zihinlerde milliyetçi kendini, "*bu milleti ve ülkeyi seven, ona sahip çıkan, geleceği için çalışan*" diye tarif ediyor. Acaba bu milleti ve bu ülkeyi sevmek normal bir davranış değil mi? Bu ülke belki de o kadar da sevilecek bir ülke değil? Her şeye rağmen onu sevenler var ve bu özel insanlar kendilerini diğerlerinden ayrı tutmak, bu farkı dile getirmek istiyorlar. Haliyle bir gruplaşma, kendine bir isim verme söz konusu:

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

*Milliyetçi Türkler (=Türkiye'yi seven Türkler),
Feminist Türkler,
Komünist Türkler,
Konsomatris Türkler,
Binnaz Kahvesi'nde pişti oynayan Türkler,
Kelaynakların korunmasını isteyen Türkler,
Nükleer enerji karşıtı Türkler,
Kadın şoförlere kızan Türkler,
Çemişkezek Spor Kulübü taraftarı Türkler.*

Milliyetçilik eğer millet sevgisiyse bu kelimeye yani *milliyetçiliğe* gerek yok. Zira kitap sevgisi, çocuk sevgisi, vatan sevgisi gibi millet sevgisi de pekâlâ kullanılabilir. Eğer milliyetçilik millet sevgisinin ötesinde bir şey ise bizzat milliyetçiler tarafından tarifi gerekir. Zira "kedi buysa et nerede? Et buysa kedi nerede?" diye sorarlar adama.

MİLLİYETÇİLİK BİRLEŞTİRİCİ Mİ YOKSA BÖLÜCÜ MÜ?

Bazı yazarlar milliyetçiliğin (aşırıya gidilmediğinde) insanları birleştiren bir çimento olduğunu söylüyorlar. Belki Cumhuriyet'in ilk yıllarında çağdaşlığın da bir çimento, bir ortak hedef olabileceği düşünülmüştü. Ama her -çilik kendi normlarıyla ortaya çıktığı ve her norm da nüfusu **NORMal / aNORMal** olarak ikiye ayırdığı için "muasır medeniyet seviyesi" söylemi de halkı ikiye böldü :

*Bu seviyenin altında ve üstünde kalanlar,
Latin alfabesini öğrenenler ve eski yazı bildiği halde "cahil" sayılanlar,
Üniversiteye girenler ve başörtüsü yüzünden giremeyenler,
"Ne mutlu Türk'üm" diyenler ve diyemeyenler,
Laik olduğu için "adam olanlar" ve "adamdan sayılmayanlar"
Cumhuriyet mitinglerinde evine bayrak asanlar ve asmayanlar.*

Her insanın kendi ülkesini ve milletini sevmesi normal bir şey iken dünya görüşü olarak "ben ülkemi/milletimi seviyorum" demenin anlamı nedir? Bazı Türkler diğer Türklerden daha iyi "Türk" olabilir mi ki biz "milliyetçiyiz" diyerek bunu belirtmek gerekiyor? Mesela annemizi, babamızı sevdiğimizi herkese ilân ediyor muyuz? Anneci/babacı veya aileci diye bir kavrama gerek var mı?

MİLLİYETÇİLİK BİR TUTKAL OLABİLİR Mİ?

Geçtiğimiz günlerde TESEV "Milletin Bölünmez Bütünlüğü" adlı bir [rapor](#) yayınladı. Hem uzmanların gözlemlerini hem de görüşme kayıtlarını içeren 316 sayfalık bu rapordan ilginç bir alıntı :

"Örneğin, biri Terekeme [Y.N. Karapapak türkləri, Karakalpak değil] , diğeri Azeri iki kişi, "birlikte nasıl da güzel güzel çalıştıklarını" anlatırken, seçim dönemlerinde devlet dairelerinde işe alım konusunda ortaya çıkan ayrımcılık söz konusu olduğunda, bir cemaat (Terekemeler ya da Azeriler) lehine olan bir ayrımcılığın diğeri cemaat üyesi tarafından dile getirilmesiyle, lehinde ayrımcılık

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

yapılan cemaat üyesinin yüz ifadesi değişiyor; açık bir biçimde memnuniyetsizliğini dile getiriyor. Onların bir aradalıklarını sağladığı varsayılan Türklük ya da ulus devreden çıkıyor; bir alt katmana –cemaate– iniliyor ve işin en önemli kısmı, onların gerçekten bir arada olmalarını, birbirlerini sevmelerini sağlayan, ulus altındaki kurgularını, Terekeme veya Azeri olduklarını unutturan gündelik hayatları, beraber iş yapma pratikleri, arkadaşlıkları devreye giremiyor.”

Bu örneğin akla getirdiği sorular şunlar:

1. Milliyetçilik, ulusalcılık, kavimcilik, ırkçılık gibi kavramların arasına kalın çizgiler çizmek sanıldığı kadar kolay olmayabilir mi? O çizgiler var mı? Nerededir ve nasıldır? Bütün milliyetçilerin hemfikir olacağı tarifler var mıdır?
2. Aramızdaki ilişkileri kanunlara saygı, iyi niyet, güzel ahlak gibi prensipler üzerine oturarak huzurlu bir ortam kurmak mümkün değil mi? İllâ ki bir tutkal/çimento mu gerekiyor?
3. Milliyetçilik tutkalı adil ve müreffeh bir düzene alternatif olabilir mi?
4. Adalet ve ihsanın hâkim olmadığı ortamlarda ortaya çıkan kaosun faturası dinî ve etnik aidiyetlere kesilmesine nasıl engel olunabilir?

MİLLİYETÇİLİK BİR TUTKALSA EĞER ÇOK İYİ YAPIŞMIYOR

Neden? Bu söylemi seçim kampanyalarının merkezine yerleştiren partiler Türkiye'nin genelinden oy alamıyorlar. Yani halk milliyetçi bir parti tarafından yönetilmek istemiyor.

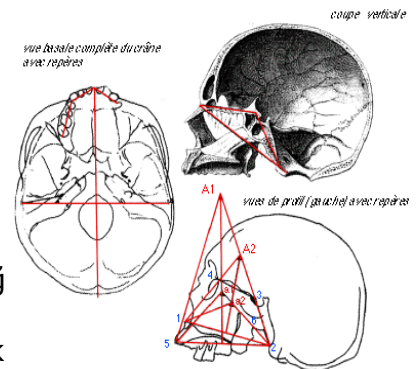
Şeriattan korkarak CHP'ye toplanan seçmenler gibi PKK'ya kızarak MHP'ye toplananlar oluyor ama bunlar ne istemediğini ifade eden, tepkili ve öfkeli oylar. Çok partili hayata geçtiğimizden beri milliyetçi söylemin aldığı oyların sürekli düşük kalması da bu tutkalın gücü konusunda düşündürmeli insanları.

22 Temmuzdan önce yayınlanan "Türk Milliyetçiliğinin intiharı" adlı [yazımızda](#) dediğimiz gibi :

"Türk Milliyetçiliği diğer milliyetçilikler gibi yok olmaya mahkûm bir söylem. Çünkü var olmak için "ötekine" ihtiyacı var. Ötekileştireceği bir grup bulamazsa kendi içinden "zayıf" bir zümreyi günah keçisi olarak seçiyor. Hıristiyanlar, Eşcinseller, komünistler..."

BİYOLOJİK TÜRKLÜK

Ülkü ocakları sitesi gayet faydalı bir site. Meselâ uluyan kurt posterlerini indirip ekranlarınızı süsleyebilirsiniz. Çeşitli galaksilerin fotoğraflarına montaj yapılmış adeta "ilâhi" bir hava verilmiş Başbuğ Türkeş fotoğrafları da var. Ama bu sitede bulunabilecek en ilginç şeylerden biri Türk'ün biyolojik tarifi:

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

"Dört beyaz ırk grubunda, Europa adı verilen gurubun Turania tipindedir. Brakisefal kafa yapısına sahip bir ırktır. Aynı yerleşim bölgesini paylaşmış oldukları, dolikosefal kafa yapısına sahip, mongoloir grubundan olan Moğol'larla uzaktan yalandan bir alakası yoktur. Moğol ve Türk ırkı arasındaki fark ilmi olarak da ispat edildiği gibi çok büyüktür. Kültürel değerlerimiz ve anatomik yapılarımız ayrıdır. TÜRKLER ANDRANOVO insanı diye adlandırılan bir tipin temsilcisidirler. Andronovo insanı Rus bilginleri tarafından incelenmiştir. Bu ırk dört bin yıl kadar önce Orta Asya'da yaşamakta idi. İşte Türkler'in menşei bu insanlardır."

Safkan Türk tarifiyle dikkatimizi çeken Ülkü Ocakları'na alternatif bir tez ise AMERICAN JOURNAL OF [PHYSICAL ANTHROPOLOGY'den](#) geliyor . 2001 yılında dergide [yayınlanan bir etüde](#) göre Anadolu'da yaşayan insanların genlerinin sadece %30'u Orta Asya kökenli. İtalyanların yanı sıra ODTÜ'den iki Türk bilim adamının da katıldığı çalışmada Anadolu halkının genleri Orta Asyalılar ve Doğu Akdenizlilerle karşılaştırılıyor. Araştırmacıları bir ölçüde "şaşırtan" şey ise şu: Kürtçe, Ermenice ve Rumcanın da dahil olduğu Hint-Avrupa dil ailesiyle Türkçenin dahil olduğu Altay ailesi arasındaki önemli farkların (ve yansıttığı kültürel ayrılıkların) DNA ve mitokondri farklılıklarına yansımamış olması.

Aslında Türkler hakkında bilinmesi gereken ama etüdde değinilmeyen bir başka gerçek var : Orta Asya Türkleri exojen bir topluluk. Yani Türk olmayanlarla evlenmeyi tercih eden. Bunun sebebi de çok eski bir geleneğe dayanıyor. Aynı klana ait kızlar ve oğlanlar birbirleriyle kardeş sayılıyor ve iki genç evlenmek istediği zaman yaşlılar 7 kuşak hatta bazen 9 kuşak geri giderek akrabalık arıyorlar. Bunun için Türk gençlerinin en kolay evlenecekleri kişiler Türk olmayan komşuları : Çerkes, Kürt, Arap oluyor. Ünlü Türkolog Jean Paul Roux'nun Türklerin Tarihi adlı yapıtında detaylı biçimde açıkladığı bu olgu haliyle Kuvvacıların "[Türk anadan, Türk babadan, soyunda dönme olmayan...](#)" diye [başlayan yeminini](#) de çok dar bir topluluğa sınırlıyor. Bu türlü ölçütlerin varlığı ise bir kez daha milliyetçiliğin birleştirici değil bölücü olduğunu gösteriyor belki de...

ALPERENLER VE "ÜLKÜ ŞEHİDİ" KAVRAMI

Alperenler şehid kavramına yepyeni bir boyut getirmişler: ülkü şehidi. 1970'lerde Sağmalcılar Cezaevi'ndeki bir isyanı anlatan şu satırlara bırakılan yorumlar daha da ilginç. Bir tanesini aktarıyoruz ama diğerlerini de [buradan](#) okuyabilirsiniz:

"TNT patlayıcıları hazırladık. Bizi de muhtemelen öldürecek, daha doğrusu hapisanede canlı koymayacak güçte bir malzemeydi. Son çaremiz hapisaneyi havaya uçurmaktı. Açık havada bile yakın mesafede canlı koymayacak güçte olan bu patlayıcı, dar hapisane ortamında meseleyi kökten halledecekti şüphesiz. ...

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Ertesi günü geniş çaplı bir arama yapıldı. Bizim koğuştta bir tabanca ve TNT kalıplarını buldular. Bütün gazeteler birinci sayfalarında bizim patlayıcılardan söz ediyor, şok haber diye kamuoyuna sunuyorlardı. Kirli ruhlara korku salmıştık. Hapishane artık bizimdi.” (“ülkü şehidi” Mehmet Aluş’un anılarından)

Yorumlar

Mustafa K.KALE ALPEREN - 07.08.2007. 09:15

“Bune acıdır,bu ne büyük çiledir,görmemek mümkünmü. Amma bu ne büyük bir gururdur,şandır,sevinçdir,dava ugruna ölmektir. MEVLADAN dilememek ne mümkün.RABBim bizlerede yolda yürürken yaşarken,uyurken,çalışırken,dava ugrunda eylemeyi nasip etsin.ALLAH CC tüm aziz şehitlerimize rahmet eylesin.Tüm ALPEREN lere nasip etsin iyiki vardınız AGABEYLERİM.”

Alperen Ocakları'nın sitesinde görölmeye değer sayfalardan biri de “Turan Sevdalı Enver Paşa” <http://www.alperenocaklari.net/guncel-haberler/kahraman-enver-paa/> adlı bölüm. Alperenler şu mesajları bırakmışlar :

zeybek - 08.08.2007. 13:15

tarihimizde böyle başarılı insanların bulunmasından onurluyum . içinde bulunduğumuz şu dönemde böyle değerli ve idealis insanlara çok ihtiyacımız var. mekanın cennet olsun paşam

Bozkurt - 07.08.2007. 20:02

Paşam senin gibi idealist paşalar olsun bu millet 90.000 değil 900.000 şehit vermeye hazır. Mekanın cennet, ruhun şad olsun paşam

mustafa taşı - 05.08.2007. 21:17

turan soylu,büyük alperen, yiğit savaşı seni unutmadık yerin büyük

Sarıkamış gazvesine katılıp Enver Paşa'yı yakından tanıma imkânı bulan 90 bin askerden henüz yorum bırakan olmamış her nedense?

DÜŞMAN MİLLETLER

Milliyetçilik dünyaya aidiyet gözlüğü ile baktığı için dost-düşman ayırmak zorunda.

Meselâ [Ülkü Ocakları sitesinde](http://www.ulkucaklari.com) tavsiye edilen yazarlardan Nihal Atsız'ın sahip olduğu dünya görüşünü vasiyetinden okuyabiliriz : (Nihal Atsız'a adanmış çok şirin bir site var, girer girmez bir kurt uluması duyuluyor : <http://www.nihalatsiz.org>)

Nihal ATSIZ

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

"Yağmur Oğlum!

Bugün tam bir buçuk yaşındasın. Vasiyetnameyi bitirdim, kapatıyorum. Sana bir resmimi yadigar olarak bırakıyorum. Öğütlerimi tut, iyi bir Türk ol.

Komünizm bize düşman bir meslektir. Bunu iyi belle. Yahudiler bütün milletlerin gizli düşmanıdır. Ruslar, Çinliler, **Acemler**, Yunanlılar tarihi düşmanlarımızdır.

Bulgarlar, Almanlar, İtalyanlar, İngilizler, Fransızlar, **Araplar**, Sırlar, Hırvatlar, İspanyollar, Portekizliler, Romenler yeni düşmanlarımızdır. Japonlar, **Afganlilar** ve Amerikalılar yarın ki düşmanlarımızdır. Ermeniler, **Kürtler**, **Çerkezler**, **Abazalar**, **Boşnaklar**, **Arnavutlar**, **Pomaklar**, **Lazlar**, **Lezgiler**, **Gürcüler**, **Çeçenler** içer(de)ki düşmanlarımızdır.

Bu kadar çok düşmanla çarpışmak için iyi hazırlanmalı.

Tanrı yardımcın olsun!"

11'i Müslüman olmak üzere 28 halk düşman olarak belirlenmiş. Dünya'da 150 civarında ülke olduğunu hesaba katacak olursak ülkücülerin işi gerçekten zor.

Nihal Atsız'ın vasiyetine değilse bile ona saygı duyan insanlara elbette belli bir ölçüde saygı duyuyoruz. Ancak bir Müslüman olarak bizim için bütün vasiyetlerin üzerinde olan bir vasiyet var ki o da Hz Muhammed'in Veda Hutbesi'dir:

"Ey insanlar! Biliniz ki, RABB'iniz birdir; biliniz ki, babanız da birdir. Biliniz ki, hiç bir Arabin Arap olmayana, hiçbir Arap olmayanın da Arap üzerine; aynı şekilde hiçbir siyahînin siyah olmayan, hiç bir siyah olmayanın da siyah olan üzerine üstünlüğü yoktur. Takva ile olan üstünlük müstesna, "

MİLLİYETÇİ İSLÂM'IN AÇMAZI

Yazının başından beri çeşitli İslâmî hassasiyeti olan örgüt ve partilerin milliyetçiliklerini irdeledik. Dikkat çeken noktalar:

*Biyolojik / Irksal Türk tarifleri,
Kan bağının önemi,
Düşman milletler,
Aidiyet için savaşma,
Başka milletlerin Türk milletine secde etmesi,
Türklerin seçilmiş bir millet oluşu,
Genel olarak silah ve bomba sevgisi.*

şimdi Kur'an'ın bu kan bağı ve etnik aidiyet konusuna bakışına yönelelim. Birinci olarak Kur'an akrabalık ilişkilerinin dahi takvanın önüne geçemeyeceğini söylüyor :

"Nuh seslendi; RABB'im! dedi; oğlum benim ailemdendir, senin sözün elbette haktır ve sen hakimlerin hakimisin! (RABB'i), 'Ey Nuh' dedi, o senin ailenden değildir. O(nun yaptığı) yaramaz iştir. Bilemediğin şeyi benden isteme. Sana cahillerden olmamanı öğütlerim" (Hud,11/45-46).

"ALLAH'a ve ahiret gününe inanan bir toplumun babaları, oğulları, kardeşleri ya

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

da akrabaları da olsa, ALLAH'a ve Resulüne düşman olanlarla dostluk ettiğini görmezsin" (Mücadele, 58/22).

"Ey insanlar, eğer imana karşı küfrü seviyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi veliler edinmeyin. Sizden kim onları veli edinirse, işte zalimler onlardır" (Tevbe, 9/23).

Hal böyle iken Orta Asya'ya uzanan bir kan bağıni bahane ederek, kul hakkı yiyen bir Türk'ü meselâ dürüst bir Çerkes'ten üstün tutmak mümkün olabilir mi? Kur'an cevap veriyor :

Muhakkak mü'minler kardeşirler" (el-Hucurât, 49/10).

ALLAH yanında en üstün olanınız en muttaki olanınızdır" (el-Hucurât, 49/13).

KUTSAL SOY VE BOZKURT FETİŞİZMİ

Ülkücüler soy için savaşmaktan daha da ileri giderek bir soy kutsallığı ve bozkurt fetişizmi de öne sürüyorlar. Nihal Atsız'dan dinleyelim :

"Bozkurt'tan türemiş olmak inancı Türklere uzun zaman boyunca büyük bir gurur, emniyet ve geleceğe güvenle bakma duygusu vermiştir. Bazı Türk destanlarında ana, bazı Türk destanlarında baba olarak görülen Bozkurt çok defa Türk neslinin yok olacağı zaman ortaya çıkmakta ve Türklerin neslinin devam etmesini sağlamaktadır. Böylece Türklerin soyunu kutsallaştırmaktadır. Türklerin millet hayatında büyük tesiri olacak hareketlere girişecekleri zamanlarda Bozkurt onlara yol göstermekte, rehberlik yapmaktadır. Ergenekon Destanı'nda ve Kut Dağı efsanesinde Bozkurt milli bir kılavuz rolünü oynamaktadır. Türk'ün zor duruma düştüğü zaman Bozkurt'un ortaya çıkarak onu kurtarması, evladı üzerine eğilen bir ananın veya babanın şefkat duygusunu hatırlatacak derecede derin bir mana da taşımaktadır."

Tabi Şamanist bir topluluğun kutsallarının İslâmî kurallarla çatışması normal. Yukarıdaki metinden de anlıyoruz ki eski Türkler bozkurdu :

- Koruyan esirgeyen,
- Yol gösterici, rehber,
- Şefkat verici

Olarak düşünmüşler, inanmışlar. Ancak bugün posterlerde, yüzük ve kolyelerde, siyasi parti ve dernek amblemlerinde boy gösteren kurtlar nasıl açıklanabilir? İnsanların parmaklarını kıvrarak ellerini kurt şekline sokmaları ve bu şekilde sallamaları neye işarettir?

RAHMAN, RAHİM ve REZZAK onlara yetmiyor da yeni şefaatçiler, yol göstericiler, koruyucu, esirgeyici, bağışlayıcı, rızık verici bozkurtlar mı arıyorlar?

EZAN SESİ Mİ ? KURT ULUMASI MI ?

Ülkücülere göre milliyetçiliğin tarifi de yazının başında değindiğimiz ulusalcılık/milliyetçilik polemiğine son veriyor. Zira milliyetçilik konusunda elbette ki en yetkili ağızlardan biri Ülkü Ocakları.

"Milliyetçilik, esası milli ananeye, geleneğe, örfe ve adetlere uygun olmayan bütün hareketleri kurum ve kuruluşları reddederek her şeyi milli örfe uygun şekilde düzenlemeyi amaç edinmenin oluşturduğu siyasi ya da toplumsal düşünce sistemidir.

...
Kitlelerin millet olma mücadelesinde ve milletleşme mücadelelerini tamamlamalarından sonraki evrede diğer milletlere üstünlük kurma savaşında ilke edindikleri prensipleri bayraklaştırma azmindedir."

Görülüyor ki :

Öncelikli referans Islâmî değil millî olmak. Yani Islâm'da **millî olmayan bir şey bulunursa bu "kurum" reddedilmeli veya millileştirilmeli**, ülkücülere göre milliyetçilik Türk olanla olmayan arasında bir üstünlük kurma mücadelesi.

Islâm'ın duruşu ise Hz. Muhammed'in sözlerinde açıklık buluyor :

"İnsanları bir asabiyet için toplanmaya çağıran, bir asabiyet için savaşan ve asabiyet uğrunda ölen bizden değildir. Bu ölüm cahiliye ölümüdür" (Müslim, İmare, 57; Nesaî, Tahriri, 28; İbn Mace, Fiten, 7).

"Ümmetimin helâk olması üç şeyden ileri gelecektir:

"Kaderiye (kaderi inkâr etmek),

Unsuruyet dâvâsı,

Dinî meselelerde gevşeklik etmek." (Taberanî, Mu'cemüs Sağır, 158)

"Asabiyet dâvâsına kalkışan, onu yaymaya çalışan, bu dâvâ uğrunda mücadele eden kimse bizden değildir" (Ebu Davut, Edeb, 121)

"Kim hevasına uyarak bâtil yolda cenk eder, kavmiyetçiliğe çağrıda bulunur veya kavmiyetçiliğin sevkiyle öfke ve tehevüre kapılırsa cahiliye ölümü üzere ölür." (İbni Mace, Fiten, 7)

ASABİYYET-İ CAHİLİYYE

Türklükle gurur duymak mümkün mü? Caiz mi? Bir etnik topluluğa ait olma duygusuyla göğsümüzün kabarmasına Islâm nasıl bakar? Zafer Dergisi yazarlarından [Prof. Dr. Alaaddin Başar'ın](#) yanıtı ilginç :

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

"İslâm'ın yasakladığı kötü huylardan bir huy var: Ucb, yâni, amele güvenme. İşlediği iyiliklerle, yaptığı güzel amellerle iftihar etme ve kendini Cehennemden uzak zannetme..."

ALLAH korkusuna perde olduğu için bu huy kötü addedilmiş.

Şimdi insafla düşünelim: Kendi irademizle ve ALLAH'ın emrine uyarak işlediğimiz güzel bir amelle övünmek bizi günaha sokarsa, tamamen irademiz dışında vuku bulan, hiçbir tercih hakkımızın bahis konusu olmadığı ırk mevzuunda, nasıl kendimizi övebilir, kavmiyet ile övünebilir ve yine tamamen kendi iradesi dışında başka bir ırka mensup olmuş kişiyi nasıl aşağılayabiliriz? Onu nasıl kınayabilir ve en kötüsü ona nasıl düşman olabiliriz?..

Bunun akılla, ilimle, insafla hiçbir alâkası olmadığını Resulûllah Efendimizin (a.s.m.) ırkçılık hakkındaki şu kelâmı güzelce ortaya koyar: 'Asabiyyet-i cahiliyye...' "

SONUÇ

Türkiye'yi ve insanlarını sevmek için herhangi bir -izm veya -çilik'e ihtiyacımız yok. Hepimiz bu ülkeyi ve insanlarını zaten, NORMAL olarak, DOĞAL olarak seviyoruz. Geçmişimiz burada, geleceğimiz de.

Yazının başında önerdiğimiz gibi hayatta bazı seçenekler vardır diğerlerini imkânsız kılar. Bazı âlimler vardır, sözleriyle bu seçenekleri önünüze koyar, başınızı sağa sola çevirip bir joker arayamazsınız, çünkü yoktur : 'Bir salih Kürt'ü binler fasık Türk'e, bir salih Türk'ü binler fasık Kürt'e tercih ederim' (Bediüzzaman)

Yolunu kaybetmiş, küskün, öfkeli kalabalıkların Müslüman olsalar bile kavmiyet peşinde koşmalarının sosyolojik olarak açıklayabiliriz. Ama gerçekte Müslümanlığın kan, soy, ırk, millet ile hiç bir ilişkisi olmadığı da aşikâr.

Milliyetçiliği dışlamanın yanlış olacağını düşünen Müslümanların önünde iki seçenek kalıyor :

- 1) Kur'an'ı ve hadisleri daha "millî" bir şekilde yeniden yazmak ve Türk olmayanları dışlayacak veya en azından aşağılayacak yeni bir din üretilmek.
- 2) **Ezan sesi ile kurt ulması arasında bir seçim yapmak.**

ÖNEMLİ NOT: Bu yazı daha önce kaleme aldığımız "Müslümanların iç hastalıkları ve Neo-Cahiliyye devrinin sonu"

<http://www.derindusunce.org/2007/05/19/muslumanlarin-ic-hastaliklari-ve-neo-cahiliyye-devrinin-sonu/> adlı makalenin bir devamıdır. Söz konusu makalenin NEO-CAHİLİYYE'NİN TARİFİ adlı paragrafında İslâm'ın iç hastalıklarını şöyle sıralamıştık :

- 1) Özeleştiriden kaçış,
- 2) Bilime, teknolojiye ve eğitime sırt çevirme,
- 3) Cihad kavramının içinin boşaltılması,
- 4) Kavim düşmanlığı,
- 5) Ebedî mazlum kimliği ve kadercilik.

İşte bu makale dördüncü hastalığın Türkiye ve Türkler açısından ele alınmasından ibarettir.

O Gün Bebek Nasıl Katil Oldu? (Mehmet Yılmaz)

Kendini Orta Asyalı zannetmenin zararları

Öyle güzel romanlar vardır ki okuyup bitirdiğinizde neredeyse üzülürsünüz. O.S'in Hırant Dink'i öldürdüğü yaşayken okuduğum [Richard Bach](#)'ın [Mavi Tüy](#) adlı romanı da bunlardan biri.

Romanın başlangıcında bulunan şiir bir nehrin içinde kayalara tutunarak yaşayan bir grup hayvanı anlatıyor. Bir gün bu hayvanlardan biri tutunduğu kayayı bırakmak istiyor nehrin nereye gittiğini görmek için. Arkadaşları onu "*Asla! Nehir seni taşlara vurarak yok eder*" diye uyarırsa da bizimki aklına koyduğunu yapıyor ve aldığı darbelere rağmen direniyor tutunmaya. Bir süre sonra nehrin akıntısına ayak uyduruyor ve çarpmadan "akmayı" öğreniyor. Nehrin onu getirdiği yeni yerlerde kayalara tutunarak yaşayan başka hayvanlara rastlıyor. Onlar "**sen bize bu kadar benzediğin halde tutunmak zorunda değilsin, demek ki sen Mesihsin**" diyorlar. Bizimki ısrarla "*tutunmayı bırakın, göreceksiniz, sandığınız kadar tehlikeli değil*" dese de sözünü dinletemiyor ve nehirle akıp gidiyor. Geride kalanlar "*Buradan bir Mesih geçti*" diye yeni doğanlara aktarıyorlar gördüklerini.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Eğer Türkiye Türklerinin iç hastalıkları sıralanacak olsa en başa her halde "annemizin güvenli etekleri" diye yazardık. İlkokuldan itibaren bize verilen eğitim (öğrenim değil) kafamıza bilgi diye öyle garip inançları dolduruyor ki mezun olduktan sonra bunları unutup hayatı öğrenmek için bir 15 yıl daha gerekiyor:

- 1) Biz Türkler Anadolu'ya Orta Asya'dan geldik,
- 2) Türk zeki, çalışkan, korkusuz, merttir,
- 3) Diğer milletler aptal, tembel, korkak ve namerttir,
- 4) Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı'ndan muzaffer çıktık,
- 5) Şehitler ölmez, vatan bölünmez,
- 6) ...

Birinci adım: Bebek korkak oluyor

Büyümeye korkan çocuklar gibi Richard Bach'ın küçük yaratıkları misali bu inançlara tutunuyor birçok insan. Ama kendi kendilerine de bir yandan soruyorlar:

- 1) Neden Orta Asyalılar gibi çekik gözlü değiliz?
- 2) Zeki ve çalışkan isek neden bir süper güç değiliz?
- 3) Aptal, tembel, korkak ve namertlerin ülkeleri neden bizimkinden daha adil ve zengin?
- 4) Çanakkale savaşını kazandıysak İstanbul nasıl işgal edildi?
- 5) Kurtuluş Savaşı bir zafer ise neden 3 milyon kilometre kare toprak kaybettik?
- 6) Vatan bölünmez ise neden dedelerimizin doğduğu topraklara gitmek için vize almamız gerekiyor?
- 7) Vs vs.

İşte bu eğitimi unutmak için gereken 15 yılı olmayan insanların sırtlarını dayayacakları koca bir dağa ihtiyaçları var. Ama dağ ararken çok derin bir çukur buluyorlar: Cevabı verilmemiş sorular çukuru!

Genel Türk kimliği değil ama bu insanların Türklük algısı işte böylesine kırılğan, böylesine fakir, adeta karşılıksız bir çek gibi. Kürtlerden, Ermenilerden, diğer Anadolu insanlarından bahsedildikçe bu çukur üzeri kapatılamaz bir hal alıyor.

Benim takımım, ekibim kim? Orta Asyalı değilsem nereliyim? Ya en yakın arkadaşlarım safkan Türk değilse? Bu namertler bana ihanet ederse?

Batı Karadenizli bir arkadaşımın atadan kalma evinin duvarlarından birin de bir çatlak meydana gelmiş, duvarın içine saklanmış Rumca bir İncil bulunmuştu. Evin 16 yaşındaki gencinin verdiği tepki şu oldu : « **Zaten bizim ailede bir b.kluk olduğunu biliyordum** »

YouTube sitesine koyduğumuz "[Kürtler de bizim soydaşımız](#)" adlı videoya gelen bir yorum bu paranoyayı ne güzel özetliyor : "Senin niyetin ne? Koyun postu giymiş tilki!"

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Her korkak topluluk gibi bizim kırılğanlarımız da kendilerini "iyi hissetmek" için :

- 1) Ait olabilecekleri bir teşkilat,
- 2) Sorgulamadan itaat edecekleri liderler,
- 3) Teşkilatlarına bir anlam kazandıracak ortak düşman,
- 4) Ortak düşmanın imhasını meşru kılacak bir komplo teorisi,

arıyorlar.

TBMM Şiddeti Araştırma Komisyonu Uzmanı Adem Solak, Rahip Santoro'yu öldüren Trabzonlu O.A. ile yaptığı görüşmelerden aktarıyor:

Cesur biri olup olmadığını sordum. 'Sanırım cesaretliyim ama gece korkarım' dedi.

Annesi oğlunun, evin bir odasına girmediğini, bunun da tuhaf bir huy olduğunu önceden söylemişti. Sanık bir şekilde bu konuya geldi ve bunu yapmasının nedeni olarak korktuğunu, eskiye dönmekten kaygı duyduğunu ifade etti. "Nasıl yani" dedim. Sanık, "Ben son bir yılda çok bilgi kazandım, kendimde büyük atılımlar gerçekleştirdim. O oda, çocukluk odamdı ve oraya girersem kazandıklarım kaybolur, çocukluk duygularıma dönerim diye korktum" dedi.

İkinci adım: Korkak ırkçı oluyor

Yukarıda tanıştığımız Türk genci korkak olmakta haklı. Zira kendine ve topluma bakışı günlük hayatına tekabül etmiyor. 1930'ların siyasî propagandalarından esinlenmiş yapay bir tarih bilinci ve [Osmanlı Fetişizmi](#) ile kavramaya çalışıyor değişen dünyayı.

Anadolu'da yaşamının kendine sunduğu binlerce kimliksele öğeden ödün kopan genç geniş ufuklar değil içine girip saklanacağı bir siper arıyor. İçinde kendisinden başka kimseye yer olmayan ve bir kere saklandı mı kıpırdayan her şeye ateş edebileceği bir siper.

Ancak böyle bir siper ona aradıklarını verebilir:

- 1) Başkalarının eleştirilerine maruz kalmamak,
- 2) Sorunlara barışçı çözüm arayanlarla alay edebilmek,
- 3) Bir "tanrı kadar" **muktedir**, bir çocuk kadar **masum** olabilmek.

Çünkü İnternet kafelerde oynadığı oyunlarda "**ölse**" bile yeniden jeton atarak "**dirilmeye ve kaderine karşı koymaya**" alışmış bir insan için hataların bedellerinin :

- 1) Para ve vakit kaybıyla,
 - 2) Başarısızlıkla,
 - 3) Günahla, ayıpla,
- ödendiği gerçek dünya yaşanması çok zor bir yer.

Bursa'da Kürtlerin yanı sıra [uzun saçlı erkekleri, rock müzik dinlenen bar ve kafeleri de hedef alan saldırılarda](#) Türk ırkçılarının ellerinde (Alman yoldaşları gibi) bira şişeleri olması bir rastlantı mı?

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

İrkçi olmasa ya alkolik ya da esrarkeş olacak olan bu gençlerin temsil ettiği sorun temelde ırkçılık değil sığınacak bir yer, bir madde, bir "kimlik".

Üçüncü adım: ırkçı katil oluyor

Almanya'da bir Türk işçisinin evini içinde çocuklarıyla birlikte yakan Neo Nazi Alman gencinin annesi gazetecilere dert yanıyordu:

"Elbette evde her zaman söylüyoruz Türklerden nefret ediyoruz diye. Bu gidip Türkleri yakmak için bir sebep değil ki".

İnsan evladını telefonda nasıl kucaklayıp koklayamazsa nefret ettiği bir insanı da kelimelerle dövemez. Türkiye'de hükümet üyeleri de dâhil birçok insanın bilinçsizce kullandığı hastalıklı bir ifade var : *"Sözün bittiği yer"*.

Bu son derecede tehlikeli bir ifade. Zira sözün yetmediği noktada nöbeti beden ve fiziksel temas alır:

- 1)** Şehit annelerinin hıçkırma hıçkırma ağlayışını saatlerce televizyonda göstermek,
- 2)** Cenazelerde *"kanı yerde kalmayacak"* diye haykırmak,
- 3)** *"Savaşmak için daha ne bekliyorsunuz, niye saldırmıyorsunuz?"* diye muhalefet yapmak,
- 4)** Seçimlerde *"vatan satılıyor"* diye pankartlar taşımak,
- 5)** *"Misyonerler hepimizi Hıristiyan yapacak"* diye raporlar hazırlatmak,
- 6)** *"Yahudiler GAP'tan arazi satın almış"* diye ortalığı karıştırmak

bunları söyleyenleri, gösterenleri katil yapmaz. Ama iç dünyası bir kelebek kanadı kırılmalığındaki gençlere şunu dedirtir :

"Madem siz yapmıyorsunuz, biz gerekeni yaparız" .

Türkiye faşist olur mu? (Mehmet Yılmaz)

Bir kaç günlüğüne İstanbul'daydım. Yurtdışında yaşadığımı bilen herkes bana şunu sordu: "Türkiye dışarıdan nasıl gözüküyor?"

Türkiye ve Ortadoğu'ya bütün kariyerini adanmış batılı araştırmacıların çalışmalarından, yabancı basında çıkan haber ve yorumlardan bahsettik.

"Aman imajımız iyi olsun" takıntısı değildi bu elbette. Gerçekten de geriye doğru bir kaç adım attığınızda bir tabloyu daha iyi görüyorsunuz.

Ben de "balıklar denizi bilmez" diyen şair misali sözü faşizme getirdim her seferinde. Yüzler asıldı, ifadeler gerildi.

Faşist kelimesi bizde küfür olarak kullanılıyor ama siyasî bir tercihi temsil ediyor aslında.

Benito Mussolini'nin teorisi sayesinde en anlaşılır açıklamalarından birini buluruz faşizmin:

"Birey ve bireysel hakları "yüce" devletin "yüksek" çıkarları uğruna feda etmeyi gerekli gören bir yaklaşımdır söz konusu olan. Devlet her şeydir, her yerdedir, kudreti herşeye yeter. Kutsaldır. Milletiyle, ordusuyla ayrılmaz, eleştirilemez bir bütündür. Onun dışında hiç bir değer devlet kadar kıymetli olamaz."

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Neden faşizm? Çünkü Türkiye kapatma davasının açıldığı günden beri faşizmin eşiğindeki bir ülke gibi görünüyor. İç savaş veya darbe tehlikesinden bahsetmiyorum. Zira bunlar faşizmin kendisi değil araç-gereçleri. Faşizm bir olay değil bir durum. Çoğunluk diktası diye eleştirilen aksak demokrasimiz gerçek faşizmin yanında gayet insanî kalır.

Faşizmin masalları

Bir grup insanın faşizme boyun eğmesi için bazı özel koşullar gereklidir doğal olarak. Bunların başında da panik duygusu gelir. Koskoca bir milletin korkudan tir tir titreyen bir hayvan sürüsü gibi davranması için elbette adım adım yürürlüğe konacak bir plan yapılır. Sırasıyla:

1. Bölünme, irtica, terör, ABD, komünizm, siyonist komplo gibi bir takım dış tehditler icad etmek veya mevcut tehditleri abartmak suretiyle yoğun bir tehdit algısı oluşturmak,
2. Tehditler karşısında sağlıklı düşünmeyi, çözüm aramayı engellemek için KanalTürk veya Hürriyet'in yaptığı gibi bir bilgi kirliliği üretmek,
3. Türkiye'nin özel koşullarında tam demokrasi olmayacağını savunmak,
4. Halkın cehaletini bahane ederek bireysel hakları devletçe verilen (=geri alınabilir) bir lüks gibi göstermek.

(Hürriyet hakkında ayrıntılı bilgi için T. Suat Demren'in ["Türkiye'nin Hürriyet Gazetesi Sorunu"](#) adlı makalesine başvurulabilir.)

Faşizmi 1930'ların Avrupası'nda oluşmuş ve orada sıkışık kalmış gibi görmek büyük hata olur. Adı konmasa da dünyada bir çok ülke faşizm ile yönetilmekte.

Türkiye'de bir çok insan milletimizin gelenek ve inançları dolayısıyla faşizme karşı bağımsızlık kazandığını düşünüyor. Oysa meselenin Türk veya Müslüman olmakla ilgisi yok. Korkmakla ilgisi var. (Bkz. [Onun adı asker, canı neler ister?](#)) Korkan insan sürü psikolojisine kolayca kapılabiliyor. Herhangi bir gruba aşırı, nedensiz bağlılık duyabiliyor, bu bağlılık diğer gruplara nefret ve kötü niyet duygularını da beraberinde getiriyor.

[Güzel bir faşizm tarifinden](#) alıntıladığım **Şekilsel ve örgütsel özellikler** de Türkiye'de pusuda bekleyen bu tehlikeye işaret ediyor:

1. *Devlet içinde ve yanında başka bir devlet olan silahlı gizli servisin merkezi önemi. Kendi taraftarlarının gözetim altında tutulması.*
2. *Militarizm: Ekonomik hayat da dâhil olmak üzere toplumsal hayatın militarize edilmesi. Militer kitle yürüyüşleri ve büyük gösteriler faşizmin en önemli görünüşleridir.*
3. *Bilimlerin taraflılık yasasının egemenliği altına alınması.*
4. *Kitle seferberliği, parti propagandası yoluyla toplumsal alanın ve kitle iletişim araçlarının tekelleşmesi çabası.*
5. *Toplumun sürekli kışkırtılması, devrimci ilan edilen konular lehine zorunlu coşkunluk.*

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

6. Eğitim ve öğretim üzerinde etkinlik.
7. Kolektivizm: Halkın kitle olarak anlaşılması. Mussolini'nin stato totalitario kavramından beri faşist anlayış özel yaşama kadar toplumsal hayatın her alanında hak iddia eder. Aile çocuklarla halk birliğine katkı yapacak olan davadaşlık birliği olarak düşünülür.
8. Pasifizmin aşılması.
9. Politik karşıtın ortadan kaldırılması eğilimi. Karşıt düşmandır.
10. Parti milisleri. Paramiliter çeteler.
11. Estetikleştirme ve mistikleştirme. Özellikle ulusun kendi tarihine yönelik mistikleştirilmiş bir algı.
12. Erkeklik vurgusu.
13. Gençliğin vurgulanması.
14. Kimi ülkelerde bir yandan monarşi ve ruhban sınıf önderliğine yönelik vurgu, ama diğer yandan dini unsurların yerini alan ilerleme ve teknoloji inancı.

Uyuyan tehlike

Türkiye de geçmişte bir çok bakımdan bu siyasî duruma uygun biçimde yönetildi. Daha önce [Milliyetçilik](#), [Militarizm](#) ve [Kemalizm](#) konuları altında yazdığımız onlarca yazıda bu konulara ayrıntılarıyla giren makaleler yayınladık. Ancak bugün en büyük tehlike MHP-CHP ekseninden gelmekte.

« [Türk Milliyetçiliğinin intiharı: CHP ile MHP birleşsin!](#) » adlı makalemizde bu iki partinin ateşle oynadığını ve korku/tehdit söylemleri ile bindiğimiz dalı nasıl kestiklerini anlatmıştık. Ancak şu an için tehlike daha da büyük. Zira **silah taşıyan devlet memurları amirlerine itaat etmekte zorlanıyorlar** sanki. Ergenekon soruşturması konusunda AKP'nin göster(e)mediği dirayet kısa vadede siyasî geleceğine ama uzun vadede bütün Türkiye'ye çok ağır bir bedel ödetebilir.

Türkiye'nin özel bir ülke olduğunu, "**özel koşullarının**" ve "**özel coğrafyasının**" bizi farklı davranmaya ittiğini düşünerek aldanıyoruz. [Panama](#), [Mısır](#), [Fas](#), [ABD](#), [İsrail](#), [Ermenistan](#) veya [Rusya](#)'dan daha özel değiliz. Bütün bu ülkelerde halk bir takım yapay tehditler ile korkutularak baskı altında tutuluyor. Ülke kaynakları medya, silah ve petrol tüccarları tarafından paylaşılıyor. ABD'de mevcut demokrasi ciddi biçimde tehdit edilirken diğerlerinde bir demokrasinin oluşması engelleniyor. Bu tür süreçlerin sonu sadece felaket olabilir. Irak ve eski Yugoslavya bu konudaki en güçlü iki kanıt.

Çimentonuzu kendinize saklamayın

Bayburtlu bir dostum şu fıkrayı anlattı bir akşam:

Üç ortak bir inşaat yapmışlar. Bir süre sonra bina çökmüş. Birinci enkaza bakarak dövünüyormuş: "Ah demirlerim, gitti demirlerim". İkinci de "ah çakıllarım, ziyan oldu hepsi". Üçüncü mırıldanmış: "iyi ki fazla çimento koymamışım yoksa hepsi heba olacaktı!"

Bir çok insan hâlâ AKP'nin temel faydasını anlamakta zorluk çekiyor ve çimentosunu Türkiye'den esirgiyor. Oysa AKP muhtıralar, kapatma davaları ile

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

sıkıntıdan sıkıntıya sürüklendikçe Türkiye kaybediyor. AKP'ye destek olma korkusuyla demokrasi düşmanı hareketlere tepkisiz kalmak Türkiye'ye hizmet etmiyor.

Muhalefet yapmak bu değil kanaatimizce. Daha iyi siyasî proje yapmak ve bunu halka anlatmakla olur etkili muhalefet.

AKP kapanacak diye kendi köşesinde sevinen muhalifler Baykal'ın [Millî şef](#), [Mehmet Ağar](#)'ın içişleri bakanı olduğu bir Türkiye'de [Taksim meydanında](#) kurşun yerken **"ahh"** diyebilirler, **"nerede o eski 1 mayıslar"**. AKP'yi gazetecilere dava açtığı için eleştirenler her sabah arabalarını çalıştırırken **"acaba bomba koydular mı"** diye korkabilirler yakın bir gelecekte.

Ama en çok "farklılar-zayıflar" kaybedecek. Solcular, Kürtler, Yaşlılar, Hıristiyanlar, fakirler, Alevîler... **çünkü faşizm sürüden ayrı gezeni, farkı ve zayıflığı sevmez.**

Türkiye'nin ve Avrupa'nın yakın tarihini acilen okumaya (yeniden okumaya) milletçe ihtiyacımız var.

İşte böyle görünüyor dışarıdan Türkiye. Tarihini öğrenip geçmişteki hataları tekrar etmemesi gereken bir ülke gibi.

Türk Milliyetçiliğinin intiharı: CHP ile MHP birleşsin! (Mehmet Yılmaz)

Bir siyasi söylem düşünün ki herkes arkasından koşsun:

Ogün Samast gibi kayıp çocuklar,
İstanbul'un zengin semtlerinin gençleri,
Tesettürlü MHP ve BBP yandaşları,
Üniversite rektörleri ve dekanları,
Ordu mensupları,
gazeteciler,

Gerçek hayatta bir araya gelemeyecek bu insanlar kuramsal alanda güya aynı ideolojiyi destekliyorlar: Türk Milliyetçiliği.

Türk Milliyetçiliği bir nevi Nuh'un Gemisi: Her türden bir çift alıyoruz ki soyları tükenmesin!

Sefalet içinde misin?

Türkiye'nin İran olmasından mı korkuyorsun?

İsrail ve ABD'ye kızıyor musun? Çuvalın intikamını mı almak istiyorsun?

Yalapaşap öğrenilmiş bir şanlı Türk tarihi mitolojisi peşinde misin?

AKP yüzünden rantların tehlikeye mi girdi?

Bunların hepsinin çözümü Türk Milliyetçiliği'nde. CHP ile MHP'nin koalisyon hazırlıklarına girmeleri ne kadar da anlamlı. Milliyetçi söylemleriyle çıkarları riske girmiş veya aşağılanmış, kendine güvensiz kesimleri çekmeye çalışan iki partinin işbirliği yapmasından daha doğal ne olabilir?

Gurur duyma aygıtı olarak Türk Tarihi Mitolojisi

Aslında Türk Milliyetçiliği'ne uygun zemin hazırlayan uzun bir süreç var elbette. Ama bugünkü milliyetçilerin garip davranışlarını açıklamak için 1800'lere kadar uzanmaya gerek yok. Alın size hepimizin okuduğu tarih dersi:

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

- 1) "... Çanakkale'nin geçilmez olduğunu dünyaya gösterdik",
- 2) "Mustafa Kemal İstanbul açıklarındaki düşman filosuna bakarak 'geldikleri gibi giderler' dedi"

Madem geçilmezdi, nasıl geçtiler de geldiler İstanbul'a? Tuna'dan? Volga'dan? Fatih gibi karadan mı yürüttüler gemileri?

"... Biz o savaşta yenilmedik, yenilmiş sayıldık!"

Türk askeri yenilmez olduğu için Birinci Dünya savaşını da kaybetmiş olamayız değil mi? Zaten kaybettiğimiz bir muharebe olduysa da ya Ermeniler bizi arkadan vurmuştur ya da Sırp lar.

Tarih dersi geçmişten DERS çıkarmak için değil de propaganda yapmak için kullanılınca ortaya türlü gariplikler çıkıyor:

"Türk Milleti Atatürk'ün arkasında bir bütün oldu düşmana karşı" Peki Antep'i, Maraş'ı Fransızlara karşı savaşan Kürtlerin başı kel mi? Onca şehit veren Çerkezlerin, Abazaların? İstiklâl Marşı'mızın sözlerini yazan Mehmet Akif'in Arnavut olduğunu yüksek sesle söyleyemeyecek miyiz artık?

Milliyetçiliğim, canım benim, sürüm benim

İşte bu Kurtuluş Savaşı mitolojisi yüzünden Türkiye'de insanların bir kısmı milliyetçiliği koruyucu bir çatı veya ait olunması gereken bir sürü gibi algılıyor. Sürüden ayrılanı kurt kapar!

Türk Milliyetçiliği artık bir kirli çıkı. İçine o kadar çok şey dolduruluyor ki sanki bir folklor haline geldi. Cumhuriyet mitinglerine şöyle bir bakmak yeterli :

- 1) Ne AB ne ABD,
- 2) Gül'e hayır,
- 3) AKP'ye hayır,
- 4) Yabancı sermayeye hayır...

Nerede o kendine güvenen, dünya'yı fethetmeye hazırlanan Türk Milliyetçiliği? Tersine korkak Türklerin söylemi olmuş. "Biz kendimize yeteriz! ABD Dolar'ı yasaklansın"

Milliyetçilik ne istemediğini bilenlerin hareketi olmuş. Olabilecek kötü şeylere, komplo teorilerine kilitlenmiş, geleceği düşünemeyen, daha güzel bir Türkiye ile ilgili hayal kuramayanların hareketi.

Milliyetçiler projersiz çünkü ödleri kopuyor. Türkiye'nin hiç bir sorunu için akılcı bir proje üretecek durumda değiller:

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Enerji darboğazı? : Arapların suçu, PKK terörü?: Kürtlerin suçu, dış borç? IMF'nin suçu. İşin garip tarafı en büyük gayrı Müslim düşmanları da yine onlar: Yahudiler güneydoğuda arazi alıyor diye ortalığı karıştıran Rahşan Ecevit ve Cumhuriyet Gazetesi, misyonerler hepimizi Hıristiyan yapacak diye raporlar hazırlatan CHP. Oysa bu paranoyalar "İslamcı" diye etiketlenenlere yakışmaz mıydı? Nerede solun, sosyal demokrasinin evrenselliği?

Projesizlik öldürecek milliyetçileri. Çünkü Türk seçmeni TESEV ve Milliyet anketlerinde ifade ettiği öncelikleri değiştirmede: ekmek ve hizmet. Sağlık, eğitim, güvenlik hizmeti. Yani adam gibi devlet.

Iktidara gelseler projeleri neler? Kim ne yapacak? Ne zaman bitecek? Kaça mâl olacak? Kim ödeyecek? Ne zaman ödeyecek? Milliyetçi bir cevap yok.

Türk Milliyetçiliğinin intiharı

Sorunları ve çözümleri millî-etnik aidiyet çerçevesinde gören milliyetçiler gerçek sorunları ve çözümlerini ister istemez erteliyorlar:

- 1) Aksayan demokrasimiz,
- 2) Tekleyen hukuk sistemimiz,
- 3) Henüz kuramadığımız sosyal adaletimiz

Hep ikinci plana itiliyor. Sanki yağmur yağınca Kürtler de ıslanmıyor, trafikte Ermeniler de bunalılmıyormuş gibi aynı geminin yolcusu olduğumuz insanları ötekileştiriyorlar.

Türk Milliyetçiliği diğer milliyetçilikler gibi yok olmaya mahkûm bir söylem. Çünkü var olmak için "ötekine" ihtiyacı var. Ötekileştireceği bir grup bulamazsa kendi içinden "zayıf" bir zümreyi günah keçisi olarak seçiyor. Hıristiyanlar, Eşcinseller, komünistler...

TSK'nın ve ATO'nun (Sinan Aygün) peş peşe paranoyak misyoner raporları hazırlaması rastlantı olabilir mi?

Ötekileştiremediklerimizden misiniz?

Bu Ötekileştirme ihtiyacı milliyetçiliğin amip gibi bölünmesine yol açıyor. Ötekini bertaraf edip de Türk Türk'e kalırlarsa bu sefer şehir, bölge, futbol takımı gibi aidiyetlerde yeni çatışma sebepleri arıyorlar. Meselâ 1980'lerdeki Sakarya – Konya düşmanlığı, Bugünlerde basın desteğiyle oluşturulan Trabzon-Diyarbakır çekişmesi, stadlardaki şiddet.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Çünkü [Maslow piramidinde](#) ifade bulan ihtiyaçların bir çoğu doyurulmamış ve yakın bir gelecekte de doymayacak. O halde bir gruba ait olmanın verdiği tatmin ile diğerlerini ikame etmekten başka çare kalmıyor.

Tıpkı Avrupa'daki holiganlar gibi Türk holiganlar da "hayatın sillesini yemiş" gençlerin oluşturdukları gruplar. Sadece ayrı renkte bayrak salladığı için bir insanı öldürecek kadar cinnet geçiren bu çocukların milliyetçi hareketler içinde yer alması elbette bir rastlantı değil.

Bu açıdan bakıldığında Türk Milliyetçiliği'nin bölücü bir etki yaptığını da görmek zor değil. Bu aidiyet söylemleriyle Türkiye'deki bütün etnik milliyetçilikler kışkırtılıyor ister istemez. Meselâ gitgide daha çok kürtün hukuksal ve ekonomik sorunlarına etnik çözümler araması hatta bir ulus devlet hayali kurmasını da bu çerçevede değerlendirmekte fayda var.

Egemen güçlere alet olmak

Türk Milliyetçiliği'nin 1930'ların Alman Milliyetçiliği ile birçok benzerliği var. Ve bu benzerlik sadece içerikte meselâ ötekileştirme ihtiyacında bitmiyor. Gerek kendini ifade yöntemleri olsun gerekse demokrasi karşıtı güçlere kolaylıkla alet edilebilmeleri olsun Alman Nazilerle son derece benziyorlar.

Mesela 6-7 Eylül 1955'te İstanbul'da meydana gelen olaylar ile Almanya'da Nazilerin yükselişini kolaylaştırmış olan şu üç olayı hatırlamak ve karşılaştırmak yeterli:

- Parlamento Binası Yangını (Reichstagsbrand)
- Uzun bıçaklar gecesi,
- Kristal (Reichskristallnacht) gecesi

Türkiye bölünebilir mi?

Türkiye'deki siyasi partiler ve diğer siyasi aktörler ne yazık ki ülkemizi bir asit gibi içeriden tüketen bu sorunu çözmek yerine daha da kışkırtmak yoluyla oy toplamaya çalışıyorlar. Erol Tuncer'in, "Seçim 2002, Sayısal ve Siyasal Değerlendirme", (TESAV Yayınları, 2003) adlı eserinde çok iyi tespit ettiği gibi etnik ve dini aidiyet üzerinden siyaset yapılması bir ülkeyi bölünmeye hazırlar:

1990'larda bunu Yugoslavya'da izledik. Sırplar sadece Sırp partilerine oy veriyordu. Hırvatlar, Boşnaklar, Slovenler ve diğerleri de aynen öyle yapıyordu. 1990'ların başında başbakanlığa gelen Ante Markoviç, ülke ekonomisini başarıyla yönetti. Azgın enflasyon aylık %70'lerden %2'lere indi, paradan sıfırlar atıldı, kapsamlı bir özelleştirme programı başladı. Bu başarılarından da cesaret alan Markoviç, etnik kimlikleri aşan ve tüm Yugoslavları kucaklamak isteyen bir parti kurdu. Ama seçimlerde ağır bir yenilgi aldı. Markoviç başarılı olabilseydi, Yugoslavya'nın kaderi muhakkak ki farklı olacaktı. O sırada kazanmış gibi görünenlerin başında, aslında milliyetçi olmadığı bilinen eski solcu Miloşeviç vardı. Gözünü iktidar hırsı bürümüş Miloşeviç birden "ulusalacı" olmuştu; "tüm solu

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

birleştirdiğini” söylüyor, bir taraftan da etnik Sırp milliyetçiliğini sonuna kadar tahrik ediyordu.

O günlerde Yugoslav gazetecileri acı şakalar yapıyordu: Ülkede nüfus sayımına gerek yoktu ve seçim sonuçları her etnik grubun sayısını göstermek için yeterliydi! Parçalanmış siyasetin arkasından, Yugoslavya'nın kanlı bir şekilde dağılması geldi.

Bir takım yarı-aydınların “ne olacak, verelim doğuyu gitsin” makamından çalmaları da moda oldu. Oysa ortaya bir sınır çizilmesinden çok daha acı olaylar yakıp kavuruyor bölünen ülkeleri: Soykırımlar, zorla göç ettirmeler, etnik temizlikler... Etnik ölçütlerle kurulacak bir Kürdistan'da kim yaşayacak? İstanbul'da Ankara'da evlenmiş Kürtler her şeyi bırakıp Kürdistan'a mı gidecek? Orada yaşayan Türkler ne olacak? Mübadele felaketinin BM tarafından bize dayatılmasına bir kez daha seyirci mi kalacağız?

Milliyetçilik üzerinden siyaset yapanlar kul hakkıyla O'nun huzuruna nasıl çıkacaklarını da hesap etmeliler. Zira hayatını, eşini, çocuklarını, malını, mülkünü kaybetmiş milyonların günahı seçim vaatleri kadar kolay unutulmaz.

Milliyetçilik denen hastalığın çaresini bulamazsak başımıza gelebilecekleri anlamak için gözümüzün önünde can çekişen Irak'a bakmak yeterli. Erol Tuncer'den dinleyelim:

Şu sıralarda Irak'ta da siyaset benzer bir parçalanmayı yaşıyor. Kürtler, Şiî Araplar ve Sünnî Araplar sadece kendi partilerine oy veriyorlar. Türkmenlerin bir bölümü Türkmen partilerine oy verirken, Şia kimliğini daha baskın hisseden Türkmenler Şiî partilere oy veriyor. Neticede Irak'ta şimdi, tamamen etnik kimliklere ve mezhep aidiyetlerine bağlı bir şekilde siyasi parçalanma tamamlanmış görünüyor. Ülke artık sadece dış güçler tarafından bir arada tutulabiliyor. Hemen herkesin kabul ettiği gibi, fiilî parçalanma sadece bir zaman meselesi.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Türk Milliyetçiliği anlayışı ve hatalı Güneydoğu politikaları ile Balkanlarda ve Arap yarım adasında Osmanlı'ya büyük zararlar veren Türk Milliyetçiliği'nin arasındaki benzerlik endişe verici.

Çözüm

Kalıcı çözüm siyasi liderlerde veya medya kuruluşlarında, üniversitelerde değil. Bu yazıyı yazan ve okuyanlar gibi Türkiye'yi çok seven “normal” insanların her biri çözümün bir parçasını ellerinde tutuyorlar, tıpkı bir puzzle gibi.

Türkiye'yi çok seven insanların büyük siyasi teorilere, ideolojilere ihtiyacı yok. Gerçek hayatımıza uymayan bu ırkçı söylemleri elimizin tersiyle geri çevirmeliyiz.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Komşularımızla, iş arkadaşlarımızla, akrabalarımızla ilişkilerimizde kimin Gürcü, kimin Kürt, kimin Laz olduğunu hesaba katıyor muyuz? Kaçımız Orta Asya'ya gittik? Hangimiz kımız içiyoruz?

Oy tacirlerinin bölücü nutuklarını onlara iade etmemizin ve yeniden bir bardak demli çayın hatırı için "bir şarkı söyler gibi" yaşamamızın zamanı geldi artık. Barış kardeşlik ve muhabbetli bir Türkiye için bu yazıyı milliyetçi arkadaşlarınıza göndermeyi unutmayın.

Milliyetçiliğin Anatomisi(Mehmet Bahadır)

Bir önceki yazımızda, batıdan doğup topraklarımıza ve tüm İslam topraklarına yayılan ve şeytani bir bakış açısı olan [ırkçılığın batıdaki teorik geri planı](#)na değinilmişti. Bunun yanında, müspet ve menfi milliyetçilik kavramları üzerinde durulmuştu. Konuyla ilgili söyleyeceklerim henüz bitmemiş olsa da, özellikle müspet milliyetçilik kavramı yoğun eleştiriler almıştı. Evet öğretici olmaları sebebiyle yapıcı eleştirileri sevdiğimi belirtmeliyim.

Bir önceki yazıda şöyle bir ifade kullanmıştım ;

"Maalesef insanımızın çoğu müspet milliyetçilik fikrinin kapısından girip "menfi milliyetçilik" fikrine kayabiliyorlar ve çoğu kez bunun farkına dahi varamıyorlar"

Buna mukabil yazılarını ve yorumlarını çok beğendiğim Sayın Enver Gülşen Bey,

"Bunda şaşırarak birşey yok Mehmet kardeşim. Müspet milliyetçilik kapısı zaten her zaman oraya (menfi milliyetçilik durağına) çıkar. Ben müspeti ya da menfisi olsun milliyetçiliği bir kaydırağa benzetirim. ona binip aşağı kaymaya başladığınız andan itibaren kendinizi faşizme toslayınca kadar durduramazsınız. Eninde sonunda faşizmde noktalanır milliyetçilik çünkü."

şeklinde müthiş bir yorum yaptı. Evet benzetmesi de yorumu da çok güzeldi.

Üstad Bediüzzaman'ın "Her günahta, küfre giden bir yol vardır⁽¹⁾" sözleri aklıma geldi. Enver Bey'in yorumundan ve Bediüzzaman'ın sözlerinden hareketle;

İster müspet ister menfi milliyetçilik olsun, her milliyetçilik akımından, ırkçılığa ve faşizme giden bir yol vardır sonucunu çıkarmak zor olmasa gerek. Nasıl ki, günahlar alışkanlık hale getirilirse kalp kararır ve kalpte imanın yerini küfür alırsa, milliyetçilik de sürekli alınır ve alışkanlık hale getirilirse, eninde sonunda yerini faşizm ve ırkçılığa bırakır düşüncesindeyim. Kısaca eleştirilerden, kendi adıma çıkardığım öğretilerden ve sonuçlardan biri de bu idi.

Bu yazıda milliyetçilik fikrinin doğuşundan bahsedeceğiz. Bu sefer teorik geri planlara ya da Fransız ihtilaline gitmeyeceğiz. Bu başka bir yazı konusu olabilir.

Farklı bir perspektiften, farklı bir bakış açısı sunmak istiyorum öncelikle.

Farklı Bir Bakış Açısı Önerisi

Milliyetçilik fikrinin ortaya çıkışı ile bireyin doğuşu arasında çok yakın bir ilişki söz konusudur. Bireyin önceki bağlantılarından sıyrılıp otonomisini (özerkliklerini) kazanması, birleştirici ve bağlayıcı bir güç olan dinin arenadan çekilmesiyle mümkün olmuştur. Kozmozun merkezinde artık tanrı değil, bireyin bulunması yeni paradigmaları da beraberinde getirmektedir. İşte bu yazıda sıkça vurgulanacak olan iki farklı paradigmayı, kısaca şu şekilde örneklemek mümkün.

Güneşin olduğu her ortamda, şeffaf olan her şeyin üzerinde güneşin cilveleri vardır. Aslında her obje, güneşten aldığı ışığı kabiliyetleri oranında yansıtıp, ayna vazifesi görmektedir ve bu objelerin her biri kendilerini, güneşe olan bağlantısıyla tanımlamaktadır. Yansıtma kabiliyetleri ve büyüklükleri de farklı olan bu aynaların (objelerin) "ışığın kaynağı olma" iddiaları yoktur. Yansıtıcı olmak noktasında herkes bir olduğu gibi, her objenin güneş olmaya uzaklık noktasında da yine herkes birdir. Hiçbir objenin otonomisi yoktur. Müstakil olmaya imkan yoktur. Herkes güneşe muhataptır ve ışığını güneşten almaktadır. Bütün bu iç içelik her şeyi birleştirmektedir ve her şey ışsızlık ortak paydasında toplanmıştır. Bu modelde güneş, bir üst belirleyici olarak sınırları kendisi belirler. Işığın miktarını ve sınırları güneş çizer. Haklar alınmaz verilir. Güneşin ısıttığı aynalar arasında herhangi bir sınıfsal çatışma söz konusu değildir. Aynalar arasında egemenlik iddiası yoktur. Bu modelde güneşin varlığı tanınmakta ve sınırlar öylece belirlenmektedir.

Ancak ikinci modelde; evrende güneş yoktur. Biri güneş yok dediği için ve varsayımsal olarak güneş tablodan çıkarıldığı için, birinci modelde ayna olarak tanımlanan bireyler asalet kazanmışlardır. Artık ayna değil fener olmuşlardır. Güneş sanki parçalanmış ve parçaları yeryüzüne inmiştir. Gökte güneş yoktur ama yerde ışıklar vardır. Sözelimi bundan böyle "ay" ayna olmaktan çıkmış verdiği ışığın kaynağı olmuştur. Bütün aynalar otonomilerini kazanarak

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

müstakilleşmişlerdir. Bunda böyle herkesin ışığı kendindedir. Herkesin rengi, kapasitesi farklı olduğu için bir katmanlaşma, sınıfsallaşma ve farklılaşma süreci başlamıştır. Işığı az olanlar çok olanlar; rengi mavi ya da sarı olanlar; mat olanlar, parlak olanlar vs...Güneşin böylesi bir parçalanma sürecine girmesi için, ayna olarak tabir edilen objelerin sadece birinin asalet kazanması yeterli olacaktır.

Bir olan güneşin parçalanıp yeryüzüne indirilmesinde en anlamlı örneği eski yunan çok tanrıcılığında görmek mümkündür. Tek tanrı yoktur ama tanrılar vardır. Güneşin yeryüzünde yapmış olduğu her bir müdahalenin kendisi bizzat tanrılaşmıştır. Evreni oluşturan ışık kaynakları, güneş gibi birleştirici bağdan yoksun oldukları için yabancılaşma sürecine de girmişlerdir. Önceki modele güneşin belirlediği sınırları, artık muhatapların her biri kendi eliyle sınırlarını belirleyecektir. Ortaya çıkan sınırlar bir gerilim neticesinde ortaya çıktığından çatışmalar da başlayacaktır. Zira yunan çok tanrıcılığında tanrılar kavga ederler. Görüldüğü gibi bağlam tamamen değişmiş, yabancılaşma, sınıfsallaşma ve çatışmalar başlamıştır ikinci modelde. (Bakınız Risale-i Nur, Manayı İsmi, Manayı Harfi Meselesi)

Önce Birey Doğdu

İlk insan Adem (s.a) sadece bir insandı. Ne bir milliyeti ne de devleti vardı. Dolayısıyla Hz.Adem' in vatan ve millet anlayışı, günümüz ulus devletlerinde yaşayan insanların anlayışından farklı olması beklenen bir durumdur. İnsanoğlu sayısı milyarları bulan yeryüzündeki macerasına Adem ve Havva ile başlamıştı. İnsanlar çoğaldıkça işler de bölünecekti. Bir işbölümü kaçınılmazdı. Zira insan tek başına yeterli değildi. İnsan kendi başına var olamaz; onun eklemlemeye ihtiyacı vardı; çünkü biliyoruz ki insan, bu şekilde yaratılmamıştı. Zaten hiç kimse Robinson Crusoe yalanına inanmamıştı. İnsanoğlunun sınırsız ihtiyaçları ve sınırlı gücü ve birbirine muhtaçlığı, acizliğini belgeliyordu adeta. İnsanlar aciz oldukları için bir arada yaşıyordu. İşte dinin egemen olduğu yıllarda, gerek bu aciziyetin farkındalığı olsun gerekse insanın kendinden üstün olan bir Yaratıcıya sığınma ihtiyacı olsun kişinin benlik iddiasını ortadan kaldıracaktı ve henüz birey daha doğmamıştı.

Bu bağlamda bir yaratıcıya mensup olmak noktasında, bütün kainatın bir anlam kazandığını ve her parçanın ancak bir bütün içinde var olduğunu görmekteyiz. Tanrı etrafında merkezileşme ve bütünleşme söz konusudur. Her şey Tanrıya bağlıdır ve anlamını ondan almaktadır.

Ne var ki, modern zamanlara geldiğimizde "Tanrı öldü"rülür. Herşeyi bağlayan ve birleştiren Tanrıyı, insanlar dünyalarından çıkarır. **Bundan böyle yolları vahiy güneşi değil, akıl feneri aydınlatacaktır. Ve tanrı öldüğü gün, aslında birey doğmuştur.** Bütün bir kozmoz parçalanmaya başlamıştır. Rönesans ve Aydınlanma ile birlikte kozmoz içindeki her bir parçacık artık asalet kazanmışlardır. Müstakil olmuşlardır. İlanı İstiklaliyet etmişlerdir.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bundan sonrasını "Avrupa'yı Düşünmek" adlı eserinden, Edgar Morin'den dinleyelim.

"Değerlerinden ayrılan her alan özerkleşmeye başlayacak ve bu kez, daha önce her şeyin temeli sayılan Tanrı yitirilince de özerkleşen her alan temelini kendi kendisinde arayacak, orada bulduğunu sanacaktır. Örneğin akıl temelini mantıksal tutarlılığında, eleştirilerinin yerindeliğinde, dünyayı açıklamadaki yeterliliğinde arayacaktır. Doğa, onu, en üstün belirleyicilik yasasına uyan kendi yasalarında bulacaktır. Bilim ise onu deneylerinin yadsınması olanaksız kanıtlarına yaslayacaktır. İnsan, onu kendi aklında ve teknik ustalığında arayacaktır. Hümanizma da onu nesnelere dünyasındaki tek özne olan insanda bulacaktır. Bu durum, imanı temelini kendinden başka hiçbir yerde arayamayacak duruma getirir. Aynı süreç içerisinde siyaset de başlı başına bir alan olarak özerkleşir: Devlet, temelini artık kendi çıkarında (devlet çıkarı), toplum kendi kendisinde (Hobbes'ın Leviathan'ı istediği her yasayı yapma ve bozma gücüne sahiptir.) ve nihayet ulus da kendi egemenliğinde bulmaktadır⁽²⁾"

Avrupa karşıtı bir Avrupa'lının tasvir ettiği bu bağlam aslında kozmozdaki tüm parçacıkların özerklik kazanmasıydı. Bundan böyle yeni uygarlık doğmuştur. Bu uygarlık modernliği ve sorunsallığı beraberinde getirdi. Çünkü Aydınlanma her şeyi sorunsallaştırmıştır. Zira Edgar Morin'e göre "Modern Avrupa kültürü Ortaçağ gerçekliğinin yadsınmasının kızdır ve bu yadsımayı önüne çıkan her düşünceye, her sisteme, her teoriye uygulamaktan vazgeçmemiştir ⁽³⁾."

Yine Morin'e göre; "Avrupa kültürünün ilk ve son karakter sorunsallaştırmadır. Bir kez daha hatırlatalım: Rönesans, genelleşmiş bir sorunsallaştırmanın başlangıcıdır: Tanrıyı, kozmosu, doğayı, insanı yeniden sorgular ⁽⁴⁾."

Aslında Tanrıyı, kozmoz, doğayı ve insanı yeniden sorgulamakta bir sıkıntı yok. Ne var ki Avrupa'nın yapmış bu sorgulama akli selimle yapılmış yada bir ipotek altında kalmaksızın yapılan sorgulama da değildi. Başlangıçta aydınlanma teokrasiye, kilisenin hâkimiyetine ve ruhban sınıfına karşı bir başkaldırı olarak ortaya çıkmış, Ancak insanın akli, kökünden koparıldığı için, bir başka deyişle kendini tanrılaştırdığı için, insan nefsinin heva ve hevesine eklemlenmiştir. Papaza, kiliseye haklı olarak kızılmıştır. Ancak kiliseye gidip gitmeme konusunda, bu kızgınlığın gölgesinde karar verilmiştir. Bediüzzaman bu durumu şu sözlerle özetler;

"Hürriyet tenkid vermiş, gururundan dalalet çıkmıştır⁽⁵⁾"

Edgar Morin ise, Bediüzzamanı destekler mahiyette şöyle der: "filozoflar, bir yandan efsaneleri ve boş inançları yıkan eleştirel bir etkinlikte bulunurken, bir yandan da çağdaş toplumların ideolojilerini ve efsanelerini geliştirmektedirler. Aydınlanma çağının filozofları aklın kendisini efsaneleştirilmiş ve tanrılaştırmışlardır. ⁽⁶⁾"

Evet bu kaçınılmaz bir sonuçtu. **Zira insan Tanrısız yaşayabilir ancak Tanrılaştırmadan yaşayamaz. Tanrı öldüyse, yaşasın Tanrılar demek zorundaydı.** Nietzsche'nin tanrıyı öldürme çabası boşa çıkacaktı.

"Ne var ki, bu akıl tam da aydınlattığını sandığı noktada kördü. Yanlış, hurafe ve yutturmacadan başka bir şey olmamakla suçladığı efsanelerle dinleri her tür özden ve iç tutarlılıktan yoksun bıraktığı için kördü. Öbür efsanelere karşı kör oluşu, onun kendi efsanelerini, özellikle Akla Dayalı Düzen efsanesini üretmesine yol açacaktı. Akıl kendini gerçeğin kendisi sandığı için, kendi kendini tanrılaştıracak ve kendi kendini tanrılaştırdığı için de sonunda delirecekti. (7)"
Tanrı öldü diyen Nietzsche'ydi ve Nietzsche delirmişti.

Nitekim **Aydınlanma, hakikati bireyin kendisine indirgedi ve onu izafileştirdi; böylece Hakikat kendisi olmaktan çıktı, kişilere göre değişen gerçekliklere dönüştü.**

Yine de bütün bir uygarlığın hedefi bireyi tekrar yaratmaktı. Bunun için vahiy-felsefe ikiliğinin felsefe kulvarında gidilecek ilk adres belliydi. Batılılar, Hıristiyan bakış açısını bir kenara bıraktıklarında, kendilerine yeni bir referans çerçevesi aradılar, bunu da Greklerde buldular. Rönesansın ilk işi eski Yunan'a gitmekti (8). Grekler "**hikmeti**" kaybedince, insanı salt akla ve idrake indirgediler. Ve Hümanizma Protagoras'ın ünlü "*insan her şeyin ölçüsüdür.*" sözünü yeniden keşfetmişti (9). Hümanizma artık Tanrıyı kozmosun merkezinden alıyor ve yerine insanı koyuyordu. "Ancak insan her değer temeli olarak kabul edilip kendi kaderini eline alma görevini üstlenince ve ardından da evren üzerinde kendi egemenliğini kurmaya başlayınca, Hıristiyanlıkla Hümanizma arasında bir çatışki doğar. Bundan böyle Hümanizma bir Kopernik devrimi gerçekleştirecek ve insanı ahlakın ve düşünsel bakımdan dünyanın merkezine koyup onu evrenin tek öznesi yaparak Hıristiyanlığı parçalayacaktır. (10)"

Ve insan gemiye yükünü atmak ya da gemiyi sırtına almak noktasındaki yol ayırımında tercihini yapmıştır. Güneşin öldüğü gün, yeryüzündeki yansımaları güneşçiklere dönüşmüş ve tek bir çekim merkezinden, yansımalar adedince çekim merkezleri oluşmuştur. Bencillikler doğmuş ve tabakalaşmalar başlamıştır. En kötüsü insanlar tabiata egemen olmaya ve sömürmeye başlamışlardır Bu uğurda da kavga etmeye ve mücadeleye girişmişlerdir. Modern bilim de bunu söylüyordu zaten.

Artık insan tanrının söylediklerini değil, kendi söylediklerine dikkat kesilecekti. "Önceleri doğrulanmasını tanrı da arayan Akıl, yavaş yavaş kendini bütün inançların doğrulayıcısı olarak ortaya koyar ve nihayet XVIII. yüzyılda imana köktenci biçimde karşı çıkar. (11)"

Bu süreç yine Edgar Morine göre şöyle cereyan eder : "*Yunan kozmolojisi, Doğa (Physis) ile Logos üzerinde odaklaşırken Hıristiyan kozmolojisi Tanrıda odaklaşır. Böylece Yunan kaynaklarına geri dönülmesi akılcı akımla ittifak kuran doğacı bir akım yaratır ve ikisi birlikte Yahudi-Hıristiyan dünya görüşüyle çatışki (antinomi) ilişkisine girerler (12)"* Ancak sonuç bir hayli beklenmedik bir şekilde gelmektedir:

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

"Görüldüğü gibi hümanizma çok farklı, ancak hepsi laik ve hepsi evrenselleşme eğiliminde olan düşünce akımlarının beslendiği kaynaktır. Bu laik evrenselliğin temeli insandır. Ancak, insanın temelini insanda arayarak her tür efsaneye ve dine son verdiğini sanan hümanizma da aslında kendi efsanesini gerçek anlamda doğaüstü bir yaratık olan özne-insan efsanesini ve kendi dinini, Hıristiyanlıkta olduğu gibi insan cinsini, bireyi ve insanlığı özleri bakımından birbirlerine kenetleyen (Hümanizmadan kaynaklanan ideolojiler sonradan bunları ayıracaklardır) bir Teslise dayanan dini yaratır. Ama, bu efsane ve din gizlice dönüştürdükleri düşünceleri laik bir cilânın ardında gizlediklerinden, mü'minleri bunların birer efsane ve din olduklarının farkına varmazlar. ⁽¹³⁾"

Dinin toplumsal hayattan çekilmesiyle atomize olan her alan bundan böyle kendisinden olmayana yabancılaşacak ve düşman olacaktır. İnsan otonomisini kazanınca tanrılık iddiasında bulunacak ve tabiata egemenlik kurma kavgası güdecektir. "Rönesanstan itibaren yapılan sayısız spekülasyonlar insan-doğa-evren ilişkisini tanımlamaya çalışırlar. Daha sonra felsefi hümanizma, Hıristiyan imanı ile ilişkisini kesmesine rağmen insana doğaüstü bir konum vermeyi sürdürür. Ve evrenin tek öznesi haline gelen insana neredeyse tanrısal bir görev olan evrenin efendisi olma görevini yükler. Ancak felsefenin ve doğa bilimlerinin gelişmeleri sonucunda insanın bu konumunu koruması güçleşecek ve XIX. yüzyılda Evrim Teorisinin kesin desteğinden yararlanan doğacılık, insanın yaratılışını ve evrendeki yerini, doğrudan bu evrene göre tanımlamaya çalışacaktır ⁽¹⁴⁾."

Bundan böyle her şey kendi adına ve kendisi için vardır. Bu manzara özünde çatışmayı resmeder. **Çünkü yeni uygarlık tüm dünya milletlerine evrensel tek din olarak bencilliği önermektedir. Bencillik ise çatışmayı doğurmaktadır. Esasen çatışma; insanın içinde olan bir olgu değil, insanın bakış açısından hayatına sirayet eden bir olgu olarak değerlendirilmelidir. Ancak sosyal çatışmalar-ulusal savaşlar veya sınıf mücadeleleri-Darwinizmin sosyalleştirilmesiyle birlikte gündeme gelir. Zira Darwinizm öğretisi ile güç varolmanın biricik kriteri olmaya başlar ve en güçlü olanlar varolmaya devam edebilecektir. Herkes doğal seleksiyonun acımasız eleğinden, başkalarını eleyerek kurtulmaya çalışır. Yabancılaşma sonuçta düşmanlığı ve sonu gelmeyen bir çatışmayı doğurur.**

Birey, Tanrının ölümü sonrası atomizasyonun, son ve en büyük parçacığı olarak artık yeryüzüne hükmetmeye başlamıştır. Aslında gerek insan için gerek tabiat için, kısaca tüm varlık için felaketler ve parçalanmalar bu sebeple başlamış olur.

Bediüzzaman o dönemde neden siyasete karışmadığını anlatırken "gaddar medeniyetten neş'et eden hodgâmlık ve asabiyet-i unsuriye"den ⁽¹⁵⁾ söz eder. Ancak hodgamlık (bencillik) ve asabiyet-i unsuriyenin (milliyetçilik) bir arada zikredilmiş olması bir tesadüf değildir; ciddi bir akrabalığa işaret etmektedir.

Modern dünyanın paradigmaları yeni bir paradigmadır. Bu değere göre insanlar artık bireylere, toplumlar da uluslara dönüşmüşlerdir. Tüm bu yenilikler

atomizasyon sonucudur ve yabancılaşmanın eseridir. Karl Marksın üzerinde çokça durduğu yabancılaşmanın kapitalizmin bir sonucu olarak görmek meselenin köklerine inememekle eşdeğerdir. **Esas mesele Tanrı ile kozmoz arasındaki bağlantının koparılmasıdır.**

Bediüzzaman'da bu doğrultuda görüşlerini şöyle belirtir ;

"İmân, bütün eşya arasında hakiki bir uhuvveti (kardeşliği), irtibatı(bağlantıyı), ittisali (yakınlığı) ve ittihad (birlik) rabitalarını te'sis eder. Küfür ise, burudet (münasebetteki soğukluk) gibi bütün eşyayı birbirinden ayrı gösterir ve birbirine ecnebi (yabancı) nazarıyla baktırır. Bunun içindir ki: Mü'minin ruhunda adavet (düşmanlık), kin, vahşet yoktur. En büyük düşmanıya bir nevi kardeşliği vardır. Kâfirin ruhunda hırs, adavet olduğu gibi, nefsinin iltizam(tarafgirlik) ve nefsine itimadı(güveni) vardır. (16)"

-Sonuç olarak ;

Bireyin önceki bağlantılarından sıyrılıp otonomisini (özerkliklerini) kazanması, güneşin tablodan çıkarılması yani tanrının öldürülmesi neticesinde gerçekleşir. Böylece parçalanma ve atomizasyon süreci başlamış olur. Bu süreç maddi olmayan her şeyi de kainatın (dolayısıyla varlığın) dışına taşımasını gerektirmiştir. Kainat, Kayyum⁽¹⁷⁾ Yaratıcısından özekleştirilip tabiata; ara aşamalarsa "sebeplere" dönüşmüştür. Ateizm tesadüf değildir. Birey özerkleşme sonrası "kim olduğu ve nereden geldiği" sorularına dair "ezelden beri" cevabını verecektir. Egzistansiyalizm'in (varoluşçuluk felsefesi) bütün anlamsızlığına rağmen, böylesi bir bağlam içinde tek kaçınılmaz cevap olduğunu hatırlamak gerekir. **Yere inen güneş misali yaratıcının yani tanrının ezeliyeti, ezeli olarak hükmettiği mahluklarının kendilerine kaymıştır.**

Yaşadığı bu parçalanmayla atomizasyon olmuş modern insan artık hayatının anlamını yitirecek, yabancılaşmaya ve onun neticesinde de saldırganlaşmaya ve kendinden olmayana da düşmanlık etmeye başlayacaktır. Modern insan yitirdiği aidiyetlerden sonra her şeye yabancı ve düşmandır. O yüzden de özerkleşir özerkleşmez, ilk işi "tabiata hakim olmayı" denemek olacaktır.

Aslında bütün bu dönüşümler, dizginlerinden boşanan bir insanın sağa sola yalpalamasından başka bir şey değildi. Ya da ipinden kurtulmuş bir sandalın, başka bir tabirle özerkleşmiş sandalın, bundan böyle rüzgar ne taraftan eserse hedefsiz bir şekilde okyanusta yol alması ve okyanusta tek başına kalmasıydı ya da bir kayaya çarpıp parçalanması ve felaketini hazırlamasıydı.

Bencillik kapitalizmle kurumsallaşacak, onun dehşeti karşısında sosyalizm onu istihaleye tabi tutacaktı. Nitekim yaşanan felaketler karşısında adeta boğulan insan, karşısına çıkan ilk akıma, yılan da olsa sarılacaktı. Nitekim denize düşüp boğulmaya başlayan modern insan, yılanı sarıldı. Ama maalesef sosyalizm, kapitalizmi istihale ederken aynı

zamanda onu aklamış olacaktı. Sosyalizmin kapitalizme karşılık önerdiği şeyin kapitalizmden nicelik olarak farkı olsa da nitelik olarak hiçbir farkı yoktu. Niteliksel bir fark yok derken kastettiğim şey her iki tarafın da güçlü olanın kazanacağına olan inancı ve Sosyal Darwinizme olan teslimiyetleridir. Bununla birlikte hayat bir mücadele yahut yaşamak direnmek olduğu için değil, insanlar öyle olduğuna inandıkları için bu uygarlık mücadeleye yönlülmüştür. Eğer Tanrı yoksa mutlaka, ama mutlaka tanrılar vardır. Ve tanrılar mutlaka, ama mutlaka kavga ederler. Kainatı bir mücadele meydanına çeviren, Tanrıyla (vahiyle) bağlantısını koparmış bakış açısının kainata sürdüğü boyadır.

Bunun yanında yazın başında belirttiğimiz ilk model ya da felsefe öğretisinin paradigmasında insan önce birey olmuş, bireyselleşen insan kendini tanrılaştırmış, toplumlarda uluslaşarak aynı şekilde kendine tapmaya başlamışlardır.

Aslında İslam, bir Hızır gibi böyle bir zamanda Batı'nın imdadına yetişme konumundaydı. Ne var ki sanayi şoku, belki batılı kitlelerden çok, bizim zavallı aydınlarımızı çarpmıştı. Binbir bunalım içinde batı'nın sanayi devrimi büyüme kapılan (kendi toplumuna yabancılaşmış) sınıf, artık İslam'a inanmıyorlardı ki, onu Batı'nın sorunlarına çare olarak takdim edebilsin! Zaten o esnada [Tekke ve zaviyeler](#) de görevlerini yerine getiremiyorlardı.

İhtimal, 7-8 asır İslam'a cephe almış bir Batı, belki İslam'ın diriltici nefesiyle dirilmeyi hak etmemişti ve Allah Batı'ya böyle bir dirilişi o an için nasip etmemişti. Kim bilir belki de bu diriliş şimdilerde gerçekleşir.

Gelecek Yazı : Ulus Devlete Doğru (Ulus Devletin Anatomisi)

Teşekkür : Sayın Mücahit Bilici'nin ve Sayın Ali Bulaç'ın makaleleri, Sayın Mehmet Yılmaz Bey'in teşvik ve destekleri, Derin Düşünce Grubu üyeleri ve yorumcuları ile yaptığımız tartışmalar bu yazı için bilgi ve ilham kaynağı olmuştur.

Dipnotlar :

1. Bediüzzaman'ın ifadesiyle, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, iman nurunu çıkarıncaya kadar katılaştırmaktadır. Günahların özelliğinde, özellikle devam ederse, orada küfür tohumu bulunur. Günaha devam eden kişide alışkanlık başlar ve o günaha karşı ülfet peyda eder. İşlediği günahlar sıradan bir hareket halini alır. Sonra o günaha âşık ve müptelâ olur. Günahı severek ve isteyerek işlemeye başlar. Zamanla günahın arkasına düşerek geri dönülemez bir yola girer. Günahı günah olarak görmemeye başlar. Sonra o günahın azabı gerektirmediğini temenniye başlar. Bu durum böylece devam ettikçe günahı inkâr eder ve o kimsede küfür tohumu yeşillenir. Bir süre sonra etrafa dal-budak salmaya başlar. Bir gün gelir ki, günah iyice şişer, kalbde imana yer kalmaz. Kalbde küfür yerleşir, iman çıkar. En sonunda kişinin işlediği

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

günahlar, günahları kaydeden meleklerin, azabın ve cehennemın ve hatta Allah'ın inkârına kadar sebep olur.

2. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 91.
3. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 144.
4. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 145.
5. Said Nursî, Sözler, s. 681.
6. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 127.
7. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 109.
8. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 95.
9. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 98.
10. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 98.
11. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 93.
12. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 93.
13. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 100.
14. Edgar Morin, Avrupa'yı Düşünmek, s. 94.
15. Said Nursî, Şualar, Sözler Yay., s. 11.
16. Said Nursî, Mesnevi-i Nuriye, s. 62.
17. Kayyûm, yarattıklarının işini çeviren, her işleneni bilen, evveli olmayan demektir

Milliyetçiler, Kemalistler ve ulusalcılar neden başarısız? (Mehmet Yılmaz)

Galatasaray Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde araştırma görevlisi olan Tolga Çevikel doktora tezi kapsamında [Pakvizyon sitesi ile yaptığı röportajda](#) çok temel bir soru sormuş:

"Ulusalcı/Kemalist ya da milliyetçi blog yazarları neden yok (ya da çok az) sizce?"

Bu soruya net bir yanıt verebilmek için önce politik bloglar âlemine genel olarak bakmak gerekiyor. İnternet gerçekten çok kaliteli yazıların bulunabildiği bir ortam haline geldi.

Gazeteler ve televizyon kanalları ister istemez büyük şirketlerle, şirketler de politikacılarla iyi geçinmek zorunda olduklarından 4cü kuvvet denen basın demokrasideki yerini dolduramıyor her zaman. Tabi hükümet karşıtı/yanlısı gazeteler birbirini dengelese bu sorun bir yere kadar çözülecek ama Türkiye'nin durumu biraz özel: Saflaşma daha çok darbe yanlısı/karşıtı gibi oluyor son zamanlarda.

Bağımsız politika blogları

Uzun zamandır kaliteli yazıları ile öne çıkan birçok site var. Dikkat çekici olan ise bütün bu sitelerin arasında Tolga Çevikel'in dediği gibi iki veya üç siyasî duruşun ağırlıkta olması. Hızlı bir sınıflandırma yapacak olursak:

1. Liberaller,
2. Muhafazakâr-demokratlar,
3. Liberalizm-sosyalizm sentezcileri.

Kendisini "Kemalist" veya "milliyetçi" diye tarif edenler ile ulusalcılar garip bir şekilde görünmez vaziyetler bu düşünce platformunda. Neden?

Aslında bu sorunun yanıtı biraz "görünen" sitelerde saklı. Meselâ [Uçan Balık](#), [Anlama Çabası](#), [Üçüncü Dalga](#) veya [Çağatayca](#) gibi sağlam fikirleri ve güçlü argümanları olan sitelere bakın. Veya [Liberal Düşünce Topluluğu](#), [3H Hareketi](#) ya da [Toplum ve Politika Enstitüsü](#) gibi makale yazmakla yetinmeyen, toplantılar, seminerler düzenleyen, İngilizce makaleler yayınlayan gruplara.

Diğer yandan profesyonel gazetecilik veya araştırmacılık yapan, makaleleri düzenli olarak gazete ve dergilerde yayınlanan hatta kitap yazan aydınların siteleri var. Bunların arasında İslâm, Kürt sorunu ve laiklik konusundaki çalışmalarıyla [Mustafa Akyol](#), Balkan savaşları ve Birinci Dünya Savaşı üzerine çalışan Tuncay Yılmaz'ın sitesi [Gelibolu'yu Anlamak](#) sayılabilir.

Kemalist bloglar nerede?

Bu siteleri ve grupları gözlemleyerek ne söylenebilir? Türkiye'nin siyasî düşünce hayatına dâhil olmak için söylenmeye, yazılmaya, paylaşılmaya ve tartışılmaya değer düşüncelere sahip olmak gerekiyor.

İkinci önemli nokta ise yazmanın söylemekten çok daha zor oluşu. Telefonda veya bir kahvede öylesine beyan ettiğimiz fikirlerimizi yazmaya başladığımız andan itibaren "fikir parçacıklarını" belli bir yapı içine oturtmak gerekiyor: Neden-sonuç ilişkileri, çıkarımlar, başka kaynaklara referanslar...

Fikirleriniz genel olarak iyi ve/veya ilginç olsa bile hepsini birleştirip kendini okutan bir yazıya dönüştürmek kolay bir iş değil. Önce kaynak araştırma ve teyid, arkasından da şekil olarak inşa etme aşaması geliyor.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Tabii bu çabayı düzenli olarak harcamak hiç de hafife alınabilecek bir özveri değil. İnsanın küçücük de olsa ülkesine, barışa, insanlığa faydalı olabilecek bir şeyler yapma arzusu taşıması gerek. O zaman Kemalistlerin resmî felsefesi olan pozitivizmin penceresinden baktığınızda "özveri" gibi görünen karşılıksız çalışma bir mutluluk kaynağına dönüşüyor. Zira "[verme hakkı](#)" insanı insanlaştıran ve öyle kalmasını sağlayan bir olgu.

Kemalist, ulusalçı, milliyetçi grupların bu fikir mutfağında varlık gösterememesinin iki sebebi bu işte. Yani;

- 1) Fikir üretmemek,
- 2) Kendilerini sıkıştırdıkları "ben" merkezli korku, nefret ve suçluluk üçgeninde Türkiye sevgisine yer kalmamış olması.

Bu iki iddia da oldukça güçlü. Hatta bazıları tarafından bir suçlama/aşağılama olarak bile algılanabilir. Böyle bir yanlışa düşülmemesi için her ikisini de açıklayacağız.

Fikir üretmek, duygu üretmek...

Politika alanında fikir üretebilmek için insanın önce siyasî bir projesi olması gerekiyor. Yani "2008 Türkiye'si bugün şu haldedir, 2030'larda böyle olmasını istiyorum, demek ki korunması gereken vasıflar şunlardır, iyileştirilmesi gerekenler de bunlar" diyebilmek ve bunu gerçekleştirmek için imkânların nasıl kullanılması gerektiği konusunda fikir yürütebilmek.

Bir başka deyişle siyasî proje A noktası ile B noktasını birleştiren bir çizgidir. *Kim ne yapacak? Ne zaman bitecek? Kaça mal olacak? Kim ödeyecek?* gibi sorulara cevap verebilmektir.

Küresel ısınmaya Kemalizmin cevabı nedir? Sosyal Güvenlik yasasına milliyetçilik penceresinden nasıl bakılabilir? Nükleer enerjiye karşı Atatürk'ün tavrı ne olurdu? Liberal ekonomi ile devletçilik ilkesi nasıl bağdaşabilir?...

Gerek milliyetçilik gerekse Kemalizm iddia edildiği gibi siyasî proje değil bir ruh hali. Çünkü bu insanları dinlerken ana fikirler hep şunlara kilitleniyor:

- 1) Türkiye'nin İran olması,
- 2) Büyük Ortadoğu Projesi,
- 3) Özelleştirmeler yoluyla "vatanın satılması",
- 4) Siyonistlerin Güney doğudan toprak satın alması,
- 5) Misyonerler ve Türkiye'nin Hıristiyanlaştırılması,
- 6) Bor madenlerimizi çalmak için kurulmuş komplolar.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bir an için bunların bir kısmının veya tamamının gerçek olduğunu varsayalım. Bunlara cevaben siyasî bir proje oluşturmak gerekmez mi? Daha güçlü bir ekonomi ve bu ekonomiye sırtını yaslamış daha güçlü bir ordu, istihbarat, gücünü halktan alan ve diplomaside eli güçlenmiş bir hükümet, ...

Gerçekten de "harbi Kemalist" veya "koyu milliyetçi" sitelerde Atatürk fotoğraflarından, bozkurt resimlerinden ve slogandan başka bir şey yok.

Daha önce de alıntıladığımız ve Blog kazanı adlı sitede yayınlanmış olan bir [röportajda Derin Sular](#)'ın yazarı Serdar Kaya şöyle diyordu:

"Ben Cumhuriyet neslinin 'söyleyecek sözü olmayan' bir nesil olduğunu düşünüyorum. Bu da tabii, kullanıma hazır doğrularla, ezberci bir şekilde yetiştirilmiş olmanın bir sonucu. Hepimizin maruz kalmış olduğu bu köhne eğitim sistemi ne yazık ki böyle çalışıyor. Zaten bu nedenle de, 'cumhuriyet dönemi şiiri' ya da 'cumhuriyet dönemi romanı' diye bir şey yok. Yakın bir gelecekte de olmayacak. Elimizdeki çok sınırlı sayıda eser de, sadece ve sadece kendi kişisel imkan ya da gayretleriyle eğitim sisteminin zihinlere yerleştirdiği o fanusu bir şekilde ve bir ölçüde kırmayı başarabilmiş olan kişilere ait. İşin acı yanı şu ki, cumhuriyet döneminin 'olmayanları' listesini de epey uzatabilirsiniz. 'Cumhuriyet dönemi mimaris'i' ya da 'cumhuriyet dönemi eğlence kültürü' diyebilirsiniz mesela. Sözelimi, şehirlerimizi istila eden beton yığını apartmanlar, camiler, işte bu karaktersizliğin bir sonucu."

Duygular : Korku, kin ve suçluluk

Bu "ben" merkezli duyguların aşırı bir yoğunlukta yaşanması Kemalistleri ve milliyetçileri akıllarını kullanmaktan alıkoyuyor. Bu duygulardan ilk ikisi zaten sitelerinde ve yaptıkları mitinglerde dışa yansıyor. Ama gerçekte bu duyguların arasında bir etkileşim var.

Korkan bir insan ya düşmanını yok eder ya da kaçar. Ama hiç bir şey yapamayanlar kin besler. Diğer yandan düşünMEmeye alışmış, liderini takip eden, bir takım ideolojik kutsallar üzerine yemin etmeye şartlandırılmış insanlar söz konusu ideolojinin toplumda zemin kaybettiğini gördükçe bir suçluluk duygusuna kapılırlar.

Bir on Kasım konuşmasında genç bir kız ağlıyordu: "Atam biz sana layık olamadık, bizi affet". "[İyi ki Atatürk Kemalist değildi](#)" başlıklı yazımızda da bu suçluluk halini irdelemiştik:

"2007 model Kemalizm bir ruh hali. Yenilgi ve korkudan zevk alma derecesinde bu dünyadan kopmuş olma hali. Ezanın Fransızca okunduğu, köylülerin tango yaptığı, bütün dünyanın bize gıpta ettiği, [Atlantis](#) gibi müthiş bir ütopyaya özlem duyma hali. Gerçekte hiç olmamış çağdaş bir Türkiye nostaljisi içinde yaşanan bir tür [melankoli](#)."

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Kemalist kendini işte bu ütopyanın uzantısı olarak algıladığı için bugün mutsuz. Ama bu mutsuzluğu değiştirmek için ne yapıyor? Anıtkabir'e koşuyor, Atatürk'ün siyah-beyaz fotoğraflarına bakıp göz yaşı döküyor. Aslında bu durumu sürdürmek istiyor. Karısı tarafından terk edildiği için kendini içkiye vermiş bir adam gibi. Kendine acıyor. Ama karısının eve dönmesini istemiyor."

Bu suçluluk hissi aslında çok dikkat edilmesi gereken bir nokta. Zira insanı saldırganlığa hatta katil olmaya bile itebilir. Kendimize söylediğimiz yalanlarla iç dünyamızın kin-nefret-suçluluk mekanizmalarının bizi nasıl kırılğan hale getirebileceğini anlamak için 12 Eylül'den önceki terör dönemine bir göz atmak yeterli değil mi? Bugün de Ergenekoncu çetelerin vatan ve millet sevgisini sömürmek için kullandıkları yöntem bu zaten. Hırant Dink'in ölümüne yol açan koşullandırmaları "["O gün bebek nasıl katil oldu?"](#)" adlı makalemizde ayrıntılı bir biçimde aktarmıştık. Hastalık derecesinde kendine yalan söyleyen insanların önce korkuya ardından kine ve son olarak da saldırganlığa yenilmeleri [Sigmund Freud](#)'dan beri bilinen ve bilimsel olarak incelenen bir süreç.

Bu iki makalede irdelediğimiz gibi gerek Kemalistler gerekse milliyetçi/ulusalcı söylemlerin etkisindeki arkadaşların düşünce değil duygu ürettiklerini müşahede ediyoruz. Çok fazla teorik açıklamalara girmeden sadece şu videoya bakarak dahi bu kin-korku-suçluluk üçgenini gözlemlemek mümkün.

22 Temmuzdan önce MHP ile CHP'nin birleşmesi gündeme geldiği sıralarda dediğimiz gibi:

"Nerede o kendine güvenen, dünya'yı fethetmeye hazırlanan Türk Milliyetçiliği? Tersine korkak Türklerin söylemi olmuş. "Biz kendimize yeteriz! ABD Dolar'ı yasaklansın"

Milliyetçilik ne istemediğini bilenlerin hareketi olmuş. Olabilecek kötü şeylere, komplo teorilerine kilitlemiş, geleceği düşünemeyen, daha güzel bir Türkiye ile ilgili hayal kuramayanların hareketi.

Milliyetçiler projersiz çünkü ödleri kopuyor. Türkiye'nin hiç bir sorunu için akılcı bir proje üretecek durumda değiller. [...]

Bu Ötekileştirme ihtiyacı milliyetçiliğin amip gibi bölünmesine yol açıyor. Ötekini bertaraf edip de Türk Türk'e kalırlarsa bu sefer şehir, bölge, futbol takımı gibi aidiyetlerde yeni çatışma sebepleri arıyorlar. Meselâ 1980'lerdeki Sakarya - Konya düşmanlığı, Bugünlerde basın desteğiyle oluşturulan Trabzon-Diyarbakır çekişmesi, stadlardaki şiddet.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Çünkü [Maslow piramidinde](#) ifade bulan ihtiyaçların bir çoğu doyurulmamış ve yakın bir gelecekte de doymayacak. O halde bir gruba ait olmanın verdiği tatmin ile diğerlerini ikame etmekten başka çare kalmıyor.

Tıpkı Avrupa'daki holiganlar gibi Türk holiganlar da "hayatın sillesini yemiş" gençlerin oluşturdukları gruplar. Sadece ayrı renkte bayrak salladığı için bir insanı öldürecek kadar cinnet geçiren bu çocukların milliyetçi hareketler içinde yer alması elbette bir rastlantı değil.

Bu açıdan bakıldığında Türk Milliyetçiliği'nin bölücü bir etki yaptığını da görmek zor değil. Bu aidiyet söylemleriyle Türkiye'deki bütün etnik milliyetçilikler kışkırtılıyor ister istemez. Meselâ gitgide daha çok Kürtün hukuksal ve ekonomik sorunlarına etnik çözümler araması hatta bir ulus devlet hayali kurmasını da bu çerçevede değerlendirmekte fayda var."

(Yazının tamamı için [Türk Milliyetçiliğinin intiharı: CHP ile MHP birleşsin!](#) Adresine bakılabilir.)

Hani şu tek dişi kalmış canavar: Ulusal Abicilik (Rafet Günay)

Bizim kuşağın devlet anlayışı mitolojik roma tanrılarında **Janus**'u hatırlatır. Bir yüzü devletin topluma borçlu uzviyetiydi; yani devletin ebediliği toplumun, milletin ebediliği demektir. Diğer yüzü ise malumunuz ters istikameti idi. **II. Meşrutiyetin** cicim aylarında taşralardan seçilerek inkılapçı sıfatıyla gelen İttihatçılar padişahın şerefliendirdiği ilk yemekte elini eteğini öpüp daha sonra da Fransa'daki gibi "inkilab-ı kebir'in" temsili resimlerinde olan bakire bir kıza benzetilen bir devletin, cumhuriyetin temsilcileri olmaya kendilerini adamışlardı. Bu da Jakobenlikten başka neydi?

Devlet iyiydi ama kötü olan kumpaslar tarafından yönetiliyor olmasıydı. Kısaca biz iyidik sadece bu gladyatörlerin savaşıydı. Shmitt'in önerdiği üzere hükümlanlık için savaşın gerekliliğine inanılır ve dahası bu savaşın sonu olmayan, ebedi bir savaşın olması istenir. Düşman yoksa savaşta, hükümlanlıkta yoktur. Ez cümle:
"Halk içinde muteber bir ne sen yok devlet gibi
Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi."
Cümlesinin aykırı düşünenlerdendiler. Emperyal güçlerin elinde kukla olan bu sözde vatansever güçlerin ne Türkiye'ye nede diğer ülkelere hiçbir faydası yoktu. Kuvay-ı Milliye, yurtseverlik kisvesi altında klişeleşmiş(kalıplaşmış) mantalitelere kullanan Zaloğlu Rüstem Pehlivanlar oldukça geleceğin Bush çocuklarını doğurmaya aday olarak vazifelendirileceklerdir. En azından şu gerçeği artık kabul

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

edelim. Bu ilkede siyaset iki ana damar üzerinden yürüyor. Topluma karşı devleti korumak; devlete karşı toplumu korumak. Ama üçüncü yolu inşa ettiğini sanan biz avam'lar(Strauss'a göre halk üç tabakadır: hükema, ümera, avam(halk)): "Her ikisi de aziz kavramlar niçin bunları ayrı algılıyoruz ki her ikisinde de ahenk mümkündür ve olmalıdır" diyoruz. İlk kavramda düşünenler donanımlarını(hardware) mayınlardan, kanas, glock marka tabancalardan kendilerini hazırlarlarken(örn; Atabeyler, Ümraniye gece konu baskını), ikinci kavramda hem fikir olanlar ise cumhuriyetçilik, laiklik elden gidiyor feveranı içine düşmüş zümredir.

Tarihimizin en büyük ihaneti, **III. Selim'in** devleti ayağa kaldırmak için giriştiği hamlelere kendi çıkarları için direnen ve uzunca bir süre devlet dizginlerini ele geçiren çetelerin ihaneti idi. Şayet o çok değerli tarih kesitini, kurumlarımızı yenileyerek geçirse idik, belki 19. yüzyılın trajik çöküşü yerine, Rus İmparatorluğu gibi kontrollü bir güç sahibi olacaktık. En büyük ihanetlerden biri olan Balkan rezaleti, kendisini devletle bir tutan komitacıların yani çetelerin marifeti değil miydi? Ha bugünün çeteleri, ha dünün komitacıları... Eline silahı alıp "Ya devlet başa, ya kuzgun leşe" diye devleti ele geçirmeye kalkanların dünyası, bütün tarih boyunca değişmeden bugüne kadar gelmiyor mu? Dünün Halaskâr Zabitan'ı ile bugünün [Ümraniye Çetesi](#) arasında ne fark var? Önceki bize koca Balkanları kaybettirdi. Bugünkü ne kaybettirecek? Şayet önlem alınmaz ise Türk toplumunu düşman kamplara ayıracak ve çatıştıracak bölünmeyi bu çetelerin beslediği ve bu çetelerin beslediği iklim başaracak.

Karşımızda çıkar sağlamayı amaçlayan basit bir "organize suç örgütü" değil, "devlet üzerinden güç ve çıkar sağlamaya çalışan yasadışı örgütler" var. Silahlar, bombalar, ilişkiler hep yasadışı; ama bu yasadışılık bir ideoloji ile hayat buluyor. Bu sözde ideoloji saplantı delileri Ulusalçı cephenin tanınmış isimleri gözaltında tutulurken, yayın yasağı olmasına karşın gazeteler, kimi unsurları birbiriyle çelişse de çeşitli iddialar ortaya attı. İddialara göre, Nobel ödüllü yazar Orhan Pamuk'u öldürmek için çete için Glock bir tabanca ve 2 milyon YTL aranıyordu. Çete ünlü isimlere suikastlar yaparak Türkiye'yi darbe ortamına sürüklemek istiyordu. Darbenin planlanan tarihyse 2009'du. Ankara'da Sıhhiye Otoparkı'nda bulunan 700 kiloluk patlayıcı dolu minibüs çeteye aitti. Çete panik yaratmak için üç bombalı minibüsün İstanbul'da dolaştığı iddialarını yaymıştı. Henüz doğrulanmış bu iddialar, çetenin ne kadar derin olduğunu gösteriyor. Ergenekon soruşturmasında basına yansıyan iddialara göre örgüt Kürt kökenli işadamları, siyasiler, üst düzey bürokratlar ve ünlü isimlere suikast düzenleyecek, bombalı eylemler yapacaktı. Oluşacak keşmekeş ortamı darbeye zemin hazırlayacaktı Zaten Nokta dergisinin patlattığı darbe haberinden sonra kimse kimseye güvenemez olmuştu. Herkeste bir metafor hastalığı tutmuş gidiyordu. Sarıkız ve ayışığı darbe girişimi her şeyi ortaya koymuştu. İstanbul'da haftalarca önce gerçekleşen polisi alarma geçiren üç bomba yüklü araç ihbarı ile Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın güzergâhında bombalı araç bulunduğu iddiaları da örgüt işiydi. Muzaffer Tekin, patlayıcılarla ilgili olarak sayfalar dolusu bilgi verdi ve diğer zanlılarla olan ilişkilerini tek tek anlattı. Sonrada Sabah gazetesinde "Gözdağı vermek için Sıhhiye'de çok katlı otoparka 'patlayıcı madde yüklü' araç bırakıldı, endişeyi körükleyen 'Üç bomba yüklü minibüs dolaşüyor' dedikodusu yayıldı,

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Diyarbakır'da kendi adamları Vatansever Kuvvetler Güçbirliği Hareketi Başkanı'na silahlı saldırı düzenleyip PKK saldırı dediler. Gözaltına alınan bir kişinin otomobilindeki belgelerde şifreler yer aldı. Örgüt hedefteki kişileri, 'tavşan', tetikçileri ise 'çiftçi' olarak şifrelemiş. Bu kişinin üzerinde yedi kroki çıktı" denildi. Gazetelerdeki bir diğer iddiaya göre Fethullah Gülen'e yakın emekli bir albay hedefteydi. Pendik'te 10 Ocak 2007 günü ruhsatsız tabanca ve 81 mermi ile yakalanarak gözaltına alınan Kuvay-i Milliye Derneği Başkan Yardımcısı Murat Çağlar'ın, Gülen cemaati ile ilişkisi olduğunu düşündükleri emekli bir albayı öldürmek istediği iddia edildi.

Polisin 'Ergenekon terör örgütü' olarak kayıt altına aldığı oluşumdaki isimler Susurluk'tan Daniştay saldırısına, Hrant Dink'in öldürülmesinden 301'den yargılanan kimi yazarların tehdit edilmesine kadar birçok olayda boy gösterdi

'Vatansever', 'ulusal', 'milli' gibi adlarla örgütlenen irili ufaklı birçok yapının bileşimi olan Ergenekon'un son operasyonla büyük yara aldığı düşünülüyor. Ancak ortaya çıkan ilişkiler yumağına karşın eksiklik olduğuna inananlar da var. Muzaffer Tekin, Veli Küçük ,Oktay Yıldırım ,Ümit Oğuztan, Bekir Öztürk ,Taner Ünal, Kemal Kerinçsiz, Sevgi Erenerol ,Fikri Karadağ, Alparslan Arslan. Fikret Emek gibi ilk 11 de yeralan takımı görünce bunların yedeğinin olduğuna kanım giderek artmaya başladı. Zira bunlar madalyonun ön yüzü;arkasında kimbilir ne bürokratlar ne elitler ne generaller ne de dış mihraklı politler vardır demekten de kendimi alamıyorum.

Ergenekon Gladio'nun Türkiye'deki yapılanması olarak kabul ediliyor. Ergenekon'un faaliyet alanları yurtdışı ve yurtiçi olmak üzere ikiye ayrılıyor. Ergenekon'daki kişilerin, Türkiye'deki mevcut rejimin gerçek hâmisi olduğuna yürekten inandığı belirtiliyor. 'İç düşmanları' pasifize etmek hatta ortadan kaldırmak için yapmayacağı ve yapamayacağı hiçbir faaliyet olmadığı kaydediliyor. Ergenekon ile ilgili ilk ciddi araştırmayı ise Can Dündar ile Celal Kazdağlı, aynı adı taşıyan kitaplarında ortaya koydu. Kitapta Alparslan Türkeş, Abdullah Çatlı, Haluk Kırcı, Korkut Eken'in yanı sıra bir çok ülkücü kökenlinin de bu mekanizmada yer aldığı iddia edildi. Ergenekon'un içinde taşeron mafya yapılanmaları da ortaya çıkıyor. Bu kimi zaman Alaattin Çakıcı, kimi zaman ise Sedat Peker olabiliyor.

Bir nevi Yeniçeri ideolojisi taşıyan bu muhalif silahlı gruplar bürokrasinin yüksek tepelerinde mevzi tutmuş, kodaman bürokratlarla işbirliği yapmaksızın kazan kaldırıyor ve diğer yandan da payitaht bölgelerinde iktidar denkleminin merkezine münhasır taşra mıntikalarda (sauna, atabey) görülüyor ve asayışı haleldar(bozmak) ediyorlar. Deştikçe siyah maskeli güçler, Jakobenler, Ulusalçılar çıkan bu kişileri gördükçe ruhlarına fatiha okuyasım geliyor. Devlet ağacını bu iklim çürütüyor; çeteler zayıflayan ağacın içine yuva yaparak çürümeyi yani dağılmayı hızlandırıyor. Kuvvetle hatırlayalım: Devlet bir savaş alanı değil, barış içinde birlikte yaşama formu. Birlikte yaşamak ise ancak ve ancak demokrasi ile mümkün.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Ahir zaman eşkıyaları ürür, kervan yürür. Yeni barkotlu, numaralanıp tasnif edilmiş bu şebekeler evcilleştirilip artık sisteme konsantrasyonu sağlatılmalı. Yık-Kır-Böl artık yerine Düşün-Anla-Uygula düsturu kulağımıza küpe olsun. Yeni menfezlerde virajlara takılmamak üzere....

Kurtuluş savaşı kazanmanın zararları (Mehmet Yılmaz)

Amerikan Ordusundan subayların katkılarıyla hazırlanan **Direnişle Mücadele – Kontrgerilla rehberi**'ni okuyorum şu aralar. Vietnam'dan Irak'a ABD'nin işgal ettiği ülkelerde öğrendiklerini bir doktrin olarak sunan son derecede teknik, operasyonel bir yapıt.

Bir "Field Manual" (= el kitabı) biçimine tasarlanmış olduğundan ideoloji ve politika gölgesinde değil daha çok işgal subaylarının günlük sorunlarını çözmeye yönelik hazırlanan eserde en çok dikkatimi çeken noktalardan biri şu oldu:

Direniş savaşlarını izleyen barış dönemlerinde ortaya çıkan çeteleşme süreci. Öyle ya, düşman ülkeyi terk etmiş, sıcak savaş sona ermiş. Herkesin silahları bırakıp "normal" bir iş tutması gerekmez mi?

Ortadoğu'da, Balkanlarda ve Türkiye'de tekrar eden bir şema var aslında. Kurtuluş mücadelesi boyunca savaşanlar barış döneminde genel olarak şu işlere yöneliyorlar:

- 1) Siyaset (kurtarıcı - Kurucu rolüyle)
- 2) Yeni rejimin ordusunun lideri (Rejimin muhafızı rolüyle),
- 3) Yeni ülkenin gizli servisi (iç düşmanlara karşı ülkeyi korumak için),
- 4) Arazî, çek senet, vb mafyası.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bir anlamda bunların hepsine "ihtiyaç" var, 4cü de dâhil. Neden? Savaş yeni bitmiş. Sınırlar yer değiştirmiş. Etnik temizlikler, zorunlu göçler yaşanmış. Bir önceki devletin tapu vb kayıtları tahrip olmuş. Kaymakam, vali gibi yerel yetkililer ya ölmüş ya da yenileriyle değiştirilmiş. Yeni bir anayasa yapılmışsa bile kimse neyi nasıl uygulayacağını bilmiyor.

Böyle bir ortamda **devletin boş bıraktığı her alanı dolduran**, güçlünün zayıfa dış geçirebilmesi için ideal araçlar elbette çeteler, mafyalar. Ancak esas sorun şu:

Arazi mafyasının başı ile filan bakan aynı köyden, silah arkadaşı, ideolojik olarak yakınlar. Birçok ortak dostlarını şehit vermişler. Gizli servisin ikinci adamı çek mafyasından birinin kızıyla evli. Bir diğerinin oğlu askerliğini filanın yanında yapıyor... Ve bunların hepsi de aynı ideolojiye inanmış, aynı ortak düşmanlara karşı hayatlarını tehlikeye atmış insanlar. Hepsi kendilerini "**vatanın gerçek sahibi**" kabul ediyor.

Özetle ülkenin meşru yöneticileriyle en tehlikeli mafyaları arasında sıkı bağlar, çıkar ilişkileri, ortak dost ve düşmanlar fakat aynı zamanda kuyruk acıları, iç kavgalar oluşuyor. Susurluk, Şemdinli, bitmek bilmeyen darbeler ve muhtıralar bu çerçevede ele alındığında daha okunaklı bir manzara çıkıyor kanaatimizce.

Gene bu sebeple Atatürk sadece bir "kurtarıcı" olarak rahmetle anılan bir komutan olması gerekirken başörtüsü yasağına gerekçe oluyor. Hem de hiç bir zaman telaffuz etmediği, yazmadığı ilkeleriyle.

Geçenlerde bir Kemalist Latife Hanım'ın başörtüsünden o kadar rahatsız olmuş ki [fotoğraftan kesip çıkarmış onu](#). Hâlâ vefat etmiş bir insandan başka kimseden medet umaMAMak, sırtını kendi halkına dayayaMAMak ne acı.

Ancak en çarpıcı fotoğraf kanaatimizce Ergenekon davası sanıklarından Veli Küçük ile Danıştay cinayetinden sonra yakalanan [Alpaslan Arslan'ın birlikte çektirdikleri hatıra fotoğrafı](#).

"Akli olanlar için bunda işaret çok"

Psikopatlık ve Karizma (Mehmet Yılmaz)

Psikopatların hepsi hapiste veya akıl hastahanesinde değil. Ama aramızda dolaşanları teşhis etmek oldukça kolay. Çünkü anormallikten, ilgi çekmekten aşırı derecede hoşlanan bu insanlar özellikle başkalarını dehşete düşürecek cisimleri ellerinde sallamayı da çok seviyorlar : Bir silah, ölmüş bir hayvan, işkence veya idamda kullanılan araç gereç...

Psikopat kelimesi toplum ile uyuşamazlığını şiddet yoluyla çözmeye çalışanlara verilen tıbbî bir terim. –pat ekinden dolayı bu bir hastalık adı. Yani öylesine anlık bir öfke değil. "Kötü insan nasıl üretilir" başlıklı [mahkûmlarla ilgili yazımız](#) yayınlandığı zaman birçok yorumcu "*iyi ama psikopatları ne yapacaksınız?*" diye sormuştu... Haklı olarak.

Psikopatlar temel dürtülerine göre hareket eden kimseler. Meselâ elindeki simidi almak için bir çocuğu öldürmekten tutun da tanımadığı biri ile sadece zevk için cinsel ilişkiye girmeye kadar herşeyi yapabiliyorlar.

Antonio Damasio

Psikopatlarda fizyolojik bozukluklar arayan bilim adamları beynin **pre-frontal** adı verilen ön kısmıyla ilgileniyorlar. Çünkü beyninin bu bölgesi yaralanan ve ciddi hücre kaybına uğrayan hastalar birden kişilik değiştirebiliyorlar. Bu konuda **Güney Kaliforniya üniversitesi** profesörlerinden Portekiz asıllı [António Damásio](#) uzun zaman çalışmış. Damásio'nun akademik çalışmalarının tam listesi üniversite sitesindeki [kişisel sayfasından](#) edinebilir.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bir çok araştırmacının üzerine eğildiği en ünlü hasta ise [Phineas Gage](#). Bir patlama sonucu demir bir çubuk bu demiryolu işçisinin kafasının ön kısmını deliyor. Mucizevî bir şekilde hayatta kalan Gage sakin, sıradan bir insanken saldırgan ve dengesiz bir kişiliğe bürünüyor. 1800'lerde geçen bu inanılmaz olaydan sonra bir çok araştırma yapılmış ve beyin değişik bölümlerinin merhamet, suç ve ceza, yaptıklarının sonucunu düşünme, kendine güven, kendini başkasının yerine koyma gibi işlevlerde rol oynadığı ortaya konmuş. Tekrar pre-frontal denen bölgeye gelecek olursak UCLA'dan [Arthur Toga'nın](#) bu çağındaki gençlerin beyinleri üzerine yaptığı araştırmalar var. Yetişkinlerin beyinleriyle karşılaştırıldığında gençlerin pre-frontal bölgelerinde daha az [myelin](#) bulunduğunu gören Toga bu çağındaki aşırı heyecanı, tutarsız davranışları bu maddenin yetersizliği ile açıklıyor. Bilim adamı pre-frontalin görevlerini şu biçimde ortaya koyuyor :

Gage'in yaralanması

- Ani istek ve davranışların kontrolü,
- Cinsel isteklerin denetimi,
- Toplum tarafından kabul edilmeyecek davranışların frenlenmesi.

Araştırmalar psikopatlığın temelinde genetik etkenlerin de olabileceğini gösteriyor. Aynı zamanda kötü aile ortamı, dayak, ihmalkar aileler, bu sorunun oluşması riskini artırıyor.

American Journal of Psychiatry'ye göre The MacDonald triad adı verilen üç belirtinin bir arada bulunduğu çocuklar risk grupları arasında :

- Hayvanlara karşı şiddet uygulayanlar,
- Yangın çıkarma isteği olanlar,
- Yatağını ıslatanlar.

American Psychiatric Association'ın yayınladığı [Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders](#) adlı eserde psikopatların teşhisi hakkında ayrıntılı bilgi bulmak mümkün.

Karizma'nın devreye girişi

Psikopatlar her zaman bizzat fiziksel saldırılarda bulunmuyorlar. Zeki olanları başka insanları kontrol altına alıp onları harekete geçirebiliyor. İşte bu noktada işler karışıyor biraz : Karizmatik liderlik nerde biter? Hitleri'inki gibi bir psikopatlık nerede başlar?

Karizma Yunanca (**χαρισμα**) "*Tanrı vergisi – ilahî armağan*" anlamına gelen karis- kökünden gelen bir kelime. Fransız [Pierre Bourdieu](#) ve Alman [Max Weber](#) karizmanın tanımını üzerine uzun süre eğilmiş iki saygın sosyolog. Gerek Weber

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

gerekse Bordieu'nün birleştiği nokta ise şu : **Karizmatik lider toplumun daha iyi yaşama arzusuyla ilgili projeleri sevdiiren, benimseten, ikna eden bir insan.** Çevresindekiler onu başkalarını dinleme kapasitesi, her bir insana değer verme ve bu değeri gösterebilmesi sayesinde benimsiyorlar. Doğal karizmaya sahip olmayıp da siyasi tutkuları bulunan liderler ise ancak insanları korkutarak kendi etraflarına toplayabiliyorlar. Sosyologlara göre bu tür manipülatör psikopatları karizmatik devlet adamlarından ayırd etmek oldukça kolay. Çünkü onlar :

- Kurbanlarına dünyayı tehlike ile dolu bir yer olarak gösteriyorlar,
- Çevrelerine toplanan insanları kötü niyetlilerin komplolarından koruyacaklarını iddia ediyorlar.

Türkiye'nin karizmatik lideri Bahçeli

Yaşamak için başkalarını manipüle etmek, aldatmak ve başarmak için gereken her şeyi yapmak psikopat liderler için son derecede normal. Bu tip siyasetçiler şüpheli, gizli kapaklı ve hatta kanunlara aykırı davranışlarda bulunabiliyorlar, çünkü kuralların kendileri için geçerli olmadığına inanıyorlar. Toplumla ilişkileri hastalık derecesinde bozuk olan bu kimseler genelde diğer insanları tehditlerle yada saldırgan yaklaşımlarla korkuturlar. Her hangi bir rekabet, yasal otorite karşısında aşırı öfkelenebilirler.

Türkiye'nin en beyefendi lideri Baykal

Karizmatik devlet adamlarının aksine psikopatlar ilişkilerine sadık kalmak, başkalarına karşı duyarlı olmak ve dürüst olmak konusunda zorluk yaşıyorlar. Psikopatlar tıpkı karizmatik liderler gibi gelişmiş sosyal zekaya sahip olmakla birlikte, kendileri ve çevreleri için tahrip edici sonuçlar üretiyorlar. Karizmatik lider halkını dinleyip en akılcı yolu çizmeye çalışırken psikopat lider yaptığı hataları hem kendini hem de etrafına topladığı insanları inandıracak şekilde "akılcı" bir makyaj ile sunuyor. Ülkenin satıldığı, istilâ edildiği, birilerinin bir yerlere sızdığı şeklindeki söylemler bu hastaları ele veriyor.

Psikopatları karizmatik liderlerden ayıran özellikler şunlar :

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

- Sinirlilik ve saldırganlık,
- Kışkırtıcı konuşma ve doğabilecek sonuçlara karşı umursamazlık,
- Kişisel çıkar yada zevk için yalan söyleme, aldatma ve kanunsuz işler yapma,
- Kendini başkasının yerine koyamama,
- Sorumluluk üstlenmekten kaçmak,
- Acıma duygusunun olmaması.

Tedavisi

Psikopatlar hasta olduklarını kabul etmediklerinden tedavileri zor. Aile baskısı ile bir tedaviye başlansa da ilaçlarını almadıkları için belirtiler yeniden kolaylıkla baş gösterebiliyor. Bazı psikopatlar fizyolojik olarak sağlıklı olmakla beraber alkol ve/veya uyuşturucunun etkisiyle bu davranışları sergilemiş olabiliyorlar. Bu maddelere olan bağımlılık ortadan kalktığında sorun büyük ölçüde çözülüyor. Ancak yapısal bozukluğu bulunanların kalıcı biçimde tedavi edilmeleri şimdilik mümkün görünmüyor. Depresyona karşı kullanılan ilaçlar ile bazı sakinleştiriciler hastanın ailesine geçici bir rahatlama sağlasa da tedavi etmekten çok uzak.

Sonuç

CHP'li ve MHP'li seçmenler insanlık tarihinin gelmiş geçmiş en büyük liderlerine, Baykal ve Bahçeli'ye sahip oldukları için ALLAH'a ne kadar şükretseler azdır. Bahçeli'nin bulunmaz kalitelerinin farkında olan mahkemelerimiz de yıllardır kendisine karşı son derecede anlayışlı davranmışlardır. Meselâ geçenlerde Sevimli lider Sayın Bahçeli'nin Can

Dündar'a bizzat [anlattığına göre](#) **1978'de Bahçeli beyaz Renault'sunu ülkücü gençlere ödünç vermiş ve aracın bagajındaki portakal sandığından 2 makineli tüfek çıkmış.** Konu, Adana MHP davasında gündeme gelmiş ama Bahçeli'nin ifadesi alınmamış bile. 12 Eylül'de hemen bütün siyasi dernekler kapatılırken Bahçeli'nin Üniversite Akademi ve Yüksekokullar Asistanları Derneği'ne dokunulmamış.

Türkiye'nin en sempatik lideri Bahçeli

ALLAH Devlet'imize zeval vermesin.

İttihatçılar Taşnaklara Ne Önermişlerdi? (Tuncay Yılmaz)

[Geliboluyu Anlamak Sitesinden](#)

"....Talât Bey'in evine gidip konuştuğumuz faydasız...Taşnaksutyun , İttihat'ın yararına ve onun yanında çalıştıktan sonra , şimdi onun darbeleri altında..." (25 Nisan 1915 Pazar, Osmanlı Meb'usan Meclisi Üyesi Krikor Zohrab Efendi'nin Günlüğünden)

Ermeni Sorunu hâlâ güncelliğini koruyor, zaman zaman gündemden düşer gibi olsa da ufak bir kıvılcım tartışmaları yeniden alevlendiriyor. Genel olarak baktığımızda tartışmalar Ermenilere soykırım yapıp yapılmadığı, Ermenilerin hainlik yaptıkları için tehcir edildiği vs. gibi konuların etrafında şekilleniyor, Osmanlı Ermenilerin kurduğu partilerin özellikle de Ermeni Taşnak Federasyonu ile İttihat-Terakki Cemiyeti'nin inişli çıkışlı ilişkileri Ermeni Sorununu inceleyen araştırmacılarca nedense pek gündeme getirilmiyor. Oysa ben sorunun İttihat Terakki Cemiyeti (İTC) ve diğer Ermeni Örgütler arasındaki (özellikle de Taşnaksutyun Partisi) arasındaki ilişkiler açısından da ele alınmasının gerekli olduğunu düşünüyorum.İkinci olarak da 1914 yılı içerisinde ortaya çıkan savaş tehlikesinin başta Taşnaklar olmak üzere bu örgütlerce nasıl algılandığının üzerinde durulmalı. "Türkler soykırım yaptı" ya da "Ermeniler hainlik etmişti." gibi toptancı yaklaşımlar bilimsel değil, her şeyden önce adil değil.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Her ne kadar bazı Ermeni araştırmacılar aradaki iletişimin 1912 yılında bittiği söylese de elimizde savaş çıkana kadar devam ettiği yönünde yeterince kanıt var. Taşnaksutyun Partisi aslında gerek ilke gerek teşkilatlanması açısından İttihat-Terakki ile çok benzeşiyor. Diğer Ermeni partileri (Hınçak ve diğerleri) II. Meşrutiyet ilan edilmesinden önce ve sonrasında da her zaman için İTC 'ne mesafeli kalmışlardı. Oysa Taşnak Federasyonu zaman zaman inişli çıkışlı da olsa İTC ile her zaman iletişim kanallarını açık tutmuştur. Taşnaklar Ermeni komitelerinin en dürüst ve en doğrusu olarak kabul ediliyordu. [i] Cemal Paşa anılarında "Biz Ermenileri ve özellikle de onların ihtilalcilerini Rum ve Bulgarlardan daha çok severiz." diye yazacaktı. Çünkü onlar bu iki milletten daha mert ve daha kahramandırlar. İki yüzlülük bilmezler. Dostluklarında sadık , düşmanlıklarında metindirler. Biz Ermeniler ile Türkler arasındaki düşmanlığın başlıca sebebinin Rusya siyaseti olduğu inancındayız. [ii] diye yazmıştı.

İki örgüt arasındaki ilk yakınlaşma İTC'nin Selanik kanadından Cemal Paşa ve Paris kanadından Dr. Bahaattin Şakir bey'in çabalarıyla II. Jöntürk kongresi öncesi olmuştu. Kongre 29 Aralık 1907'de Paris'te toplanmış, Taşnaksutyun delegeleri de katılmışlardı. Kongrede padişahı devirmek için silahlı mücadelede dahil her türlü yöneme başvurulması , genel ayaklanmaya uygun bir ortam hazırlanması kabul edilmişti. [iii]

Hareket ordusunu 22 Nisan 1909'da ellerinde çiçeklerle ziyarete gelen Ermeni kadınlara Enver Bey ve yanındakiler "Yaşasın Taşnaksutyun Cemiyeti!" diye alkışlarla karşılık verecekti. [iv] Her iki örgüt arasındaki ilişkiler diğer Ermeni örgütlerin tepkisini çekmekte gecikmemişti. Bazı İttihatçı mebusların Taşnaklara Ermeni Devrimci Federasyonu ile birleşme önerisinde buldukları söylentisi bile çıkacaktı. [v] M. Raif Ogan "Sultan Abdülhamit-İftiralara Cevaplar" adlı eserinde İttihatçıları özellikle bu konuda ağır bir dille eleştirecektir: "İstibdada ve Sultan Abdülhamit'e nefret izharında acele edenler , kendi milli hakimiyetlerini baltaladıklarını o günlerde anlayamadılar ve İttihad komitasının gaflet ve cehaletine ayak uydurdular. Hepsinin yazılması da İttihad ve Terakki'nin propagandası tesiriyledir. O günlerde Ermeni komitacısı ile hürriyet fedaisi arasında ayrılık kalmamıştı! Bu basiretsizliğin acı misallerini bir çok kanlı komitacıların İttihad ve Terakki namzedi olarak meb'us seçilmeleri ile gördük. Karakin Pastırmacıyan adındaki komitacının müfrit taşkınlıklarına Rusya Çarlığı bile tahammül etmemiş, ve bu adam oradan Osmanlı ülkesine kaçıp kurtulmuştu. Rusya iadesini istiyorken İttihad Terakki o'nu Erzurum'dan meb'us çıkardı ve Rusya'nın taleplerine karşı harbi göze alacak derecede ahmakâne cür'et göstererek herifi himaye etti. [vi]

Ancak , Taşnaklar 31 Mart Vak'ası sonrası Adana'da Ermenilerle Türkler arasında çıkan olayları araştırmakla görevli iken şüpheli şekilde ölü bulunan Edirne Mebusu Agop Babikyan'ın ölmeden önce yazdığı ve ailesi tarafından saklandığı iddia edilen Adana olayları ile ilgili raporun açıklanması üzerine 18 Temmuz 1912'de ittifakın bittiğini ilan ettiler. [vii] Taşnaksutyun yayın organı Troşag 13 Nisan 1913'de İTC'yi , Taşnakların içtenliğini ve çabalarını sistemli bir şekilde boşa çıkartmakla suçlayacaktı. Tüm Ermeni partileri aralarındaki işbirliğini artırıp Vilayat-ı sitte bölgesindeki reformların yaşama geçirilmesini talep ettiler. Krikor

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Zohrab, Vartkes Efendi gibi Ermeni ileri gelenleri diğer ülke büyükelçileri ile temasa geçtiler. Hedef özerk bir Ermenistan'dı.[viii] Ancak görüşmeler devam etti. İttihatçı mebuslardan Ermeni kökenli Hallaçyan Efendi aracılığıyla Cemal Bey, 1913 Aralığında Taşnak temsilcileri ile bir araya gelmiş, büyük güçleri doğu meselelerine katmamalarını, sonuçların geri dönülemez olabileceğini söylemişti.[ix] Cemal Paşa'ya göre reformlar kabul edilse bile Doğu'daki Müslümanlar Ermenilere karşı ayaklanabilecek, Rusya bunu bahane edip Doğu vilayetlerini işgal edebilecekti. İç islahat teşebbüslerinin harpten sonraya ertelenmesinin gerektiğini Taşnaksutyun liderlerine söylendi.[x] Kutlu'nun da haklı olarak belirttiği gibi zihniyet olarak Ermeni milliyetçileri de İttihatçılardan farklı değildi. İttihatçıları buna karşılık İstanbul'da terör olaylarını başlatmakla tehdit ettiler.[xi]

Yeniköy Antlaşması 8 Şubat 1914'te Sadrazam ve Dışişleri Bakanı Sait Halim Paşa ile Rusya'nın İstanbul Maslahatgüzarı arasında imzalanmıştı. Antlaşma maddeleri Osmanlı İmparatorluğunu Rusya karşısında bir hayli sıkıntılı duruma soktuğu açıktır. Doğuda 6 vilayet ikiye ayrılacak ve iki ayrı Avrupalı müfettiş tarafından yönetilecekti. Müfettişlere geniş yetki veren bu antlaşma, Babıali'yi Rusya'ya ya karşı sorumlu hale getiriyordu. [xii] Savaşa girme kararında bu antlaşmanın büyük önemi vardır. Cemal Paşa hatıralarında "*Kapitülasyonları ve Cebel-i Lübnan imtiyazlarını kaldırmak ana düşüncelerimizden olduğu gibi , son zamanlarda Rusya'nın baskı ve zorlamasıyla kabul ettiğimiz Doğu Anadolu islahatına ait itilafnameyi de yırtmak istiyorduk.* [xiii] diyecekti.

8.Taşnak Kongresi

Ufukta savaş bulutları belirmiş ve Osmanlı İmparatorluğu'nun da tarafını belirlemesi gerektiği ortaya çıkmıştır. Bab-ı Ali, Almanya ile ittifak sözleşmesi yapacaktır. İşte seferberlik kararının da alındığı Ağustos ayı başında Erzurum'da, Doğu Anadolu vilayetlerinin en güçlü Ermeni örgütü olan Taşnaksutyun cemiyetinin kongresi toplanır.

Kongreye dair İttihat Terakki Cemiyeti'nden de delegeler katılıp katılmadığına dair Türk kaynaklarındaki bilgiler çelişkilidir. İTC Hükümetinin Mavi Kitaba karşılık olarak çıkardığı "Beyaz Kitap- Ermeni Komitelerinin Emelleri ve İhtilal Hareketleri" olarak adlandırılan kitapta Taşnak 8.Kongresi kararlarından bahsedilmekte. Ancak kongreye İTC temsilcilerinin de katıldığı belirtilmiyor.[xiv]

Salahi Sonyel, kongrenin Temmuz ya da Ağustos aylarında yapıldığını, İTC yetkililerinin katıldığına dair hiçbir Türk belgesi olmadığını, kongre sonuçları ile ilgili değişik yorumlar yapıldığını belirtiyor. Papasian , Jön Türklerin 1907 antlaşmasını yeniden hayata geçirilmesini istediğini belirtirken, Taşnaklar devlete bağlı kalacaklarını ancak Rus Ermenilerin yaptıklarından sorumlu olmayacaklarını belirtmişler. Sonyel'in aktardığı başka bir kaynak ise Ermenilere otonomi vaad edildiğini belirtiyor. [xv] Türk resmi tezlerinin başlıca eseri olan Kamuran Gürün Esat Uras'ın bu kongreye hükümet temsilcisi gönderildiği iddiasını reddettiğini belirtiyor. Ancak Clair Price'den aktararak bunun gerçekleşmiş olabileceğinin altını çiziyor:

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

"İstanbul Meclisi'ndeki Ermeni Grubu , Enver Hükümeti 1914'te harbe girerken Erzurum'da kongrelerini yapıyorlardı. Hükümet temsilcileri onları orada ziyaret etti ve ilk hedefi Rusya'yı geri atmak olan Panturan projesini sundu. Rus Maveray-ı Kafkas'ının taksimi teklif ediliyor, fethedilecek toprakların Ermeniler, Gürcüler ve Tatarlar arasında taksim edilip hepsine Osmanlı hakimiyeti altında otonomi vaat ediliyordu. Ermeni grubu eğer harp zaruri olursa Osmanlı vatandaşı olarak vazifelerini yapacaklarını, fakat hükümetin tarafsız kalmasını tavsiye edeceklerini söylediler."[\[xvi\]](#)

Toynbee, Papazyan ve Kaçazuni'den de benzer alıntılar yapan Gürün, Erzurum Kongresi'ne İttihat Terakki'den temsilci gitmiş olabileceğini, kongrede Türkiye'deki Ermenilerin muhtemel bir savaşta hükümete karşı cephe alınmamasının kararlaştırıldığını, ancak bu kararın tutulmadığını belirtirken, İttihatçılardan kimin katıldığını, tam olarak ne teklifte bulunulduğunu yazmıyor. (Bunu belirlemenin de güç olduğunu belirtiyor.)[\[xvii\]](#)

Taşnak Kongresi Erzurum'da 2-14 Ağustos 1914 tarihleri Erzurum'da yapıldı.[\[xviii\]](#) Ermeni Soykırımı iddialarının popüler kaynaklarından Yves Ternon gibi Tarık Zafer Tunaya'da Talat Paşa'nın isteğiyle bu tarihlerde yapıldığını belirtiyor.[\[xix\]](#) Talat Paşa'nın isteğiyle toplantı yapılması hayli ilginç ve önemli bir bilgi. Muhtemelen Talat Paşa özellikle Doğu Anadolu'da (reform planlanan bölgelerde) Osmanlı Ermenilerini temsil eden Taşnaksutyun cemiyeti'nden çıkabilecek muhtemel savaşta safını belirlemesini istemiş olabilir. Ternon "İttihad'ın dar görüşlü milliyetçiliğini eleştirmek ve bunun Türk olmayan diğer unsurlar karşısında sergilediği düşmanlıktan kaygı duymakla birlikte , Taşnaksutyun savaşı engellemek için bütün gücüyle hükümetle işbirliği yapmaya karar verdiğini belirtiyor."[\[xx\]](#)

Türk kaynaklar arasında bu kongreye ittihatçıların ilgisine dair daha net bilgiler veren Tunaya, kongreye İttihat-Terakki Fırkası Katib-i Umumisi Dr.Bahaattin Şakir ile Azerbeycan Müfettişi Ömer Naci Bey'lerin İttihat-Terakki adına katıldığını belirtiyor.[\[xxi\]](#) Söz konusu girişimin hükümet kaynaklı olmaktan ziyade ITC Merkezi Umumi kaynaklı olduğu ortada. Her iki ismin de Talat'a yakın oldukları biliniyor. Bahaattin Şakir'in biyografisini yazan Hikmet Çiçek'te bu kongreye aynı isimlerin katıldığını belirtiyor, ancak ne söz verildiğinden bahsetmiyor.[\[xxii\]](#) İttihat Terakki Katib-i Umumisi Dr. Bahaattin Şakir Ermeni Tehciri konusunda suçlanan isimlerin başında geliyordu. Galip Vardar, İttihatçı Sapançalı Hakkı ve Hüsrev Sami'nin Bahaattin Şakir'le savaştan önceki bir diyaloglarından bahseder. Bahaattin Şakir " Haydi Bakalım Erzurum'a gidiyoruz. Ermenileri tehcir edeceğiz" demiş. Her ikisi de şaşırmış. "- Peki Ermenileri tehcir edeceğiz, mal ve mülkleri ne olacak? Bu hususta bir program var mıdır?" deyince "-Yahu ne program olacak. Ermenileri tehcir edeceğiz dedik ya... Alt tarafı anlayın işte." diye yanıtlamış. Her ikisi de Bahaattin Şakir'in Ermeni Tehcir etme konusundaki yaklaşımını doğru bulmamış, "bizim kanunsuz, nizamsız işlerde gözümüz yoktur" demişler.[\[xxiii\]](#)

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Kongre görüşmelerine başlamadan önce seferberlik emri çıkarıldığı haber alındı. Dr. Bahaattin Şakir, Ömer Naci ve Hilmi Bey yönetiminde bir heyet 3 Ermeni şefiyle (Vramian, Rostom ve Aquini) görüşme talebinde bulundu.[xxiv] Tunaya, İttihatçı temsilcilerin Ermeni liderleriyle ayrı ayrı konuştuklarını , fakat Van'da Ömer Naci-Papazyan konuşmasında olduğu gibi görüşmelerde olumlu bir sonuca varamadıklarını belirtiyor. Tunaya'ya göre İttihatçıların önerileri Doğu Anadolu'da özerk bir Ermenistan'ın kurulmasıydı. [xxv] Ternon, İttihatçı delegelerin önerileri hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi veriyor: Transkafkasya halkının (Gürcü, Tatar, Azeri vs.) geniş isyan planı ayrıca Ermeniler Ruslara karşı Osmanlı İmparatorluğu'nu desteklese Kafkasya'daki Erivan, Kars, Elizabethpol eyaletleriyle Van, Bitlis, Erzurum vilayetlerinin sancaklarını içine alan özerk bir yönetim hakkına sahip olacaklardı.[xxvi] "*Başarımız Ermenilerin pozisyonuna bağlı. Eğer bizimle yürürseniz Kafkasları beraberce paylaşırsınız. Tiflis, Kutayis, Batum ve Trabzon limanının bir kısmı Gürcistan'a verilir. Bakü, Elizabethpol ve Dağıstan Müslüman bütünlüğüne dahil olur, Erivan, Kars, Elizabethpol'ün doğu kısmı, Van, Bitlis ve Erzurum vilayetleriyle birlikte Erzurum'u oluşturur*[xxvii].

Taşnakların Kafkasya'da Rus İmparatorluğu'na karşı bir isyan başlatmasının söz konusu olmadığını belirtip bu teklife olumlu yanıt vermemesinin İttihatçıları kızdırdığı anlaşılıyor. Talat Paşa , daha sonra Rusların kurduğu Ermeni birliklerinde komutanlık yapacak olan (o dönemde Osmanlı Mebusan Meclisi'nde milletvekili) Karekin Pastırmacıyan'a Taşnaksutyun'un tutumunu beğenmediklerini , İTC'nin yapacaklarında artık özgür olduğunu belirtmişti.[xxviii]

Peki kongrede Taşnaklar ne konuşmuşlardı? Ermeni kaynakları kongreden bazı üyelerin ısrarlı isteklerine rağmen Rus Komutası altında Ermeni taburları oluşturulması kararı çıkmadığını belirtiyor.[xxix] Kongre , yirmisekiz oturumdan sonra Ermenileri yaşadıkları ülkenin yurttaşlık görevlerini yerine getirmeye çağıracaktı[xxx] Ancak kongre kararına rağmen sonraki gelişmelerle Pastırmacıyan ve Antranik'in başı çektiği grup Ruslarla işbirliği kararı alacaktır.

Sonuç

Elimizdeki bilgileri topladığımızda, İTC'nin Doğu Anadolu'daki en güçlü Ermeni örgütü olan Taşnaksutyun'a Birinci Dünya Savaşı'nın hemen arifesinde Ruslara karşı Osmanlı İmparatorluğu'nun yanında oldukları takdirde 3 vilayeti önerdikleri (Erzurum, Bitlis ve Van) ortaya çıkıyor. Balkan Savaşı sonrası istikametini Türk milliyetçiliği olarak belirlemiş olan İttihat Terakki Cemiyeti'nin asırlardır Türklüğü ve Müslümanlığıyla gönüllerde yer etmiş bir şehri Ermenilere teklif etmesindeki garabete mi şaşırılmalı? Yoksa Ermeni birliklerinin en önde gelen komutanlarından birinin İttihatçıların bir zamanlar can dostu olan Pastırmacıyan olduğuna mı hayret edilmeli? Kuşkusuz bunlar ayrı tartışma konusu. Benim asıl dikkat çekmek istediğim nokta her iki tarafında popüler kaynaklarının bu kongrenin üzerinde pek durma ihtiyacı hissetmemesi. Talat Paşa'nın isteğiyle yapıldığı belirtilen 8.Taşnak kongresi ile ilgili bilgiler hem Türk hem Ermeni araştırmacıların çalışmalarında nedense üzerinde fazla yorum yapılmadan üstünkörü şekilde veriliyor. Bu konuda her iki tarafın popüler çalışmalarını ele aldığımızda gerek Prof. Vahakn N. Dadrian'ın , Taner Akçam'ın gerekse Prof.Yusuf Halaçoğlu'nun çalışmalarında bilgi

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

bulunmaması doğrusu şaşırtıcı. Kanımca sözkonusu toplantı "soykırım yapıldı" ya da "Ermeniler hainlik etti" görüşlerini destekleyenlerin argümanlarına uymuyor.

Ermenilere soykırım yapıldığını savunanlar , soykırımı uğradığını iddia ettikleri toplumun ileri gelenlerin İttihat Terakki ile zamanında yakın işbirliği içerisinde olduğunu açıklamaktan kaçınıyor. Rus Ordusunun 1914 sonlarından itibaren hızla Osmanlı topraklarında ilerlediği sırada Antranik ,Pastırmacıyan gibilerin yönetimindeki Ermeni çetelerinin Müslüman sivillere yaptığı katliamları, yine binlerce Müslüman sivilin göç etmek zorunda kaldığını görmezden geliyor. (1917 sonrasında aynı katliamlar bu sefer Rus Ordusu çekilirken tekrarlanmıştır.) "Ermeniler hainlik etti" argümanını savunanlar ise darbeyle iş başına gelmiş , İttihat Terakki Fırkası Merkez komitesinin zamanında işbirliği yaptığı Taşnaklarla savaş öncesinde de pazarlıklara girdiğini açıklamıyor, savaş sırasında binlerce Ermeni sivilin, kadın, çocuk-çocuğun o günün şartlarında zorla göç ettirilmesi kararını ise savunmakta zorluk çekiyor.

Cemal Paşa anılarında haklı olarak zorla yerinden edilen Müslümanlar için serzenişte bulunur: " *Rus istilâsı sırasında Ermeni zulüm ve ve cinayetlerinden kurtulmak için Diyarbakır üzerinden Halep ve Adana yoluyla Konya'ya, Erzurum ve Azerbeycan'dan Sivas'a iltica etmiş olan Türk ve Kürt muhacirlerin gösterdikleri manzara bundan daha az vahim değildi. Fakat o zavallılar Müslüman oldukları için hiçbir Alman ya da Amerikan misyoneri onlar için rapor yazmadı ve onların felâket ve sefaletini münasip bir dille açıklama ihtiyacını vicdanında hissetmedi.* [xxxii] Standford Shaw, 1919 yılında mütareke döneminde yayınlanan Tasvir-i Efkâr gazetesine dayanarak resmi olarak 1.604.031 müslümanın Rus ve Ermeni saldırılarından dolayı göç ettiğini, bunların yaklaşık %43.7 (701.166) 'nin açlık, hastalık ya da katliam nedeniyle öldüğünü belirtiyor. [xxxiii] Savaşın sonuna Erzurum valisi resmi olarak göç ettiği saptanan 448.607 müslümandan sadece 173.304'ünün şehre dönebildiğini bildirecektir. [xxxiiii] Yakın zamanda Murat Bardakçı tarafından yayınlanan "Talât Paşa'nın Evrak-ı Metrukesi"nde zorunlu tehcire tabi olan Osmanlı Ermenisini 924.158 olarak veriliyor. [xxxv] Prof. Yusuf Halaçoğlu ise tehcir edilen Ermeni sayısını 438.758, tehcir sırasında çeşitli nedenlerle ölen Ermeni sayısının 56610 olduğunu belirtirken. [xxxvi] Ermenilere soykırım yapıldığını savunan Yves Ternon ise ölü sayısının 600000 olduğundan bahsediyor.

Ermeni Tehciri , yıllardır işbirliği yapmış, fedai örgütleri de dahil bir çok açıdan birbiriyle benzeşen İttihatçılarla Taşnakların sivil halk üzerinden kanlı bir hesaplaşmasıydı. Sonuç her iki taraftan da birer milyona yakın kişinin göç etmek zorunda kaldığı acılarıyla dolu bir "beraberlik"ti. Kaç kişinin öldüğünü tam olarak tesbit etmek ise mümkün değil. Aradan neredeyse bir asır geçse de, üzerinde tartışmaların hâlâ devam ettiği, binlerce Osmanlı vatandaşının göç etmek zorunda kaldığı, yollarda hastalıklardan, katliamlardan dolayı öldüğü olaylara götüren süreci ve zihniyeti çok iyi tahlil etmek, ırkçılığın, kontrolden çıkmış "dışlayıcı milliyetçiliğin" nelere yol açabildiğini görmek, ayrıntılarda gizlenen gerçekleri ortaya çıkarmak gerekiyor.

[i] *Büyük Felaket , 1915 Katliamı ve Ermeni Sorunu*, Re Yayıncılık, İstanbul, Nisan 2005 s. 76

[i] Cemal Paşa, *Hatırat (1913-1922)*, Nehir Yayınları, Nisan 2006, İstanbul ,s. 340

[ii] Cemal Paşa s. 330 (Paşanın burada özellikle Taşnakları kastettiği hatıralarının ilgili bölümleri okunduğunda ortaya çıkıyor. Örn. s. 347)

[iii] Sacit Kutlu, *Milliyetçilik ve Emperyalizm Yüzyılında Osmanlı Devleti*, Bilgi Üniversitesi Yayınları , 1. Baskı, Haziran 2007, İstanbul s.221

[iv] Kutlu s.258

[v] Kutlu s.275

[vi] M.Raif Ogan, *Sultan Abdülhamid-İftiralara Cevaplar*, Kaknüs Yayınları, İstanbul, 2008, s.25

[vii] Kutlu s.317

[viii] Kutlu 379

[ix] Kutlu 425

[x] Cemal Paşa , s. 381

[xi] Kutlu 426

[xii] Yusuf Halaçoğlu "*Ermeni Tehciri*" Babıali Kültür Yayıncılığı, 14.Baskı , 2008 İstanbul, s.46-47

[xiii] Cemal Paşa ,s. 380

[xiv] *Ermeni Komitelerinin Emelleri ve İhtilâl Hareketleri- İttihat Terakki Raporu Beyaz Kitap*, Kaynak Yayınları , 2006 s. 174-178

[xv] Salahi Sonyel , *The Great War and The Tragedy Of Anatolia*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, 2001, 2.Baskı s. 83

[xvi] Kamuran Gürün, *Ermeni Dosyası*, Remzi Kitabevi, 8.Basım , s. 281

[xvii] Gürün s. 281-283

[xviii] A. Avagyan "İttihat Terakki Cemiyeti ile Ermeni Siyasi Partileri Arasındaki İlişkiler" *Ermeniler ve İttihat Terakki, İşbirliğinden Çatışmaya* içerisinde , Aras Yayıncılık, Kasım 2005 , İstanbul, s.131

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

[xix] Tark Zafer Tunaya , *Türkiye’de Siyasi Partiler C:3 İttihat ve Terakki, Bir Çağın, Bir Kuşağın, Bir Partinin Tarihi*, İletişim Yayınları, İstanbul 2007, 3.Baskı s.648

[xx] Hovanissian’dan aktaran Ternon *Ermeni Tabusu*, Belge Yayınları, İstanbul, 1993 , s.246 20. numaralı dipnot

[xxi] Tunaya , s.648

[xxii] Hikmet Çiçek, *Dr. Bahaatin Şakir, İttihat ve Terakki’den Teşkilât-ı Mahsusa’ya Bir Türk Jakobeni*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2. Baskı , Nisan 2007 s. 122

[xxiii] Galip Vardar’dan Aktaran Çiçek s.134

[xxiv] Avagyan , s. 132

[xxv] Tunaya a.g.e s. 649

[xxvi] Yves Ternon, s. 230

[xxvii] Minassian, “Birinci Dünya Savaşı öncesinde İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Ermeni Devrimci Federasyonu Arasındaki İlişkiler” *Ermeniler ve İttihat Terakki, İşbirliğinden Çatışmaya* içerisinde , Aras Yayıncılık, Kasım 2005 , İstanbul,s.203

[xxviii] Avagyan s. 132

[xxix] Minassian s.203

[xxx] Minassian s. 203

[xxxi] Cemal Paşa s. 485

[xxxii] Standford Shaw, *The Ottoman Empire in World War I*, Volume 2, Türk Tarih Kurumu, 2008 s. 993

[xxxiii] Shaw s. 993

[xxxiv] Murat Bardakçı “*Talât Paşa’nın Evrâk-ı Metrûkesi*” Everest Yayınları 2008, s. 77

[xxxv] Halaçoğlu s. 97-98 (Halaçoğlu bu rakamdan sadece 9-10.000 tanesinin eşkiyalarca öldürüldüğünü, geri kalanların hastalık ve açlıktan ölmüş olabileceğini yazıyor) Bu arada Halaçoğlu’nun Osmanlı arşivlerine, Murat Bardakçı’nın ise Talât Paşa’nın kara kaplı defterini kaynak olarak verdiği tehcir edilen Ermeni sayısında büyük fark olması dikkat çekici.

Bayraklar, topraklar ve insanlar(Rasim Ozan Kütahyalı)

Türkiye katliamlar tarihine 27 Temmuz Güngören katliamı da eklendi...İnsanları önce bir merkezi alanda toplayıp ondan sonra da olabildiğince çok canın ölmesini ve sakat kalmasını arzulayan barbar ve alçak bir zihniyet 17 kişiyi katletti,yüzlerce insanı yaraladı...Açık konuşalım,bu topraklarda belki neredeyse hepimiz tarafından yaratılan bir katliam iklimi var...Bu topraktan o iklimin ürettiği kan çiçekleri bitiyor...Çiçekler büyüyünce koparıyoruz,ama kökler aynen kalıyor,o kökler kendini katliam ikliminin şartlarında yeniden büyütüyor ve yeniden kan çiçekleri başımıza musallat oluyor...Bu çiçekler kanla besleniyor,kan kokuyor ve ortalığı kana boyuyor...

Evet,bunu yaratan bizleriz...Güngören katliamı sonrası verdiğimiz tepkilere bakıyorum...Her tarafa,balkonlara,meydanlara bayraklar asılıyor...Ansız,apansız bir canilikle katledilen 17 insan bir anda bu menfur olayın öznesi olmaktan çıkartılıyor.Böylece tüm o insanlar bir kez daha öldürülüyor...Bu insanlar o bayraklar için kendini feda etmiş şehitler olarak anılıyor...Böyle bir dil kaplıyor her tarafı... "Bayrak" "Toprak" "Vatan" "Devlet" için ölen şehitlerimizdir artık Aleyna'lar,Taha'lar,Şeyma'lar...Yalan bu sözler,bin kere YALAN YALAN YALAN...

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bu ülkenin insanları varoldukça,sağ kaldıkça,yaşadıkça,yaşattıkça bu ülkenin toprakları kutsaldır...Ancak Türk insanının kutsal yaşam hakkı sürdükçe Türk bayrağı kutsaldır...Türk insanı yaşamıyorsa,Türk bayrağı hiçbirşeydir...Bu ülkenin insanları yaşamadıkça bu ülkenin toprakları taş ve kilden ibarettir...Bu ülkenin insanları bazı sahte "kutsal"lar için basit birer aygıt olarak feda edildikçe,katledildikçe balkonlarda,direklerde dalgalanan bayraklar sadece çaputtan,bir bez parçasından ibarettir...Bizler yani bu ülkenin insanları;O taşlar ve killer,o çaputlar ve bezler,birbirimize kırdırılmamıza bahane yapılsın diye,birbirimize karşı katliam silahı olarak kullanılsın diye hayatta var değiliz...Topraklar,bayraklar gibi yalan edebiyatlarla katledilmek ve katletmek için gelmiyoruz dünyaya...Bizler barış içinde,mutlu ve huzurlu birarada varolalım diye var o bayraklar,bu topraklar...Bizler burada bir ortak insanlık zemininde yaşayalım diye burayı vatan belledik,bizim vergilerimizle bizlerin güvenliğini ve huzurunu sağlasın diye varolan bir yapılanmayı devlet belledik...Güngören'de apansızın hain bir pusuda ölmek ve ardımızdan bu yalan edebiyatlar sürsün,alçak bir zihniyet egemenliğini bizim cesetlerimiz üzerinden sürdürsün diye değil...Bu ülkenin insanların kanı ve canı üzerinden "bayrak" "toprak" "vatan" "devlet" edebiyatı yapan zihniyet bu ülkede talep gördükçe,alkışlandıkça daha çok öleceğiz,daha çok öldüreceğiz... "Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır,Toprak eğer uğruna ölen varsa vatandır" gibi kana susamış,insanlık dışı sözleri bu ülkenin okullarına "özlü söz" diye astıkça daha çok ölümler göreceğiz...

Açık söylüyorum,eğer ölen insanlar için bir nebze kalbimizden üzöldüysek balkonlardaki,meydanlardaki o bayraklar derhal inmelidir.Tüm Güngören ve tüm İstanbul katledilen yurttaşlarımızın resimleriyle donatılmalıdır...O insanların daha bir hafta önceye kadar tebessüm eden yüzleri,capcanlı gözleri hepimizi utandırmalıdır.Asılan o bayraklar bu insanlarımızı katleden zihniyete hizmet etmektedir...Öte yandan katliamın sonrasında "ulusal lanet" mitingleri düzenleyelim gibi teklifler getirildi...Ben ise artık bu katliamdan sonra "ulusal" denen kelimenin bizlere yaşattığı lanetler üzerine düşünelim diyorum...Bu "ulusal" yada "milli" gibi soyut,içi özellikle boşaltılmış kelimelerin arkasına sığınarak bu ülkenin tarihinde kaç somut canın,kaç insanımızın gittiğini düşünelim...Ne uğruna öldüler bu insanlar,ne uğruna?

Bunu sadece Türk devlet zihniyeti bağlamında da söylemiyorum.Devlet zihniyetine muhalif olma iddiasındaki siyasi grupların büyük çoğunluğunun bu zihniyetten özsel olarak bir farkı yok...Katliam olur olmaz "PKK yaptı bu eylemi" diye atılıp ateşi körükleyenlerin ahlaksız zihniyetini yukarıda anlattım.Fakat PKK hareketinin bu insansız ve vicdansız yola asla başvurmayacağını kim söyleyebilir? Ahlak ve vicdan sahibi hiçbir Kürt aydını ve siyasetçisi bunu söyleyemez.PKK'nin kendi yarattığı sahte ve yalan "kutsal"lar adına bu ülkenin insanlarını feda edilecek birer aygıt olarak gören o berbat zihniyete sahip olmadığını kimse iddia edemez...PKK dışında da birçok sözde muhalif grup bundan ne kadar farklı? Sadece "vatan" "bayrak" "devlet" demeyip başka yalan "kutsal"lar uyduruyorlar ve insan hayatını başka yalanları bahane ederek hiçe sayıyorlar.Onlar da ölümleri ve öldürmeleri kutsuyor.Zaten o sebeple bu ülkede Türk devlet zihniyeti hep dimdik ayakta kalıyor.Muhalifleri en az o zihniyet kadar insansız,vicdansız ve ahlaksız bir bakış açısına sahip olduğu için...

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

İşte Aleyna'ların, Taha'ların, Şeyma'ların apansızın canını alan, hepimizin yarattığı bu katliam iklimidir... Resmi ve gayıresmi tüm kolektivist ideolojilerden besinini alan ve hepimizi çepeçevre kuşatan kan çiçekleri bitiyor bu ülkede her cenahta... Bu kuşatmayı yarabilmek, bu zihniyeti tasfiye edebilmek, Türk'üyle, Kürt'üyle bu kan çiçeklerinin köklerini yok edebilmek hepimiz için ahlaki bir görev olmalıdır... Yoksa "O mu yaptı bu mu yaptı" gibi ahmakça ve aptalca tartışmaların arasında daha çok katliamlar yaşayacağız, daha çok insanlar, canlar kaybedeceğiz...

Irkcıya kızılmaz, acınır! (Mehmet Yılmaz)

Irkcılık bir düşünce değildir, saygı değil acıma ve şefkat gerektirir. Yaralı bir hayvanın saldırganlığı gibi bir refleks halidir. Yanan bir binanın 10cu katından kendini aşağıya atan insan **"bu benim kararımı, düşmeseydim inecektim"** diyemez.

Kürtlere devlet eliyle yapılan haksızlıkları dile getirdiğimiz yazıların altına yorum bırakan bazı okuyucular düşünce olduğunu sandıkları bu panik halini dile getirdiler:

- 1) Ama "onlar" da kaçak elektrik kullanıyor,
- 2) Kürtler "bizim" gibi uygarlık kuramadılar,
- 3) Vs.

Oysa bu zavallı çocuklar övünüp durdukları "şanlı" tarihimizin sadece "şanlı" kısımlarını öğrendiler. Daha doğrusu tarih dersi adı altında beyinleri yıkandı okullarda. Meselâ "kahraman" Türk ordusunun aslında devşirilmiş Hıristiyan çocuklardan oluştuğunu bilmezler. Osmanlı padişahlarının büyük bir kısmının annesinin Türk olMAğını da. Ermeni asıllı Koca Sinan'sız tasavvur edemeyeceğimiz Osmanlı mimarisi ile gurur duyarlar da onun [mezarının açılıp kafatasının ölçüldüğünü](#) bilmezler. Türk Musikisi'nin yazılı notaya geçişinde Yahudi ve Ermeni bestekârların oynadığı rolden haberleri yoktur. Selçukluların da en büyük veziri, büyük reformcu **Ebu Ali el-Hasan et-Tusi Nizamülmülk** (طوسی الهمکن نظام خواجه) Türk değildir, hatta ihtimal Kürttür. Tıpkı Sokulluların Sırp kökenli bir aileden gelmesi gibi bütün "yabancı" kökenler aslında Türklerin dış öğeleri kolayca bünyelerine katabilen esnek devlet yapıları kurabildiğinin ıspatı değil midir? Türklerin kurdukları devletlerin kültür zenginliğine açık oldukları asırlarda ilerlemeleri, **Türk milliyetçiliğinin güçlendiği 1900'lerde ise rezil ve sefil olmaları** da akli olanlar için büyük işarettir.

İrkçinin ruh hâli

Dedik ya ırkçılık siyasî bir duruş, bir düşünce ve değerler manzumesi değildir. Bir ruh hâlidir. Kışkandıği kardeşlerini pencereden taşılayan çocuk gibidir ırkçı. Bilgiden yola çıkılarak varılmış bir tercihi ve siyasî projesi yoktur. Akıl ve mantıkla yapacağınız izahlara omuz silkecektir her seferinde. "Bana ne! Bana ne!". Kulaklarını kapatıp annesinin nasihatlerini duymamamak için avazı çıktığı kadar bağırır: "istemiyooooo!" Aklın sesini bastırır nefsinin sesiyle.

İrkçi ne istediğini değil ne istemediğini bilendir. Kürtler elektrik hırsızı(!), ermeniler vatan haini(!), yahudiler komplocudur(!). İrkçi baktığı her yerde iç düşman görür. Neyi yıkması gerektiğini bilir. Ama neyi inşa edeceğini bilemez.

Hiç bir Kürtün, Ermeninin bulunmadığı yerlerde ırkçı uzun saçlılara, küpelilere saldırır. Olmadı Fenerbahçe/Glatasaray için ölür ve öldürür. Gittiği çay bahçesinde herkes onun kız kardeşine bakıyormuş gibi gelir, kavga çıkartır.

Onun için maçlarda "mezar taşımada Trabzonum yazacak" diye şarkı söyler. Kanı sarı-kırmızı akar ya da sarı lacivert. Herkes Beşiktaşlı olunca uymaz ona. Çarşı grubu olur. Ya da gruba girmez, öteki olur.

İrkçi nerede durur?

İnsan kendisiyle, geçmişiyile ve toplumla böyle sağlıksız bir ilişki kurarsa bu "kaynama noktasında" kalması imkânsızdır. İrkçi her geçen gün daha da ırkçı olmak isteyecektir. Asimilasyonu, köy boşaltmayı, işkenceyi hatta toplu imhayı, soykırımı gitgide benimseyecektir. Hatta ırkçı arkadaşlarını yeterince "sert" bulmayacak, onları liboşlukla, hümanistlikle suçlayacaktır. En vatansever kendisidir. Onun kadar kimse vatanını sevemez!

İrkçi aşırı yüksek hızla viraja giren bir araba gibidir. Yavaşlamadığı takdirde ya ölürek ya da öldürerek çıkacaktır o virajdan.

Bu keskin viraj 3 aşamalıdır:

- 1) Kendine yalan söyleme (kanı ve soyuyla gurur duyma görüntüsündedir),
- 2) Kendini korkutma (öteki nefreti görüntüsündedir),
- 3) Eylem (vatan kurtarma görüntüsündedir).

Hırant Dink'i öldüren zavallının ruh hâlini analiz ettiğimiz "[O gün bebek nasıl katil oldu?](#)" adlı yazımız bu konuda düşünmek isteyen okuyucularımıza fayda sağlayabilir.

İrkçı tedavi olur mu?

Genellikle olmaz. İçindeki saldırganlığı boşaltabileceği bir yer bulana kadar kazan kaynamaya devam edecektir. Ya katil olup hapse düşecek ya bir kavgada öldürülecektir. Onun bir sınıra ihtiyacı vardır. Bu sınırı şuralarda bulabilir:

- a) Polis ve adalet sistemi,
- b) Kendisinden daha iyi kavga eden bir "öteki",
- c) Bedeninin biyolojik sınırları (Alkol veya uyuşturucu koması gibi)

İrkçı eğer torpilli ise yani zengin, nüfuz sahibi bir ailenin çocuğu ise kanunî sınırlar ilk etapta önünden kaldırılır. Kırıp döktüğü sümen altı edilir. Aslında bu onun sınır arayışını daha da kamçılacaktır. Meselâ kendisiyle cinsel ilişkiyi reddeden sevgilisine tecavüz edebilir. Ateşli bir silah edinebilir. Ya da saldırganlığın hedefi olarak kendini alır. İntihar edecek kadar delirmediyse hayatını mahvedecek bir seri karar alır ve uygular:

- 1) Okulu bırakır,
- 2) Çok sık iş değiştirir.

Ağzında hep aynı laf vardır: "**Gidecem buralardan**". O hep bir gün gidecektir. Yeni sınırlara...

İrkçılık denen hastalığın tedavisi aslında zor ama mümkündür. Yaşamını o ana kadar anlamlandıran bağların zayıflaması ve fakat aynı süreçte yeni insanlarla yeni bağların kurulması gerekir. Bu en iyi koşullarda 4-5 yıl sürer. Bu koşullar nelerdir?

- Onu ırkçılığa iten ortamdan uzaklaşması: Evlenme, iş sebebiyle şehir değiştirmesi,
- İrkçılığı körükleyen Hürriyet, Türk Solu gibi yayınlardan uzak durması,
- Eşinden anlayış ve şefkat görmesi, çocuklarının okuldaki başarısı,
- Yaptığı yeni işi sevmesi, bulunduğu ortamda sevilmesi, birey olarak saygı görmesi,
- Psikolojik destek alarak geçmişiyse barışması. (Alkolik bir baba, işsizlik, sefalet, üvey anne... Geçmişinde yaralar bırakmış olan her neyse onları olduğu gibi kabul etmeye başlamak için)

Mimar Sinan'ın Kayıp Kafatası! (T.Suat Demren)

Mimar Sinan. O sadece Osmanlı-İslam Medeniyeti'nin değil insanlık tarihinin yetiştirdiği en büyük mimarî dehalardandır. Fakat gelin görün ki bu dehanın mezarı, ırkçılığın cazibesıyla açılmış içinden kafatası çıkartılmış ve kaybedilmiştir."Nasıl olur?" dediğinizi duyar gibiyim. Ben de ilk duyduğumda benzer bir tepki vermiştim. Mustafa Armağan bu olayı anlattığı dostlarının gözlerini faltaşı gibi açıp : "Bu milli ayıbımızı lütfen yazma. Yetmişiki millete bir daha rezil olacağız yoksa" dediğini aktarır. Ve şöyle cevap verdiğini söyler: "Hayır rezil olmayacağız. Asıl bu işin peşini bırakıp gerçeği öğrenmedikçe ve kafatasının nerede olduğunu bulmadıkça insanlığın yüzüne bakamaz hale geleceğiz" (1)

Vakıa şudur: 1935 yılında Türk Tarihini Araştırma Kurumu'nun (Bugün, TTK) seçtiği bir heyet huzurunda Süleymaniye Camii' nin yanındaki türbesinden kemikleri çıkarılır Mimar Sinan'ın. Tabii geçen 350 yılın tesiriyle iskeletin büyük bir kısmı bozulmuştur. Dönemin ırkçı anlayışı uyarınca kafatası incelenir. Türk ırkının özelliklerine uyduğu anlaşılınca memnuniyetle mezar kapatılır. Ancak kafatası kurulacak Antropoloji müzesinde muhafaza edilmek üzere heyet tarafından alıkonulur.(2)

Mustafa Armağan'ın İbrahim Hakkı Konyalı'dan (3) naklettiğine göre, 1940'larda bu hadiseden habersiz olarak türbeyi restore edenler mezarı açtıklarında Mimar Sinan'ın iskeletinde kafatasının olmadığını görünce telaşe kapılırlar. Araştırma yapılır ama nerede muhafaza edildiği tespit edilemez. Koca Sinan'ın kafatası sırta kadem basmıştır. Mustafa Armağan merak edip bu müzeyi araştırmış. Türk Tarih Kurumu yetkililerinin ve İstanbul Kültür Müdürlüğü'nün böyle bir müzeden haberi olmadığı gibi, Sinan'ın kafatasının kayıp olduğundan da haberi yokmuş.Daha sonra bir süre Prof. Kansu'nun odasında böyle bir müze oluşturulduğu bilgisine ulaşmış ama müzenin akibeti meçhulmüş. Armağan, Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'nde olabileceğini söylüyor, Kansu'nun ve Afet İnan' in çocuklarının yardımını umarak..

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Üstelik bu şekilde mezarından kafatası çıkartılan yalnız Mimar Sinan değil. Mustafa Armağan'ın aktardığına göre 5 Ağustos 1935 günü yayınlanan Cumhuriyet Gazetesi'nde Kültür Bakanlığı tarafından öğretmenlere gönderilen bir genelge yayınlanır:

Eski mezarlardan çıkacak olan Selçuk, Danışmend oğullarına ait kafataslarını İstanbul'a Antropoloji Müzesi'ne göndermeleri...

Mustafa Armağan bu satırları aktardıktan sonra ekler:

" Başka bir deyişle bugün mevcut olmayan, kurulmadan kayıplara karışmış bu müzeye kimbilir kaç tane devlet büyüğümüzün kafatasları gönderildi? Ve bugün kimbilir neredeler? Toprağın üstünekilere sahip çıkmadığımız gibi ne yazık ki altındakilere de sahip çıkmayan bir garip milletiz vesselam!"

Her okuduğumda gülmekle ağlamak arası bir hâl aldığım bu hadise nasıl izah edilir, neye te'vil edilebilir bilemiyorum. Bildiğim birşey varsa o da, bu hadisenin çok çirkin ve bize -dile kolay- 364 muhteşem eser bırakan Koca Sinan'a yapılmış çok büyük bir ayıp olduğudur. Armağan'ın söylediği gibi; Bir insanın sağlığında kafasını kesmekle öldükten sonra mezarından çalmak arasında ne gibi bir fark var? Çok umudum [yok](#) gerçi ama inşaallah bir gün -eğer bir yerlere atılıp parçalanmadıysa- bir deponun köşesinde, bir sandıkta Mimar Sinan'ın kayıp kafatası bulunur da bu ayıbı temizleme şansımız doğar.

1.Mustafa Armağan / Osmanlı Tarihinde Maskeler ve Yüzler / Timaş Yay.2.Bsk.2005 S.43 2.Age / Nakledildiği kaynak :5 ve 6 Ağustos 1935 tarihli Cumhuriyet Gazetesi.

3.Age / Nakledildiği kaynak :İ.Hakkı Konyalı / Mimar Koca Sinan / İstanbul 1948

Bir unutmaya dini olarak Türklük (Ferhat Kentel)

Gözümün önüne sisli görüntüler geliyor... Üsküdar'da bir mahalle... Kış günü, kar yağmış, çocuklar kartopu oynuyor. Aralarında ben de varım. Kartopu oyunu sıkıcı olmaya başlayınca, eğlence farklılaşmaya ve acımasızlaşmaya başlıyor. Kartoplarının içine taş koyup, fırlatma oyununa geçiliyor. Taşlı kartopu oyunu mahalledeki yıkık dökük iki katlı bir evin camlarına isabet ettirmece ve kırmaca oyununa dönüşüyor.

Camlar teker teker kırılıyor... Soğuk, kış günü...

Evden yaşlı bir kadın çıkıyor. Korku içinde. Üzerinde kıyafetler siyah; başörtüsü de siyah. Sanki, "utanmıyor musunuz!" diye bağırmağa çalışıyor. Sesi, daha doğrusu ne dediği o günden bugüne gelemiyor ama utanmıyoruz o sırada. Kadının

şivesini duyunca daha da azıyoruz. Çünkü o harabe evde yapayalnız yaşayan o kadın bizim annelerimizden, ninelerimizden farklı.

Tek katlı, küçücük, turuncu badanalı bir ev... Kapının önüne öfke içinde mahallenin delikanlıları birikmiş, "çıkın dışarı! diye bağırıyorlar. Kapı açılıyor, evden bir genç çıkmaya çalışıyor; arkasından ev ahalisi onu tutmaya çalışıyor; kızkardeşinin "çıkma abi!" diye yalvarışları, kapı önünde birikenlerin "gâvur!" diye bağırışları bugüne kadar geliyor.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bir yaşlı kadın ve annesinin oturduğu eve doğru elinde baltayla seğirten, beyaz fanilalı, bıyıklı rambovari bir adam... Arkasından onu tutmaya ve "yapma abi!" diyerek engellemeye çalışan gene bir kızkardeş... Sonra görüntü sığıyor; kızkardeş bu sefer yaşlı kadınların evlerine doğru çığlık çığığa bağıyor: "Keşke engellemeseydim abimi! Baltasıyla kırsaydı şu gâvurların kapısını keşke!"

İlkokul ya da ortaokul öğrencisiyim. Bir gün otobüste iki kadın Türkçe olmayan bir dil konuşuyorlar. Nefret ediyorum onlardan...

Bütün bu görüntüler 60'lı ya da en fazla 70'li yıllardan...

Ancak otuz yaşımı geçtikten sonra, Paris'te, İstanbul'dan gelmiş bir Beyaz Rus kadından duyuyorum çeşitli aralıklarla sürdürülmüş "Vatandaş Türkçe konuş!" kampanyalarını. Tabii ki inanmıyorum ve "yanlış bildiğini" yüzüne vuruyorum...

Bu türden kampanyaları ve 6-7 Eylül'leri öğrendikten sonra, çocukluğumdan kalma görüntüler de saklandıkları yerlerden çıkıyorlar. O zaman fark ediyorum, nasıl da kimsenin zorlaması olmadan, sadece ortalıkta dolaşan havadan veya bir öğretmen ya da bir radyo spikerinden gelen mesajlarla, kendi kendime nasıl ehlileştiğimi ve yasaklara boyun eğdiğimi, teslim olduğumu ve hatta teslim olmanın ötesinde, nasıl o bacak kadar boyumla nefretle dolu savaşkan bir ruha dönüştüğümü...

Bir konferansta Uygur kökenli bir vatandaş, Türkiye'de Kürtlerin "daha ne istediklerini", aslında ekmeğini yedikleri ülkemize neden ihanet ettiklerini soruyordu. Ve kendi durumunu, Çin'deki baskılara nasıl dayanamayıp Türkiye'ye geldiğini, "devletimizin ona nasıl kucak açtığını, bu topraklarda hepimizin Türk olduğunu" anlatıyordu. Çok garip ama bir o kadar da anlaşılır bir hikâyeydi anlattığı aslında; "kendi olmak"tan vazgeçemediği, Çin'in baskılarına itiraz ettiği, asimile olmayı reddettiği için Türkiye'ye gelmişti ama geldiği zaman ise kendinden vazgeçmişti. Bir efendinin gazabından kaçarken, yeni efendisinin gazabından korkup, o efendinin gözüne girmek için bütün çabasıyla asimile olmaya çalışıyordu. Burada yüzyıllardır yaşayan ve kendi olmak, kendi kalmak isteyenlere tahammül edemiyordu.

Son yüzyıl içinde bu topraklarda ne kadar çok insan nüfus mühendisliğinin kurbanı oldu... "Yeni insan" kategorisinde kabul edilmek için analarının babalarının kültürlerini, hafızalarını sildi. Bir "unutma dini" olarak "Türklüklerini" ispat etmek ve kendilerinin teslim olduğu unutmaya haline herkesin teslim olması için... Bu teslim olmayanlar yüzünden hatırlamak zorunda kalmamak için...

Bu yüzden Habur'daki barış arzusu ve coşkusuna çaresizliğin yarattığı tepkiyle cevap verdi bir çok "yeni insan". Yüzyılın unutmaya operasyonu bok yedirilen köylüleri olduğu gibi, Habur'daki umudu da görünmez kıldı.

Kolay değil bu umut. Savaşı bir ihtiyaç olarak öğrendik biz bu memlekette. Kafamızı biraz kaldırıp, başka dünyalardan, başka umutlardan nefes almaya her kalktığımızda "sakın ha!" gürlemesini duyduk. "Ne kadar çok düşmanlarla çevrili

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

olduğumuzu” anlattı birileri. Ve biz savaşın koyduğu ve sürekli beslediği dille kendi acılarımızı unutmaya çalışırken, savaş bittiği zaman boşluğa düşüyoruz. Bir anda hayatımıza anlam veren Barbarların gelmediği, hatta aslında olmadığı fikriyle bastığımız yer sarsılıyor.

Artık savaşmamaya karar vermiş insanların sunduğu manzaradan sadece umut çıkması gerekirken, çıkamıyor.. Çünkü çok acı var... Ve bütün o unutulmuş olanlardan kalan tortulaşmış acılardan sıyrılıp başkalarının acılarını görebilmek sıradışı bir inanç, sıradışı bir umut gerekiyor...

MHP, 'Üç Hilal'e Sadık Olmalı(Mustafa Akyol)

Şu günlerde Türkiye'nin önünde bir "MHP meselesi" var. (Bir "CHP meselesi" de var kuşkusuz; ama o zaten hep vardır, o cephede yeni bir şey yok.) MHP, hükümetin, 30 yılda 30 küsur bin cana mal olmuş, nice ocakları söndürmüş "düşük yoğunluklu iç savaş"ı bitirmek için gösterdiği gayreti "vatana ihanet" gibi gösteriyor. Farklı düşünen herkeste kötü niyet arayan uzlaşmaz bir üslupla "Kürt açılımı"nı başlamadan kapamaya çalışıyor. Dahası, bu keskin dille, kendi tabanını da geriyor. Ve, Allah göstermesin, muhtemel bir Türk-Kürt çatışmasının yolunu dösüyor.

MHP liderliğinin kullandığı üslubun aksine, ben bunları "vatana ihanet" olarak görmüyor, aksine başta Devlet Bahçeli olmak üzere parti yöneticilerinin samimi olduklarını düşünüyorum. Samimiler, çünkü fikriyatlarının belkemiğini oluşturan "Türkçülük" ideolojisine ve duygusuna uygun hareket ediyorlar. Bu ideoloji, Türkiye'nin her karışına "Türk" damgası vurmaya, çok satan bir gazetenin tepesinde yazdığı gibi "Türkiye Türklerindir" diye haykırmayı gerektiriyor. Bunun yanında bir de "Kürt" diye ikinci bir kimliğin ortada gezmesi, "Türkçülük" açısından pek kabul edilebilir bir şey değil. MHP, bu sebeple kendiyile tutarlı davranıyor.

Ancak ortada büyük bir sorun var: Türkçülük, Türkiye'nin tümünü kucaklamıyor. Milyonlarca vatandaş kendini "Kürt" olarak tanımlıyor ve biz ne yaparsak yapalım bu durum değişmiyor. Bu vatandaşlara "siz aslında Türksünüz, kabul edin" diye dayattıkça, tepki gösteriyor, kimliklerine daha çok sahip çıkıyorlar. "Sizin asıl

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

sorununuz fakirlik, alın size biraz aş ve iş" demek de kurtarmıyor. "Hayır, ille de kimlik" diyorlar; Doğu Türkistanlıların Çinlilere, Batı Trakyalıların Yunanlılara dediği gibi...

Bunun anlamı şu: Türkçülük, Türkiye için "bölücü" bir fikir.

Peki Türkiye'nin tümünü kucaklayacak bir fikir var mı?

Var. "Liberallerin" ve bilumum demokratın savunduğu, Cumhurbaşkanı'nın ve hükümetin çözüm arayışlarının temelini oluşturan "anayasal vatandaşlık" fikri var mesela. (Bazı Kürtler bundan da fazlasını istiyor, federasyonu, konfederasyonu ve hatta bölünmeyi talep ediyor olabilir. Ama bu, Türkiye'yi doğru olanı yapmaktan alıkoymamalı.)

MHP ise, anladığım kadarıyla, bu "demokratik" çözümü "boğaza karşı viski için"lerin ve "dış mihraklar"ın bir kumpası olarak görüyor. "İthal bir fikir" olarak algılıyor.

Oysa gerçekte "demokratik çözüm" denen şey, bu toprakların bin yıllık öz malıdır. "İthal" olan bir şey varsa, o da yüz yıl önce Avrupa'dan (onun da en beter yeri olan Fransa'dan) alınmış olan "milliyetçilik"tir.

MHP'lilerin bunu görmesi için parti amblemlerindeki "üç hilal"e bakıp biraz tefekkür etmeleri yeterli. O üç hilalin sahibi olan Devlet-i Aliye-i Osmaniye, bir "Türk devleti" değil, Türkleri, Kürtleri, Arapları ve tüm diğer Müslüman halkları tek bir "millet" sayan ve diğer "milletlerle" barış içinde yaşatan çoğulcu bir imparatorluktu. Kürtler, Türkiye Cumhuriyeti'nin kendilerine 80 küsur yıldır tanımadığı hakların hepsine Osmanlı Devleti'nde fazlasıyla sahipti. Ve bunun da kadrini bildiler; bir avuç "Jön Kürt" haricinde Osmanlı'ya sonuna kadar sadık kaldılar.

Hakkını yemeyelim, Türkçülük de Osmanlı'nın çözülmeye başlaması üzerine doğdu. "Arnavutlar bizi bıraktı, Araplar da gidiyor, geriye biz Türkler kaldık, başımızın çaresine bakalım" düşüncesiyle gelişti. Ama Türkçülerin çoğunun (Ziya Gökalp hariç) pek dikkat etmediği bir ayrıntı vardı: Kürtler, Osmanlı'yı terk etmemişlerdi. Ve yeni kurulan devletin harcına onlar da katılacaklardı.

Bugün o devletin tarihindeki önemli bir dönüm noktasındayız. Eğer Türkçülükte ısrar edersek Kürtleri ebediyen kaybedecek, Osmanlı'yı son bir kez daha parçalamış olacağız. Ama ilhamını Osmanlı'dan, kriterlerini de çağdaş demokrasiden alan çoğulcu bir "çözüm"le ülkeyi kurtarmamız da mümkün.

Bu durumda MHP'lilerin ne mi yapması gerekiyor?

O "üç hilal"in gerçek ruhuna sadık kalsınlar, yeter...

Türk Milliyetçiliğinde Açılım İhtiyacı (Mustafa Akyol)

Fadime Özkan'ın Nevzat Kösoğlu ile yaptığı ve iki gün önce Star'da yayınlanan söyleşi, çok önemliydi. Kösoğlu, herkesin, ama özellikle de kendini "Türk milliyetçisi" olarak tanımlayanların mutlaka kulak vermesi gereken mühim şeyler söyledi.

Tanımayanlar için belirtelim; 1980 öncesinde MHP yöneticisi ve milletvekili olan Kösoğlu, daha sonra siyasetten çekilmiş ve kendini fikir hayatına adanmış değerli bir tarih araştırmacısı ve yazardır. Türk tarihi ve kültürü üzerine yayınlanmış çok sayıda eseri vardır.

"Ülkücülerin ağabeyi" ve Türk milliyetçiliği adına konuşmaya en yetkin bir kaç isimden biridir.

Durum bu iken Kösoğlu, MHP'nin tutumunun aksine, hükümetin "Kürt açılımını" olumlu bulduğunu söyledi. Hatta sadece bu konuda değil, hemen her alanda "Türkiye'nin adım adım çok iyi yürüdüğünü" belirtti. MHP geleneğinin içinden konuşan bir insan olarak partiyi eleştirmediyse de, son dönemde bazı Türk milliyetçilerini içine çeken, onları neredeyse Doğu Perinçek grubu ile aynı çizgiye getiren ulusalcı paranoyaya esaslı bir eleştiri getirerek şöyle dedi:

"Burada topyekûn milliyetçilerin hatası vardır. Milliyetçiler Türk milletinin milli meselelerde idrakini açık tutmakla kendilerini görevli sayarlar. Doğrudur, fakat

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

mübalağaya gittiğinde iş komplo teorilerine varıyor. Onlara göre biz, eskilerin tabiriyle musallaya uzatılmış meyyit gibiyiz, imam bizi oraya buraya çeviriyor. İmamımız da Amerika! Yok böyle bir şey! Bu müthiş yanlış ve tehlikeli bir şeydir. Kişilerin ve toplumların kendilerine olan güvenini yıkar, onu yıktığın zaman ise geriye hiçbir şey kalmaz.”

Kösoğlu, son dönemde yine bazı Türk milliyetçileri arasında gelişen Kürt karşıtı “tarih uydurmacılığı”nın da üzerini çizdi. Osmanlı’daki “Kürt isyanları”nın çok sınırlı olduğu, Kürtlerin ezici çoğunluğunun imparatorluğa sadık kaldığı, I. Dünya Savaşı ve Milli Mücadele’de “bizle birlikte savaştıkları” gibi gerçekleri vurguladı. Cumhuriyet’in bölünme korkusuyla Kürt kimliğini bastırarak hata ettiğini, Doğu’daki medreseleri kapatmakla da farkında olmadan Kürt milliyetçiliğinin önünü açtığını söyledi ki, bunlar tek kelimeyle “tam isabet” kaydeden tespitlerdi.

Sayın Kösoğlunun ifade ettiği tarzda bir “Türk milliyetçiliği”nin pek çok Kürt için kucaklayıcı olacağını umuyorum. Ancak ortada kritik bir mesele var: Türklüğün hâlâ Kürtleri de içine alan bir üst kimlik olarak tarif edilmesi. Kösoğlu bu fikri savunurken Türklüğün etnik bir kimlik olmadığını, Anadolu Müslümanlarının oluşturduğu milletin ismi olduğunu söylüyor. (Benzer bir görüş, Star’ın bu haftaki Açık Görüş ekinde yayınlanan “Bir Başka Açıdan Ne Mutlu Türk’üm Diyene” başlıklı, Prof. İskender Öksüz imzalı yazıda da savunuluyor.)

Bu argümanda haklılık payı var, çünkü “Türk” kelimesinin tarihte “Osmanlı Müslümanı” anlamına geldiğini gösteren pek çok örnek mevcut. Sırplar bugün bile hala (etnik olarak düpedüz Slav olan) Boşnaklar’a “Türk” diyebiliyorlar.

Gelgelelim, Osmanlı’ya ve İslam’a ait olan herşeyden kopmak azmiyle yola çıkan sevgili Cumhuriyet’imiz, Türklüğün bu geniş çerçevesini epey daraltmış, yok Güneş Dil Teorisi, yok Türk Tarih Kongresi diye zorlayarak, kökeni Orta Asya’ya uzanan epey etnik temelli yeni bir “Türklük” inşa etmiş durumda. Okullarda “Milli Tarih” diye bunu öğretiyoruz. Bu zihniyetin vardığı en son noktayı da, Mümtaz Soysal’ın “etnik mübadele” teklifinde açıkça görebiliyoruz.

“Türklüğün” vaziyeti bu iken, bunun çatısı altına girmek pek çok Kürt için “asimilasyon”dan başka bir şey ifade etmiyor.

Dolayısıyla, “Türklüğün” Kürtleri de gerçekten kucaklaması için biraz “açılması” gerekiyor.

Özellikle de Osmanlı’ya doğru...

Alperenlik söze karşı yumruk mudur? (Mustafa Akyol)

Rasim Ozan, Kanal 7 televizyonundaki "İskele Sancak" programına konuk olarak katılmış. Konu, BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümüne sebep olan helikopter kazası imiş. Rasim Ozan, söz arasında, merhum Yazıcıoğlu'nun geçmişteki trajik Kahramanmaraş Olayları ile ilişkili olduğuna dair de bir şeyler söylemiş. Bu işe sinirlenen Alperen Ocakları İstanbul Şube Başkanı Mustafa Kayatuzu soluğu televizyonda almış. Program çıkışında Rasim Ozan daha önceden tanıdığı Kayatuzu'yu görünce "merhaba" diye elini uzatmış. Karşılığında yüzüne yumruklar inmiş...

Peki Alperen Ocakları başkanı neden bu kadar öfkelenmiş?

Rasim Ozan'ın merhum Yazıcıoğlu hakkında söylediği bazı şeyler hoşuna gitmemiş. "Şahıs reyting amaçlı konuşuyordu" diye de açıklama getirmiş.

Olayı öğrenince Rasim Ozan'ı "geçmiş olsun" demek için aradım. Sakin ve rahattı. Sadece olayın bu şekilde gelişmiş olmasına şaşırılmış durumdaydı. Mustafa Kayatuzu'nu daha önce de tanıdığını, hatta CNNTürk'te yayınlanan ve danışmanlığını yaptığı Reha Muhtar ile Çok Farklı programına çağrılmasını sağladığını anlattı. "Büyük Birlikçilerin görüşü de mutlaka dinlenmeli, onlara da söz hakkı verilmeli" diye ısrar ettiğini söyledi. Bunun karşısında tek bir eleştirel söz üzerine "yumruk"la karşılaşmak, elbette çok tuhaf...

Bu tuhafılık üzerine Büyük Birlik Partisi yetkilileri ve camiasının yüzleşmesi gereken problemler var.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

İlk problem, "söze karşı yumruk" anlayışında. Bunun ilk örneğini de bu olayda görüyor değiliz. Kendilerini "Türk milliyetçisi" olarak tanımlayan siyasi çevrelerde şiddet eğiliminin varlığını bu ülkedeki herkes bilir. İşin trajikomik tarafı, bu şiddet eğiliminin bazen "şiddet eleştirisi" üzerine ortaya çıkmasıdır. Bu örnekte olduğunu gibi: Rasim Ozan Kahramanmaraş Olayları'na atıfta bulunarak BBP geleneğinin şiddet konusunda özeleştiriye ihtiyaç duyduğunu söylemiş. Cevap: Yumruk!

Yani ortada, "bize nasıl şiddet yanlısı dersin, şimdi dağıtırım suratını" diyerek kendi kendini tekzip eden bir anlayış var.

Gerek Mustafa Kayatuzu'nun gerekse tüm BBP camiasının merhum liderleri için taşıdıkları hissiyatı anlıyorum. Yazıcıoğlu'na büyük saygı duyduğumu ve vefatına üzüldüğümü ben de belirttim. Ama hiç bir hissiyat böyle bir eylemi meşru kılamaz.

İkinci problem, BBP'nin olay karşısındaki pasif tavrı. Gerçi BBP Genel Sekreteri Yalçın Topçu, Kütahyalı'yı telefonla arayarak, olaydan üzüntüyü duyduğunu bildirmiş. Bu da iyi bir adım, ama yetersiz. Yapılması gereken hem bu konuda resmi bir "özür" yayınlamak hem de Kayatuzu'nu görevden almaktır.

Eğer bu yapılmaz ise, BBP'nin bu eylemi gerçekte aslında pek de o kadar kınamadığı, hatta camiadaki pek çok kişinin "helal olsun bizim başkana" diye düşündüğü fikri yaygınlaşacaktır.

Peki ama bu tablo merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun misyonuna yakışır mı? Alperenlik bu mudur?

Büyük Birlik hareketinin "ülkücülük" yerine kendisine şiar olarak seçtiği "alperenlik," malum, İslami kimliği öne çıkan bir kavram. Anadolu'nun Müslümanlaşmasında önemli rol oynamış "derviş gazileri" ifade ediyor. Yani özünde tasavvuf var. Yani özünde sabır, sükunet ve "efendilik" var.

Büyük Birlik hilalinin içinde çıkan "gül" sembolü de bunu ifade ediyor olmalı.

O yüzden de Büyük Birlik, "yumruk"la bir an önce hesaplaşmalı, bunu sahiplenmediği tüm topluma göstermeli.

Ya “Vatan sağolsun” diyemeyenler? (Rasim Ozan Kütahyalı)

Erzincan’da, Hakkâri’de... Mayınlı tuzaklar, pusular... Yine insanlar hayatlarını kaybettiler. Her yeni gün yeni ölümler. Artık bu toplum için ölüm sıradanlaştı. Çevremde birçok insanın cep telefonlarına böyle haberler mesaj olarak geliyor. Telefon titriyor, herkes öğreniyor ki, bugün de ya şurada ya burada, bir çatışmada ya da bir pusuda gepegenç insanlar ölmüş. Sonra telefonlar yeniden cebe giriyor ve hiçbir şey olmamış gibi hayat devam ediyor. O arada genç insanlar biteviye ölüyor... Çeyrek asırdır

ölüyorlar...

Özellikle benim kuşağımın zihninde Hakkâri, Şırnak, Eruh, Şemdinli, Yüksekova, Çukurca, Silopi gibi yer adları direkt ölüm anlamına geliyor. Bu şehirler, bizim kuşağa sadece ve sadece ölümü çağırıyor. Hakkâri kırsalı, Şırnak kırsalı deyince daha doğrusu güneydoğu bölgesine dair “kırsal” lafı edilince bizlerin aklına kırlar, çiçekler, upuzun ufuklara uzanan sarı-yeşil ovalar, masmavi gökyüzü ve rengârenk uçurtmalar asla gelmiyor. Başka toplumlarda modern kent hayatının gürültüsünden, kirinden, pasından sonra insanların içini ferahlatan yerler anlamına gelen kırlar bizlere ölümü hatırlatıyor. Aklımızdaki renk sadece kırmızı, kan kırmızısı... Özellikle de Kürt gençleri, Kürt insanları çeyrek asırdır bu

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

ruh haliyle yaşıyor... Askerliği o bölgeye çıkan her bu ülkenin yurttaşının kalbi daha hızlı atmaya başlıyor...

Öte yandan çeyrek asırdır muttasıl kan akan bu topraklarda toplumun bu hadiseye bakışı da evriliyor, değişiyor... İki yazıdır LAST (Laik yaşam tarzına sahip Sünni Türk) ortasınıflarından bahsediyorum, bu sınıfların içinde bulunduğu trajik ruh halinden. LAST'lar büyük oranda siyasi söylem bazında ulusalcı ideolojinin egemenliği altındalar. Kürt meselesinde de geçmişe oranla daha şahinler. Son beş yıldır sistematik olarak yürütülen psikolojik operasyonların da alevlendirmesiyle ırkçılığa evrilen bir milliyetçilikle flört ediyorlar. Özellikle yeni kuşak LAST'larda resmî devlet dilinde de hep söylenen "Türk-Kürt kardeşiz, bu topraklar hepimizin" benzeri söylemler ikna ediciliğini yitiriyor. Bu LAST'lardaki algı değişimine ve bunun olası siyasi sonuçlarına dair ayrıca yazacağım...

Evet, bir yandan ulusalcılık artıyor. Bu kesim Kürt meselesinde şahinleşiyor ama bir yandan da çok açık biçimde kendi oğullarının Güneydoğu bölgesindeki savaşa gitmesini istemiyorlar. LAST ortasınıflarının iç dünyasında çeyrek asırdır süren bu "terörle mücadele" sürecinin meseleyi çözeceğine dair bir inanç kalmamış durumda. En ulusalcı söylemlerde olan LAST ailelerde bile asla artık bu inanç yok. Geçen sene oğlu şehit düşen bir anne, biliyorsunuz "Vatan sağolsun demiyorum" demişti. Devleti ve askeri eleştiren açıklamalar yapmıştı. Bir gazeteci dostum o anne ile temasa geçmiş ve "Tam senin tanımladığın tipte bir hanımdı" diye ilettiler bana. Hiç şaşırmadım. LAST ortasınıfından olan o şehit annesi tekil bir örnek değil. Temsil kabiliyeti çok yüksek bir örnek. O anne, o açıklamayı yaptığında ben geçen yazımda bahsettiğim yazlık çevresindeydim. Tamamı kendine Kemalist/ulusalcı diyen tüm o insanlar, özellikle de anneler o şehit annesine hak vermişti. Bir istisnasına rastlamadım. Orada siyaset bitiyordu çünkü. Evlatların ölümü söz konusu olunca her tür kof siyasi söylemin çürüklüğü ortaya çıkıyordu... Öte yandan bu son mayın saldırısındaki şehitlerin ailelerine baktım. Yine çoğunluğu gariban. Daha yoksul olan, toplumun periferisinde yaşayan yurttaşlarımız. Şehit annelerinden biri -ki oldukça da genç bir kadındı, elinde küçücük çocuğunu sallıyordu-, "Bir evladım vatan için öldü, bu da ölecek!" diyordu ağlayarak... Televizyonda gördüğüm bu acılı kadın türbanlı bir kadındı. Anneannelerimizin başörtüsü değil, bildiğimiz türban. Üniversitelere giremeyen, orduyevelerine alınmayan türban. Çoğu zaman da bu türden "bir evladım şehit düştü, öbürü de şehitliği bekliyor" gibi açıklamalar daha geleneksel ve dindar insanlarımızdan geliyor...

Ortada yaman bir çelişki var. Ulusalcılığı amentü olarak benimsemiş, Kürt meselesinde şahin tavırlara sahip LAST kesimleri büyük çoğunlukla çocuklarının savaşmasını istemiyor, Güneydoğu'da oğullarının savaşmasının, ölmesinin "vatan için" olduğuna inanmıyorlar. Öte yandan çeyrek asırdır akan kan noktasında sağduyulu bir yaklaşımda da bulunmuyorlar. "Artık siyasi bir çözüm bulunsun, askerî yöntemler tükendi, silahla bu iş çözülmüyor" demiyorlar, diyemiyorlar... Ya daha çok çocukları ölen, bu ölümlere isyan da ediyor gibi gözükmeyen, "bu oğlum şehit oldu, öbürü de olacak" söylemleriyle medyada gördüğümüz (ya da bize gösterilen) insanlarımız? Onlar ne hissediyor, neler düşünüyorlar? Göründüğü gibi mi gerçekten?

Önce Vatan mı, Önce Adalet mi?

Geçen haftanın tuhaf işlerinden biri "İstanbul'un Kurtuluş Günü etkinlikleri çerçevesinde" bazı camilere asılan tuhaf mahyalardı. Minareler arasında birden bire "ne mutlu Türküm diyene", "milli birlik esastır", "ordumuza şükran borçluyuz", ve "önce vatan" gibi laflar beliriverdi. Akabinde, bunun Diyanet İşleri Başkanlığı'nın değil de, İstanbul Vakıflar Bölge Müdürlüğü'nün marifeti olduğunu da öğrendik.

Bu mahyaları çoğu yorumcu gibi benim de yanlış bulmamın sebebi, klasik deyimle tam bir "dini siyasete alet etme" örneği olmaları. Zaten ne garip memlekettir şu bizimkisi ki, din özgürlüğünü savunanları "dini siyasete alet ediyorsunuz" diye suçlayan ve susturan devletlular, kendi resmi ideolojilerini din üzerinden topluma empoze etmekte hiç bir sakınca görmez. Bir mahyalara el atmadıkları kalmıştı, sonunda onu da akletmişler.

Aslında pek çok insanın "canım ne varmış bunda, milli değerlerimizi camilerde ifadenin ne zararı var" diyeceğine eminim. Buna karşı iki şey söyleyeyim. Birincisi, bir siyasi sloganın gerçekten "milli" olanı (yani tüm milletçe benimsenen) dahi camiye yakışmaz. Çünkü camiler sadece bir millete değil, tüm insanlığa hitap eden evrensel bir ilahi mesajın ifade bulduğu kutsal mekanlardır.

İkincisi, söz konusu sloganlar "milli" dahi değil, düpedüz ideolojik. Atatürk'ün, zamanında tüm toplumu birleştirme niyetiyle söylediği "ne mutlu Türküm diyene" sözü bile, bugün ne yazık ki Kürt kimliğini tanımamayı veya bastırmayı savunan çevrelerin sloganı haline gelmiş durumda. İstedikleri kadar, "bunun etnik anlamı yoktur, sadece vatandaşlık bağıını ifade eder" deyip dursunlar. Ortada "Bulgaristan Türkleri," "Yunanistan Türkleri," daha nice "soydaşımız" ve hatta "Adriyatik'ten Çin'e Türk dünyası" var iken, ve 80 yıllık asimilasyon politikasının yaraları ortadayken, Kürtleri ikna etmeleri pek mümkün değil.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Benim söz konusu sloganlar içinde en yanlış ve bir camiye en yakışmaz bulduğum ise şu "önce vatan" lafı.

Bir düşünelim, buna inanan bir insan nasıl davranır. Diyelim ki o her şeyin üzerinde tuttuğu vatanın orduları, başka bir ülkeyi işgal etti ve halkına zulmediyor. Veya diyelim ki bu vatan üzerinde oranın "yüksek menfaatleri" için bir takım insanların malları gasp ediliyor. Yahut masumlar hapse atılıyor, mahkumlara işkence yapılıyor, dini kurumlara (camiye, kiliseye, sinagoğa, vesaireye) baskı uygulanıyor.

Eğer "önce vatan" diyorsanız ve bu zulümlerin "vatan için" lazım geldiğine inanıyorsanız, bunlara ses çıkarmaz, hatta belki alkış tutarsınız. Çünkü "vatan"dan daha yüksek bir değeriniz yoktur.

Ama bakın, Kur'an-ı Kerim Müslümanlara en yüksek değer olarak adaleti gösterir, aidiyet bağlarını bunun üstüne çıkarmamaları için de onları uyarır:

"Ey iman edenler, kendiniz, anne-babanız ve yakınlarınız aleyhine bile olsa, Allah için şahidler olarak adaleti ayakta tutun." (Nisa Suresi, 135)

İnsan elbette ailesini çok sevdiği gibi, yakınlarını, hemşehrilerini, milletini, vatanını ve devletini sevebilir. Bunda problem yoktur. Problem, bunların "en yüksek değer" haline gelip adaletin önüne geçmesidir. (Hatta şunu da ekleyeyim: "Ümmet"i adaletin üzerine çıkarmak, dolayısıyla her yerde ve her şartta haklı-haksız olduklarına bakmaksızın "Müslüman din kardeşlerimizi" peşinen desteklemek de yanlıştır.)

İşin en ironik (ve belki de "hikmetli") yanı ise şudur: Bir vatana en büyük fayda, "önce vatan" diyenlerden değil, "önce adalet" diyenlerden gelir. Çünkü ancak onların eliyle o vatanda adalet kurulur, hak ve özgürlükler korunur. Marifet, bu değerleri vatana feda etmek değil, o vatana bunlarla yüceltmektir.

Fethullah Gülen ve Milliyetçilik Videosu (Mehmet Yılmaz)

Sunuş : Geçenlerde Fransız Dış işleri Afrika'nın genç elitlerini Paris'te topladı. Bakanların, valilerin, iş adamlarının çocukları. Fransa'nın asırlardır yaptığı propagandanın önemli bir parçası bu operasyon. Paris'in ışıklarıyla gözleri kamaştırmak, etnik bölünmeye maruz kalmış kara kıtanın gençlerini Fransızcanın şemsiyesi altında birleştirmek. Gelin görün ki bu sefer işler biraz ters gitti. Afrikalı gençler aralarında Türkçe konuşmaya başladılar. O da yetmedi, Fransa'nın "arka bahçesinden" gelen bu çocuklar kendilerine ayrılan lüks otellere gitmek yerine Paris'teki Türk arkadaşlarının evlerine gittiler kalmaya.

Fethullah Gülen kimilerinin çok sevdiği, kimilerinin ise korktuğu hatta nefret ettiği bir insan. İster sevin ister korkun, hakkını teslim edin derim: Gülen "küreselleşme" kelimesinin anlamını bilen ve bu anlamı kullanabilen az sayıdaki insandan biri.

Diğer yandan Gülen hareketine dahil olan sıradan insanlar Türkiye'nin müzmin bir hastalığına hedef oluyorlar sürekli: **Niyet okuma**. Türk Milliyetçiliği yaptığını söyleyenlerin yanı sıra kimileri yeterince Türkçü olmadıklarını, ümmetçilik hatta bazen de Kürtçülük yaptıklarını söylüyor. Bu kadar büyük sayıda insanı bu kadar geniş bir suç listesiyle itham etmek kanaatimce gerçekçi değil.

Gülen cemaati hakkında bilgi sahibi olmak istediğimde paranoyak kitaplar ve makaleler okumak yerine çok daha basit bir şey yapıyorum, cemaatten tanıdıklara açıp soruyorum. Mertçe. Dobra dobra.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Son zamanlarda arkadaşları milliyetçilik ve militarizm konusunda o kadar çok sorguladım ki bana bu [videoyu](#) gönderdiler. Tartışmayı kolaylaştırmak için konuşma metnini de ekliyorum.

Konuşmanın tamamında ilginç tespitler var milliyetçilik ile ilgili. Okumaya/seymeye başlamadan önce bir noktaya daha dikkatinizi çekmek istiyorum: 1940'ların Türkiye'sinde yani ikinci dünya savaşı sırasında doğan insanların fikrî şekillenmeleri savaş, açlık, doğudan gelebilecek bir Rus işgali, "içeride" komünizmle mücadele, Kemalist ulus-devlet inşası gibi şiddetli olguların, korkuların ve baskıların gölgesinde oldu. Kendi babamın da dahil olduğu bu kuşağın insanları her gün **yemek yiyebileceklerinden emin olmayarak** büyüdüler. Babamın eski nüfus kağıdında "ekmek aldı, çivi aldı, ip aldı..." gibi ifadeler vardı. Açlık ve sefalet hemen her yerde hakimdi. Buğday için, un için, şeker için kavga edilen yıllardı.

Fethullah Gülen de 1941'de doğmuş ve bu sancıları çekmiş bir insan. Bu bağlamda eski konuşmalarına göre farklılaşmış, gelişen dünyaya ayak uydurmuş birini buldum. 70 yaşına yaklaşmış olmasına rağmen pek çok gençten daha fazla özeleştirici yapabilen, kendi kuşağının saplantılarını eleştirebilen bir duruş. Dünyayı, "ötekini" anlamaya ve "ötekiyle" birlikte yaşamaya dönük bir çaba.

Dikkatimi özellikle çeken noktalar

1. Nazarî milliyetçilik ve amelî milliyetçilik ayrımı: iki ekseninde (a) Kürt, Ermeni ya da misyoner nefreti yerine **kendi "ekibi" için amel**, (b) kan ortaklığı yerine **kader ve manevî değer** ortaklığı.
2. Türkçe'nin bir dünya dili olması,
3. Ali Şeraiti'nin bir sözüne yapılan gönderme: "*Bugün ki arapçayla, bugün ki farsçayla, bugünkü türkçeyle ilim yapılamaz*"
4. Türkiye'yi tanıtmanın faydası olarak: "... *En azından belli bir dairede bir dost halakası oluşsun. Bir taraftar halakası oluşsun. Ve bir yönüyle dünyada kendinizi yalnızlığa salmayın. Kendi darlığınız içinde kalmayın...*"
5. Türkçe'nin yayılmasının faydası hakkında: "... *bir milyon insan, iki milyon insan Türkçe düşünecekti. Türkiye'ye saygı duyacaktı ve bir yerden Türkiye'ye fiske gelse değişik yerlerde inilteler duyulacaktı. Sesler yükselecekti. "Hayır, biz bu insanları tanıyoruz " [diyeceklerdi] Güney Afrika'dan bilmem Grönland'a kadar her yerde aynı ses duyulacaktı. Moldavya'ya kadar Yakutistan'a kadar her yerde aynı sesler duyulacaktı...*"
6. Vatan hasretiyle ilgili son kısım, sadece "çeken bilir" demekle yetineceğim. (Bkz. [Ölürsem beni köyümün yağmurlarında yıkasınlar!](#))

Gerek Türkiye'nin milliyetçilik sorunu gerekse Gülen hareketi gelecek on yıllarda adından daha fazla söz ettirecek gibi görünüyor. [Videoyu ve metni ilginize sunuyoruz.](#)

MY

Ek okuma:

- [Haydaaa... Kongolu neden istiklâl marşı söylemiş ki?](#)
- [Gülen'e ve Türk öğretmenlere dair](#)
- [Fethullah Gülen Cemaati](#)
- [Fethullah Gülen ve Türkan Saylan](#)
- ["Orduya Sızma"](#)
- [Türkçe olimpiyatları](#)
- [Devleti ele geçirmek](#)

Amelî Milliyetçilik ve Vatan Hasreti

Soru : Genellikle menfî ve müsbet olmak üzere iki gruba ayrılan "milliyetçilik" kavramını, Zât-ı âliniz, "nazarî" ve "amelî" milliyetçilik şeklinde farklı bir sınıflandırmaya daha tâbi tutuyorsunuz. "Amelî milliyetçilik" tabirine yüklediğiniz manaları lütfeder misiniz ?

Evvela, küçük çapta ben, **bu mevzunun uzmanı değilim. Başkaları milli sözüyle, milliyetçilik sözüyle ne anlıyor, o beni çok alakadar etmez.** Ben onunla, böyle şimdi çok yaygınca kullanılan bir tabirle ifade edeyim. Kederde, kaderde, tasada, sevinçte, kıvançta filan tarih boyu aynı şeyleri paylaşmış, aynı kaderin çocukları bir araya gelmiş, belli değerler manzumesine inanmış, belli ruh ve mana köklerinden esasen oluşmuş veya düşünce dünyası bunlardan süzülen usarelerden meydana gelmiş... kökü çok geçmişlere dayanabilir, bin sene iki bin sene, üç bin sene dört bin sene, Üstad Necip Fazıl merhum gibi bazıları **"Türk Milleti eğer bir milletse şayet, o Müslüman olduktan sonra zeminine oturmuş bir millettir"** şeklinde ifade eder. Belki tarih boyu hep, böyle gerçek değerlere müteveccih yaşayan bu millet, asil millet Müslümanlıkla kıvamını bulmuş tabiri diğerle Müslümanlıkta aradığını bulmuş. Esas, onda açılma imkanları bulmuş. Onda ruhunu şerh edebilmiş (açabilmiş). Onda düşüncelerindeki problemlerden sıyrılabilmiş. Onda upuzun emellerinin çaresini görmüş. Onda ebediyet mülâhazasını keşfetmiş. Onla dünya ve ukba (ahiret) muvazenesini (dengesini) kurabilmiş. Bu açıdan yani, gerçek kemale, Allah'ın da kemalin onunla ortaya konduğunu ifade buyurduğu gibi **"Elyevme ekmeltü leküm dineküm ve etmemtü aleykum ni'meti ve radiytü lekümül islame dina"** (Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim. Size nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı seçtim). **İslamiyet Kur'an'la Allah Resulünün mesajlarıyla (S.A.V), esas kemale ermiş. Yani O, 23ncü sene kemale ermiş, milletimiz de tarihin değişik dönemlerinde Hunlar, Hititler, Hattiler bilmem kimler, Selçuklular, Osmanlılar esas gerçek aradığını Müslümanlıkta bulmuş. Müslümanlıkla noktayı koymuş. Aradığı şeylere noktayı koymuş. Şimdi milliyete bakarken bence bu manada bakmak lazım yani.** Geçmişten ilahi değerlerle, ilahi muhkematla (hükümlerle), ilahi kıstaslarla filitre edile edile, ta eski tarihlerden dört bin sene öncesinden filitre edilip gelmiş bize, gelenekler, ananeler, töreler şeklinde onlara da dinin müsaade ettiği, din eleğinden geçmiş şeyler, din kalburundan geçmiş şeyler bunlar. Yani bir dini şeyler vardır o

mevzuda, ona "edilleyi şeriyeyi asliye" diyoruz. Kitap, Sünnet, icma, ümmet, kıyas-ı fukaha ve yine dine bağlı istislah gibi maslahatı mürsele gibi şeyler bu katagoride.. (hakkında nass, ,icma veya kıyas gibi emredici veya yasaklayıcı bir hüküm bulunmayan konularda islamin ruhuna uygun maslahatlara binaen hüküm çıkarmak) hatırlayın onları, o mevzuyu hatırlayın.

Bir de örfü de, bazıları bu kategori içine mütalaa ederler. Çünkü Kuranı Kerime göre örf, Allah'ın ma'ruf saydığı şeydir (Kur'anın emrettiği veya makbul kıldığı şeydir). Allah'ın emrettiği şeydir. Bazıları örf dediğimiz zaman onu gelenek manasında algılar. Gelenekler gibi böyle, ananeler gibi, değişik töreler gibi... töreler bunlar yine İslamın o temel esaslarıyla, elenmiş, kalburdan geçirilmiş, filtre edilmiş ve milletimize mal edilmiş. Yani hepsi illa kitaptan kaynaklı gelmiş, sünnetten kaynaklı gelmiş, icma ile, bir yönüyle icma referanslı olarak gelmiş, kıyas referanslı olarak gelmiş demek değil yani. Onların yanı başında onlara mütenakız olmayan (zıt olmayan), onlara çelişmeyen bir kısım değerlerimizde var bunlar. İşte bunların hepsine ruh ve mana köklerimizden süzülüp gelen usareler diyoruz. Ve milletimizi oluşturan aynı zamanda onu yönlendiren, onun mayesini teşkil eden hususlar bunlardır. **Evet bakışımız bu yani. Herkes bunu böyle anlamalı. Yoksa, ne böyle meseleyi ergenekon'a bağlamak, ne falan canlıya, filan canlıya bağlamak, İtalyanların başışlayın ayıya bağlandıkları gibi, filanların tilkiye bağlandıkları gibi, Madagaskar'da yaşayan insanların başışlayın maymuna bağlandıkları gibi ...Biz insanın Allah tarafından insan olarak yaratıldığına, ahseni takvime mahzar edildiğine, dış kıvamı itibarıyla, dış değeri itibarı ile, abidevi şekli itibarı ile mükemmeliyete ulaştığı gibi aynı zamanda iç enginliği ve zenginliği de ancak Allah'ın mesafıyla gerçekleşmiş ve gerçek kıvama o sayede ulaşmıştır. Meseleye bu zaviyeden bakıyor, öyle değerlendiriyoruz. Bu meseleyi bu çerçeve de ele alacak olursak, bizim için bu feda edilmeyecek bir şeydir yani.** Biz hepimiz öyle milliyiz yani. Aynı kültürün çocukları, aynı inanç atmosferinin çocukları olarak, aynı sevincin çocukları, aynı tasanın, aynı kederin, aynı orda mücadele eden insanlar, aynı orda hırz-ı can eden insanlar olarak, asırlardan beri bir arada duran insanlarız. **Bunu bir kısım farklı şeylerden dolayı bölmek, parçalamak o millete ihanettir.** Son zamanlarda bir kısım nifak şebekesi, **İslam dünyasında diyeyim ve yahutta İslam Dünyası diye bir dünyanın olduğuna şimdilerde çok inanmıyorum ama eskiden Müslümanların yaşadığı o bahtsız coğrafyada nifak şebekesi hükmetmeye başlamıştır. İçi başka dışı başka insanlar, "Evimde Kur'an vardır" diyen ama Kur'an'a aykırı hareket eden, "Ben de Allah'a inanıyorum" diyen, Allah'a karşı gelen, "Kur'an Allah'ın kelamıdır" diyen fakat aynı zamanda, bunlar söylenmiş sözler; "14 asırlık kitaplarla amel edilmez ya!" diyen, nifak şebekesidir. Ve nifak şebekesi Müslümanlar için, isterseniz siz hala İslam dünyası kabul edebilirsiniz, o İslam dünyası için küfr-ü mutlakdan daha tehlikeli olmuştur.** Küfr-ü mutlak-ı temsil eden büyük yalancılar, profesyonel yalancılar, dinde bunların adına deccal denir. **Küfr-ü mutlak-ı temsil edenler, mutlak ilhadı temsil edenler, "Allah yoktur" diyenler, "Peygamber yoktur" diyenler, her şeyi tabiata, naturalizme irca edenler, materyalizme irca edenler bunlar parladıkları gibi bir gün sönüp gideceklerdir. Fakat nifakın sönmesi çok zor olacaktır.**

İslam dünyasına musallat olan güve, nifak güvesidir. **Kurt gövdenin içine girmiştir. Toplumun kanını emmekte, damarlarını kesmektedir. Bu Pakistan içinde böyledir, Bangladeş için de böyledir, Hindistan için de böyledir, Mısır için de böyledir, Suriye için de böyledir, Kapadokya için de böyledir. İslam dünyası görünümünde olan ülkelerden hiçbiri bundan müstesna değildir ve çok tehlikeli olmuştur. Bunlar milliyetçilik mefhumu, mazmunu adına da farklı teoriler ortaya atmak suretiyle, toplumu parçalamışlardır. Karşı karşıya getirmişlerdir. Herkes o toplum ve o toplumun geleceği adına mücadele veriyor gibi davranmıştır ama, fakat kanlı bıçaklı olunmuştur. Hatırlayın yani, 70’li yıllara doğru gelirken, 60’lı yıllara doğru gelirken, 80’li yıllara doğru gelirken, defaatla böyle, o gençler hepsi, hepsiyle de bir yerde nezarete veya hapishanede kader birliğimiz oldu yani. O kesimle de, o kesimle de. Her iki cephenin içinde de samimi tepeden tırnağa Anadolu insanı olduğuna şahit olduğum gençler oldu. Bunlar bir yönüyle iğfal edilmiş, tetiklenmiş, sokağa dökülmüş, ellerine bıçak verilmiş, bunlara kan düşündürülmüş, hep kan gösterilmiş, kanlı katiller haline getir(il)miş. Ama iç dünyalarına az okuduğunuz zaman, böyle bir kabiliyetiniz varsa ruhlarına girdiğiniz zaman, beyinlerini okuduğunuz bir psikanaliz yaptığınız zaman da tepeden tırnağa bu millet için sinelerinin çarptığını görüyorsunuz. Samimi insanlar.** Ama nifak şebekesi ki menşei bunun Pers kültürüne dayanır yani. Hz. Ebubekir ve (Hz) Ömer düşmanlığı, İslam’ın içinde ilk nifak şebekesinin oluşmasıdır ve ilk nifak tohumlarının İslam toprağına atılması demektir. Ondan sonra farklı boyutta, farklı renkte, farklı desende, farklı şivede, değişik zamanlarda, değişik eşrar (tahribçiler, kötülük edenler) tarafından, fücicar (günahkarlar, açık günah işleyenler) tarafından hep temsil edilegelmiştir. Dolayısıyla, o millet ruhu, şairin dediği gibi *"Fıska büründüm/ Rıdai diyanet yerde süründü/Türkün ruhu zorla asi göründü/Hem Peygamberine, hem Allah'ına "*

Sultan Hamid’in ruhaniyetinden istimdat şiirinde, işlediği günahlar itiraf sadedinde, sizin de bildiğiniz o filozof şair, çok rahat söz söyleyen şair, evet bize nelerin nasıl yanlış gösterildiğini ifade ve aynı zamanda kendi mazeretini serdetme, günahlarına tövbe etme sadedinde söylediği uzunca bir şiiri; *"Nerdesin Sultan Hamid Han/ Feryadım varır mı bayıgahına/ Ölüm uykusundan bir lahza uyan/ Şu nankör milletin bak günahına / Tarihler adını andığı zaman sana hak verecek Ey koca Sultan/ Bizdik utanmadan iftira atan "* Asrın en siyasi padişahına (2.Adülhamid) upuzun şiirinin sonunda dediği budur yani. *"Türkün ruhu zorla asi görünmüştür Hem Peygamberine, hem Allah'ına".* (Zamanında İttihatçıların dümen suyunda giden birisi, Abdülhamid Han’ın tahttan indirilmesinden kısa bir müddet sonra, Devlet-i Aliye’ye tâbi toplumların, imamesi kopmuş tesbih taneleri gibi darmadağınık olduğunu görüp bin pişmanlık içinde, "Abdülhamit’in Rûhâniyetinden İstimdat" dilenmiş ve pişmanlığını ifade ederken okuduğu şiirdir)

Evet, esas biz bizim milliyetçiliğimizden Allah mülahasasını(hakikatını, tefekkürünü), Peygamber mazmununu mülahasasını, Kur’an mülahasasını çıkarıp atamayız. Küçük çapta bile olsa, onları hafife alamayız. Onları başka objeler gibi, böyle basit şeylerde kullanamayız.

Onlar müteal (büyük) şeylerdir. Onlara karşı sadece saygı duyulur. Ve biz bu çerçevenin millileriyiz. Meselenin bir yanı bu.

İkinci yani şu; ben bunların yerinde, "ben" derken yani sizin insiyatınızla diyorum. Ben kim oluyorum ki...Evet yani ben eğer bunların böyle olduğuna inanıyorsam, milletimin beka ve devamını bunlara bağlı görüyorsam, milletimin bir gün sıçrayıp, devletler muvazenesinde, muvazene unsuru olmak üzere geminin, insanlık gemisinin dümenine oturmasını arzu ediyorsam ki, etmeliyim ben, çünkü o değerlere inanıyorum ben. Ancak o sayede insanlık huzura kavuşacak, ancak o sayede kan ve göz yaşı denecek. Ancak o sayede ama hakiki ama izafi adalet gerçekleşecek. Ama o sayede hukuk gerçek manasını bulacak ve temsil edilecek. Evet, eğer ben bunun böyle olduğuna inanıyorsam, ben onu bütün dünyaya da duyurmayı düşünürüm. Şimdi işte orada bir yönüyle nazari millilik, nazari milliyetçilik, ameli milliyetçilik meselesi ortaya çıkıyor. Bu inanç mevzuunda, Alman filozofun Kant'ın ortaya attığı bir mülâhazaya bağlı bir şeydir. Der ki; ameli aklın, nazari aklın kritiği mevzuunda ifade ederken, der ki; **"Nazari akılla Allah bilinemez" der. Bunu Bergson'un Entüsyonuyla telif edebilirsiniz. Vicdanın sezisi Hz.Pir'in ifadesiyle, insanın kendi azcını, fakrını hissederek esasen, orada Allah'a ulaşması, Allah'a yönelmesi, işlerini Allah'la, Allah sayesinde çözmesi mevzuu.. Nazari akılla Allah bilinmez, ameli akılla bilinir. Ondan mülhem, nazari milliyetçilik sadece lafını etme onun, hamasi (kahramanlık) destanlarla müteselli olma, işte bütün Türkler kardeştir falan demek...**

Ama bu mevzuda acaba ben kendimi o mualla, bir yönüyle müteal diyebileceğim kendi değerlerimi bütün dünyaya duyurmasam, bu mevzuda ne derece doğruyum ben? Neden ben dilimi, bir dünya dili haline getirmek istemiyorum? Neden İngilizce dünya dili olsun da, benim Türkçem dünya dili olmasın? İşte onun geliştirilmesi, zenginleştirilmesi, çeşitli dönemlerde, değişik imparatorluklar tarafından bir dil olarak kullanılmış. Bütün Asya'daki diller, onlara da müracaat edilerek, şu mahalli sözcükler değerlendirilerek, hikayeciler harekete geçirilerek, romancılar harekete geçirilerek, kenarda köşede kalmış lügatların küflü sayfalarında kalmış kelimeleri yeniden hayata mal ederek, burada istidadi yine bir şey arz edeyim ben. Ali Şerati biliyorsunuz İranlı. Bir sosyologtu. Önemli bir sosyologtu. Derdi ki merhum **"Bugün ki arapçayla, bugün ki farsçayla, bugünkü türkçeyle ilim yapılamaz " derdi. **Bu kadar daraltılmış, bu kadar fakirleştirilmiş, bu kadar sığlaştırılmış bir dille ilim yapılamaz derdi. Evvel onla ciddi bir edebiyat ile yapılamaz.** Bunu gibi şimdi neden, eğer bizim güzel bir dilimiz varsa, dünden bugüne konuşulan...Bakın ansiklopediler ölçüsünde şey var, ama bir de **insanlarımıza bakın bugün 60 tane cümleyle maksatlarını ifade ediyorlar. Maksatlarını ifade eden acizler, bunların hepsine beyanzede diyebilirsiniz yani. Ve herkes, okumuşu da böyle bunun. Şimdi gerçekten eğer ameli milliliğiniz varsa, milli hisleriniz varsa, bence tarihten tevarüs ettiğiniz değerleri bütün dünyaya tanıtma peşinde olursunuz. Şimdi demiyor muzun Türkiye'yi tanıtalım? Diyorsunuz. Neyle tanıtacaksınız Türkiye'yi burada? Şimdiye****

kadar burada, dünya kadar, o lobilere para vermişsiniz. Ne kadar insan Türkiye'yi tanımıştır? Burada yeni istidadi bir şey arz edeyim. Türkiye'deyken ben, Cihan Ünal çoğunuzun bildiği bir şey. Newyork'un göbeğinde Manhattan da orada bir program yapıyordu biriyle. Taksiyi durduruyor. Bir insana soruyor. "Türkiye diye bir ülke duydun mu?" Hiç unutmam ben. "Türkiye, Türkiye???" "yok cevap yok. Bir başkasına soruyor. "Türkiye diye bir şey duydun mu?" "Türkiye, Türkiye ? galiba Afrika'da bir ülke" diyor. Türkiye mevcut, Türkiye'yi kuran insanlardan bahsediyor. "Falan isim diye bir şey duydunuz mu diye?" ismini telaffuz edemiyor. Evet, nasıl tanıtıyorsun sen onu? Şimdi burada 5-10 tane insan , samimi bu mevzuya kendisini vermiş, adanmış insanlar, Allah'ın izni inayetiyle bu ilk fasılda bu diasporanın gayretlerine karşı, bir gayret gösterdiler. 300 tane parlamenterle görüştüler. 300 tane parlamentere Türkiye'nin problemlerini anlattılar. Diasporanın burada ki, o isteklerinin yersiz olduğunu, katliamın onlar tarafından gerçekleştirildiğini anlattılar. Ve herkes şöyle dedi; "Valla, şimdiye kadar bu mevzuda kimse gelip bize bunları anlatmadı ". Zannediyorum burada bazı akademisyen arkadaşlar gözüme ilişiyor. Onlar da bu meseleden haberdardır yani. Amerika'nın her eyaletinde yaptılar bu meseleyi. **Şimdi değerlerinize inanıyorsanız, şüpheniz yoksa, onları önemli buluyorsanız, ilahi kaynaklı olması itibarı ile ezelden geldiğine göre,ebede namzet olduğuna inanıyorsanız niçin insanlığı bu değerlerden mahrum edeceksiniz? En azından tanısınlar. En azından belli bir dairede bir dost halakası oluşsun. Bir taraftar halakası oluşsun. Bir sempatizan halakası oluşsun. Ve bir yönüyle dünyada kendinizi yalnızlığa salmayın. Kendi darlığınız içinde kalmayın. İşte bu mevzuda gayret göstermek, bu iş için açılmak buna ameli millilik denebilir. Ameli milliyetçilik denebilir.** Ve zannediyorum ne ölçüde yapılıyor mesele, bunu sizin arkadaşlarınız dünyanın değişik yerlerinde, ister akademisyenler, ister okumak için ülkenin dünyanın değişik yerlerine giden kimseler, küreselleşen dünyanın küreselleşmesine muhazi olarak küreselleşmenin hakkını vermeye azmetmiş arkadaşlarınız Allah'ın izni inayetiyle dünyanın değişik yerlerinde... Şimdilik öyle. **İmkanlar elverseydi, Türkiye'nin ekonomik durumu çok iyi olsaydı, vefalı Türk insanı zannediyorum şimdiye kadar dünyanın değişik yerlerinde bin tane okula imza attıysa şayet, çoktan iki bine ulaşmıştı bu. İki bine ulaşmış bu okullarda zannediyorum, bir milyon insan, iki milyon insan Türkçe düşünecekti. Türkiye'ye saygı duyacaktı ve bir yerden Türkiye'ye fiske gelse değişik yerlerde niltiler duyulacaktı. Sesler yükselecekti. "Hayır, biz bu insanları tanıyoruz " Güney Afrika'dan bilmem Grönland'a kadar her yerde aynı ses duyulacaktı. Moldavya'ya kadar Yakutistan'a kadar her yerde aynı sesler duyulacaktı.** Ama imkanlar bu kadardı. İnsanımız vefa hissini sonuna kadar kullandı. Yapması gerekli olan şeyleri yaptı. Bu mevzuda bir şey yapmadı dersem ben vefasızlık yapmış olurum. Türkiye'nin içinde de, dışında da. Allah'ın izni inayetiyle. Cenab-ı Hakk'ın tevfiği olarak da hüsn-ü kabul gördü. Türkiye'nin içinde bir şirz-i meyalil, bunlar için aleyhinde olsalar bile "noluyor bu okulda? Bu kültürük halleri? Neden sokaktaki insanlar, tinerciler toplanıyor? İnsanlığa yükseltilmeye çalışılıyor?" gibi rahatsızlık izhar eden esas...**Kendi değerlerine karşı ilanı harp etmiş bazı kimseler, oligarşik bir azınlık karşı çıksa bile, mahşeri vicdan esasen bu olumlu şeyler karşısında hep heyecanla böyle tir tir titriyor veya bu mevzuda**

ciddi heyecan duyuyor ve sevinç yaşıyor Allah'ın izni inayetiyle. Bu da ameli milliyetçiliğin, milli olmanın bir tezahürüdür. Ben dilerim inşallah, Cenab-ı Hak, eskiler öyle derlerdi, bir mani-u keder, bir engel ortaya koymazsa, bir kedere maruz kalınmazsa inşallah şimdi olmazsa bile, önümüzdeki yıllar, ilk 5 yılda veya 10 yılda inşallah onbinlere ulaşır. Sizin harcınızı attığınız, blokajını ortaya koyduğunuz o müesseseler inşallah o seviyeye ulaşır ve merhum bir devlet büyüğünün, vefat eden bir devlet büyüğünün, **"21.asır, bu milletin asrı olacaktır"** rüyası, hülyası gerçekleştirilmiş olur Allah'ın izni inayetiyle.

Osmanlı Hakkındaki Görüşleri

O ilk dönemdeki Söğütteki saffet, bir İstanbul'un fethine kadar olan o saffet ve sonra Sarı Selim'e kadar belli ölçüde izafi saffet devam etseydi Allah'u alem, dünya için, milletimiz için yapılan şeyler ikiye katlanmış olurdu. Çünkü onlar çok samimiydiler. Yani bir Osman Gazi Hazretlerine bakacak olursanız donanımlı bir insandı. O eski sisteme göre, bazıları onu "*Kur'an bilmez*", "*falan bilmez*", "*filan bilmez*" (der)...Birisini yazdığı gibi "*Yalan Söyleyen Tarih utansın*". O önemli böyle, terbiyecilerin, mürebbilerin elinde, çok önemli bir onların terbiye gerdesi olmuş, yetişmiş önemli bir insandır. Üstün bir kabiliyeti vardır, bir dahidir aynı zamanda. Babasının, amcasının kardeşlerinin ağabeylerinin de kabul ettiği bir dahidir. Pür heyecandır. O gün öyle olması lazım gelir. Fakat hiç dengesiz bir hareketi yoktur. Yani Konya'da, işte böyle Keyhüsrevlerin, Keykubatların bastırıldığı, ezildiği bir dönemde onlarla bile sürtüşmeye, çatışmaya gitmez. Anadolu'da başka beyliklere sürtüşmeye, çatışmaya gitmez. Birisinin, bir tarihçinin ifade ettiği gibi Anadolu'da birileri "Allah Allah" diye birbirlerine karşı hücum ederken, o "Allah Allah" diyerek, "Hurra hurra" diyenlere karşı ciddi bir hedef belirler ve oraya doğru açılmaya çalışır. Ve geride çok ciddi bir itibar bırakır. Kredisini yükseltir ve bir gün Konya gelir ona teslim olur. Der ki; "*Bu işin gerçek sahibi sensin*" der. Çok samimidir. **Orhan Gazi Hazretleri çok samimidir. Murad Hüdavendigâr Hazretleri, abisi Süleyman Şah çok samimidir. Evliya gibi insanlardır bunlar hepsi. Velidir de bunlar. Hatta fakirin farklı bir mülâhazası var, hani bazıları Akşemseddin, başım ayağının altında kaldırım taşı olsun onun. Aynı zamanda Hacı Bayram Veli Hazretleri, başım ayağının altında onun, kaldırım taşı olsun. Saygıda kusur etmem. Fakat bir Osman Gazi olmasaydı, bir Orhan Gazi olmasaydı, Hüdavendigâr olmasaydı, bir Mehmet Çelebi, bir II.Murad, bir Fatih olmasaydı o hazire onlar tarafından korunmasaydı. Öyle bir yerde o zatlar yetişmezdi. Onlar o hazreyi teminat altına aldılar. Bu açıdan o büyük insanlara birer vilayet düşüyorsa zannediyorum, binlerce velinin sevabı öbürlerine düşüyordur teredütünüz olmasın. Bir veli-yül emir veya veli-yul umur diyelim eğer istikamet içinde ise, Raşit Halifeler Efendilerimiz gibiyse şayet, bence ümmetin bütün sevabı kadar onların defteri hasenatlarına sevap olur.** Şimdi böyle saffetin, samimiyetin hak eten kalbi ve ruhi hayatın temsilcisi olduğumuz dönemde Cenab-ı Hak çok başarılar lutfetti. **O ilk 150 senelik dönemimiz bizim, batılıların kendileri gibi böyle emperyalist görüp, imparatorluk deyip, İstanbul'un fethi münasebetiyle, diyecekleri ana kadar saffetimiz Muhiddin İbni Arabi Hazretlerinin "Şecereyi**

Numaniye’de” ifade ettiği gibi, Sahabi Saffetine denktir. Akif bir yerde, “Bedr’in aslanları ancak bu kadar şanlı idi” diyor. İşte Bedrin aslanları ancak o kadar şanlı idi.

O öyle devam etseydi, daha farklı şeyler olabilirdi. Yani Raşid Halifeler Efendimiz döneminde düşünün hicreti seniyenin 50.senesinde Sinabad’a dayanıyor. 80.senesinde Horasan bütünüyle İslam’a teslimi silah ediyor. İkinci asra döndüğü zaman ise, o sizin Buharileriniz, Müslimleriniz, Ebu Davut Ciztanileriniz, Tirmizileriniz... bütün buralar hep o dönemde ihtida eden (hidayete eren) Türk boylarından insanlar ve düşünün hem dil bakımından hem din bakımından hem de dinin kaynaklarının gelecek nesillere aktarmak bakımından dine öyle hizmet ediyorlar ki, bunlar o sahabi dönemdeki o müthiş baş döndürücü anil merkez açılım sonucunda olmuştur. **Osmalı’da bidayeti (başlangıcı) böyle. Ama o kıvam, o sadelik, o saffet devam ettiği söylenemez. Devam etmedi derken de böyle izafi iyilikten, izafi hakkaniyetten, izafi adaletten bütün bütün sıyrıldılar da denmez yani. Belli ölçüde o götürülüyordu. Onların götürdüğü kadarıyla da, ancak o kadar olurdu yani. Devletler muvazenesinde işe hükmetme, söz sahibi olma, gözüne baktırma o kıvamla ancak o kadar gerçekleşebilirdi. Evet, ha teker teker o mevzuda neler oluyordu, rahatsızlıklara sebebiyet veren hususlar nelerdi, arızalarımız nelerdi, virüslere ad koyabilir misiniz filan...Efendimiz (S.A.V.) buyuruyor ki; “Siz, size ait ölümlerin, geçmişlerinizin olumsuz yanlarını, onları olumsuz yanlarıyla yad etmeyin.olumlu yanlarıyla yad edin.” İşte buna binaen ben de uhde koyuyorum. Sukut diyorum.**

Vatan Sevgisi

Vatan çok önemlidir yani hatta hadis olarak rivayet etmişler. **Hadis değil ama,** fakat hadis gibi söz *“Hubbu’l-vatan min’el-iman - Vatan sevgisi imandandır.”* demişler. Vatan olmasa esaret olur yani. İnsanın vatani yoksa. Vatan olmasa hani son asırda Ahıska’lıların yaşadığı gibi şey yaşarsınız. Gürcistan’dan başka yere sürülürsünüz. Haydi Azerbaycan’dan başka tarafa sürülürsünüz. Rus içlerine sürülürsünüz. Gelir bazılarınız Türkiye’ye sığınır böyle. Birliğinizi koruyamazsınız. Müslümanlığı yaşayamazsınız. Okul açamazsınız. Eğitim adına iki adım atamazsınız. Ve şimdilerde de çoğu buraya taşındı geldi. Bu adamlarda buraya getirirken zannediyorum kanaatleri onlara asimile etmekte buraya. Kendilerinden uzaklaştırma ve bir gün buradaki, eski memleketleri adına birer koz olarak kullanmaydı. Rusya’ya karşı da kullanabilirler bunu. Ukrayna’ya karşı da kullanabilirler bunu. Gürcistan’a karşı da kullanabilirler. Bir güçtür nihayet. Tapuları vardır, toprakları vardır evleri vardır. Biz sonra devletler arası alınan bir kısım kararlarla kendilerine yeni haklar verilebilir. Şimdi böyle derbeder, perişan, sebil olmuş hani Akif’in ifadesiyle *“Ne gördün şark’ı gezdin diyorlar. Gördüğüm, gezdiğim yer yer... Harabeliler, yıkılmış hanumanlar, kimsesiz çöller, başsız ümmetler, emek mahrumu günler, fikri ferda bilmez akşamlar...”* Sonra der ki; *“Geçerken ağladım geçtim, dururken ağladım durdum, duyan yok,ses veren yok, bin perişan yurda başvurdum...”*

Şimdi bu derbederlik, bu perişanlık içinde bizim dünyamıza bakabilirsiniz. Vatansızlık budur. Allah etmesin öyle. **Bu hadis, hadistir, değildir ayrı bir mesele ama, fakat ortada bir realite var. Efendimiz (S.A.V.), Mekke diyor, sonra Medine buyuruyor, Medine O'nun için bir hazire oluyor. O merkezden, etrafa hareket ediyor. O merkezden, ordular kalkıyor, dünyanın dört bir yanına iniyor. Sonra Şam, o misyonu üzerine alıyor. Sonra derken Bağdat o misyonu üzerine alıyor. Bu defa vatan mefhumu onun etrafında oluşmaya başlıyor. Derken belli bir süreden sonra, işte Orta Asya'da bazı yerler Taşkentler, Semerkantlar, Buharalar, Selçuklularla Merv'ler derken o misyonunu üzerine alıyor.** Ve altı asra yakın bir zaman İstanbul, "Beldetum, Tayyibetum ve Rabbun Gafur" ebced hesabıyla, bu esas Yemen için söylenmiş bir şey Kur'anı Kerim'de...

"Beldetum, Tayyibetum ve Rabbun Gafur" ebcedi İstanbul'a denk geldiğinden dolayı, o beldeyi tayyibe burasıdır. Gafur olan Rab'de bizim Rabbimizdir oluyor. Şerefle o işi sürdürüyor. Götürüyor. Bu açıdan vatan çok önemli. Onu bizim de değerli bilmemiz lazım. Bir avuç toprağını dünyalara vermememiz lazım. Onun toprağını miski amber gibi koklamamız lazım. **O bizim için anamızdır, o bizim. Vatan, askerde de çok derler, söyler, onu belletirler, ezberletirler; "Vatan, anamızdır bizim". Böyle bilin, vatan ananızdır. Anasız olmaz.** O vatanda bizim milletimize ait değerlerimiz vardır. Farklı farklı değerlerimiz vardır. Biraz evvel ki mülahazaya bağlı ananelerimiz, geleneklerimiz, örflerimiz, adetlerimiz, teamüllerimiz vardır. Bunların hepsi bize emanettir. Geçmişten bize emanet edilmiştir. Emanette, emin bir emanetçi olarak bizden sonra bir kısım emin ve güçlü ellere bunu teslim edeceğimiz ana kadar ona kıymamamız lazım. Onu korumamız lazım. O uğurda hırz-ı can etmemiz lazım. (Canı gibi korumak lazım gelir)

Soru: Efendim, geçenlerde Türkiye'den gelen topraklardan seccade yapmak istediğinizi ama bid'at çıkarmamak için bundan vazgeçtiğinizi söylediniz. Gönlünüz bu ölçüde vatan sevgisi ve hasretiyle dolu olduğu halde gurbette onuncu seneyi de tamamladınız. Duygularınızı lutfeder misiniz?

Şimdi, ben size bir de sabrın, vuslata karşı sabır demişim ya yani, **benim ölüm iştiağıyla sabaha gözlerimi açmadığım bir gün yoktur; "Bugün ölmedim" diye yine üzülürüm hep. "Bugün de ölmedim!..Yazık...Bir leş gibi yaşıyorum..." Oysa, Efendime kavuşacak, hele dün böyle ciğerlerimin üzerine oturdu. Ne güzel o alem yani. Peygamber Efendimiz var, Ebubekir var, Ömer var, Osman var. Ta onlardan beriye bir sürü güzel insan var. Şimdi bunlar çok önemli bizim için. Bu arzuyu duymak da, benim ki sığ olabilir. O da çok önemli. Öbür tarafın iştiağıyla yanma, tutuşma, buraya ait her şeyi elinin tersiyle itme bir yönüyle, çok önemli. Fakat bana göre, onlar nasıl olsa bir gün olacak, nasıl olsa bir gün olacak şeyler için, bir yönüyle belki sizin burada belli ölçüde tedbirinizi sizin stratejilerinizle, planlarınızla olması icap eden bazı hususlar vardır ki, onları feda edemezsiniz burada. Yani, bir hizmet yapılacaksa, bir vahdeti vücudiyet korunacaksa burada, iki tane üç tane insana bile bir şey**

anlatabilecekseniz şayet, o olacak şey dursun hele. Ben ona sabredeceğim. İşte ona, vuslata karşı sabır (denir). Belaya sabrın ötesinde, ibadete karşı sabrın ötesinde, mahsiyete karşı dayanma sabrın ötesinde, zamanın çıldırtıcılığına karşı sabrın ötesinde burnunun kemikleri sızlayacak. Muhammed diye (S.A.V.). Fakat nasıl olsa sen bir gün olacaksın. Fakat burada hele bu leşin yapacağı bazı şeyler varsa, bence onların olması lazım. Tezkeremi ben dolduramam, burda tutuyorsanız. Miat dolunca, sizden mesaj gelinceye kadar, kendime rağmen yaşayacağım. Şimdi bunu bir yere koyun da hani, vatan için de öyle. Vatanımı, toprağımı severim. Orada herhangi bir hercü merce, karışıklığa sebep vermemek için, o toprakları koklar, yüzüme gözüme sürerim ama, fakat nasıl olsa siz buradasınız, ben de Türkiye'nin her yerinde yaşıyor gibiyim ama, fakat o benim güzel ülkem orada beni bahane ederek , daha gitmeden her gün şom ağızlı bir kısım ashabi cerahit her fırsatı değerlendirip aleyhinize yazılar yazıyorlar. Oraya gittiğinizde, o mesele etrafında bir kızıl kıyamet koparmayacaklarına dair teminat veremezsiniz. Ve sizin en güçlü şeyleriniz bile bunun altından kalkamazlar. Hiç kimseyi zor bir durumda bırakmamak ve Türkiye'de bir problem unsuru olarak, orada bulunmamak için, burada da kendime rağmen yaşadığımı kabul edebilirsiniz. Yerin altında bile, Türkiye'de bir huzursuzluk olmasın diye yaşamaya razı olabilirim. Yerin altında...Bir tane dehliz açarsınız, üzerimi kapatırsınız, bir hava deliği açarsınız orada, ara sıra ekmek ve su atarsınız içerde. Ben alır onlarla geçinir, orada kalırım. Tek Türkiye'de olumsuz bir şey olmasın. Merak edenler her yerden gelmiş topraklarımı da görebilirler. İşte onlara bir kutu yaptırdım. Geçende aklımdan geldi ki, Türkiye toprağına secde edemiyorum. Başımı onun toprağında yere koymaya arzu ettim. Acaba dedim, ben onları, hepsini bir tahta üzerine döksem her yerinkini, çamur yapsam, dondursam sonra namaz kılarken onu koysam. Bu benim hissiyatım. Sonra hissiyatıma şerri ve Kur'ani mantığım karşı çıktı, dedi ki; *"Sen böyle bir şey yaparsan, bu defa herkes, haydi Türkiye toprağından bir seccade..."* Yeni bir bi'dat icat etmiş oluruz. O da ayrı bir yırtık meydana getirir. Evet demek istediğim buydu.

Birlik ve Beraberliğe İhtiyacımız Yok(Mustafa Akyol)

Dünya hızla değişiyor, yeni olgular ve anlayışlar doğuyor. "Muasır medeniyet" hedefiyle ve "inkılapçılık" okuyla yola çıkmış bir Cumhuriyet'in bunlara gözlerini kapaması düşünülemez. Aksi takdirde Cumhuriyet bizzat kendi "temel nitelikleriyle" çelişmiş olur.Oysaki

muasır medeniyetin 20. yüzyılın ikinci yarısında ürettiği kimi değerler, nedense bizim Cumhuriyet'imize pek uğramadı. Bazı aydınlarca benimsenmesi, toplumda belirli bir ilgi uyandırmasına karşın, devlet katında pek itibar görmedi. Bunların başında da "çoğulculuk" geliyor. Bir toplumda değişik siyasi ve felsefi fikirlerin, farklı dini ve etnik kimliklerin uyum içinde var olabileceğini, bunun "tek tip" toplumdaki daha ideal bir yapı oluşturacağını kabul eden çoğulculuk düşüncesi, devlet katında kabul görmek bir yana "tehdit" sayılıyor.

Bu tehdit algısının en yalın ifadelerine muhtemelen bugünlerde duyacağınız ve zaten onyıllardır duyduğunuz bayram mesajlarında rastlayabilirsiniz. Devlet büyüklerimiz bu mutad mesajlarda bize sık sık "birlik ve beraberliğin önemi"nden söz ederler. "Birlik ve beraberliğe en çok ihtiyacımız olan şu günlerde..." diye başlayan ve hepsi birbirine benzeyen nice konuşma dinleriz. Ardından "iç ve dış düşmanlara" yönelik uyarılar gelir...

Çoklukta Beraberlik Gerek

Ben tüm bu resmi ezbere aykırı bir şey söyleyeyim: Bizim "birlik ve beraberliğe" ihtiyacımız yok; "çoklukta beraberliğe" ihtiyacımız var... Türk toplumunun, farklı kimlikler, fikirler ve dünya görüşleriyle dolu bir "çokluk" olduğunu anlamamız ve "beraberlik" kültürünü bu gerçekliğin üzerine inşa etmemiz gerek. Bu kültürün anahtar kelimeleri ise "hoşgörü" ve "uzlaş" olmak zorunda...

Türkiye'nin iç çatışmalarının çoğu, ilk baştan beri var olan ve dahası giderek de büyüyen "çokluk"u bir türlü kabullenemeyişimizden geliyor. Cumhuriyet kurulurken Kürt vatandaşların varlığını kabul edemedik ve onları "birlik"e zorlayarak, yani kendilerini inkar etmelerini isteyerek, aksi yönde bir tepkinin doğmasına neden olduk. Laikçi-dindar çatışmasında da aynı problem var: "Laikçi" denen kesimin ve özellikle de asker/sivil bürokrasinin toplum için belirlediği bir "meşru dindarlık dozajı" var; ideal bir vatandaşın bayramlarda tebrikleşmesi, oruç tutması, belki arada bir camiye gitmesi, ama bundan daha fazla dindar olmaması gerek. Hele de kılık-kıfayet konusunda "çağdaş" olmak zorunda. Yoksa "iç tehdit" haline geliyor. (Gayrimüslim olması da iyi değil; o zaman da "yabancı" oluveriyor.)

Öte yandan bazı dindarlar da din-dışı saydıkları yaşam biçimlerini tehdit olarak algılıyor, sokakta bira içen veya gece klübünde dans edenlere "ahlakımız elden gidiyor" diye tepki gösteriyorlar. Kollektif bir "biz" in varlığına inandığımız için, bu "biz" in içindeki her türlü farklı görüş ve yaşam biçiminin sonuçta hepimizi kendine benzeteceğini sanıyor ve bu korkuyla karşı-atağa geçiyoruz. Çok farklı görüşlerin, dindarlıkların ve din-dışılıkların bir arada yaşayabileceği, nedense aklımıza pek gelmiyor.

Dahası bir de bunu aklımıza getirenleri "kökü dışarda fikirlerle bizi bölmeye çalışmakla" suçluyoruz.

Oysa bu da yanlış... Müslümanlar açısından çoğulculuğun kökü hiç de "dışarıda" değil; Kuran'ın "Sizin dininiz size, benim dinim bana" ilkesini (109:6) veya sufilerin "kesrette vahdet" (çoklukta birlik) düsturunu hatırlamak yeterli. "Laikçiler" açınsındansa sormak gerek: Eğer çoğulculuk "kökü dışarda" olduğu için kötüyse, sanki milliyetçilik veya laikliğin "kökü içerde" mi? Batı'dan gelen fikirleri, otoriter bir anlayışa uydurabilirse sahipleniyor, özgürlükçü bir anlayışı zorluyorsa mı kötülüyorlar?

Türkçe Ezan, Tercüme ibadet: Kültürel bir şizofreni (Mehmet Bahadır)

Hakim güçler zihniyeti ve ideolojisi ve bu zihniyetin endoktrine edildiği resmi kurumların tezgahından geçen nesiller; geçmişiyile, tarihiyle, kültür ve medeniyetiyle, dini ve hatta dininin orijinal diliyle sürekli kavga halindedir. Kendisini cumhuriyet çocuğu olarak da addeden bu topluluk için, geçmiş bir utanç, bir zillettir. Onlara göre İslam dini gerilememizdeki en büyük etkendir ve reforma ihtiyacı vardır.

Bu kavganın ve kültür medeniyetimizin reddine dair temel sebepler arasında; son üç yüzyılda batı karşısındaki ezikliğimiz, Sayın Mustafa Akyol'un [Büyüklerle Masallar](#) makalesinde gerçeği tüm çıplaklığı ile dile getirdiği fakat tam aksine resmi söylemin dayattığı "Araplar bizi arkadan vurdu" masalının kanıksanması gibi sebepler sayılabilir.

Gariptir, biz toplum olarak, "araplar sırtımızdan vurdu" masalına, araplarsa "Osmanlı bizi sömürdü" masalına inanmışlardır.

Ben bunu, İslam alemine atılmış nifak tohumu olarak değerlendiriyorum.

Her şey bir yana, kendi iç kavgamızı ve çıktığımız kabuğu beğenmemek gibi ruh halimizi, Samuel Huntington şu tespitleriyle açıklamaya çalışıyor:

"...1920 ve 1930'larda Türkiye'yi Osmanlı ve müslüman

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

geçmişinden uzaklaştırma adına faaliyet gösteren Kemalizm, medeniyet ithaliyle

Türkiye'yi Avrupalı yapmaya kalkan bir projeydi. Huntington tıpkı benzeri diğer projeler gibi sonuç itibariyle Kemalizmin de başarısız olduğunu söyledikten sonra, bu başarısızlığın neden kaçınılmaz olduğunu şu cümlelerle açıklıyor:

Eğer Batılı olmayan toplumlar modernleşmek istiyorlarsa, bunu Batılılar gibi değil, tıpkı Japonya gibi, kendi yöntemleriyle, kendi gelenek, kurum ve değerlerini kullanarak ve geliştirerek başarmak zorundalar.

Toplumlarının kültürlerini temelden yeniden şekillendirebileceklerini düşünebilecek

denli kibirle dolu politik liderlerin başarısızlığa uğrayacak olmaları mukadderdir. Böyle liderler, batı kültürünün kimi öğelerini tanıtılseler bile, mevcut kültürün temel

öğelerini ortadan kaldırmaya ya da sonsuza dek bastırmaya güç yetiremezler. Daha da kötüsü, Batı virüsü bir kez bir başka topluma yerleştiği an, onu oradan söküp atmak zordur. Bu virüs orada yaşamaya devam edecek olsa da, öldürücü değildir; hasta, yaşamaya devam eder, ama virüsün zararından korunamaz. Politik liderler tarih yapabilirler, ama tarihten kaçamazlar. Kararsız ülkeler ortaya çıkarırlar, Batılı toplumlar yaratamazlar. Kalıcı olan ve tabiat haline gelen kültürel bir şizofreni ile ülkelerini malul ederler. (Bediüzzaman Said Nursi, bedenimize giren bu virüsü, gizli zındıka komitaları olarak, daha somut bir şekilde addedecektir.)

Batılılaşma konusunda Türkiye bugün itibariyle (tıpkı Rusya gibi) ikiye bölünmüş

durumda.Çünkü Türkiye artık Kemalizm öncesindeki gibi olmadığı (ve olamayacağı) gibi, Batılı da değil.

Zira Türkiye, Kemalist dayatmalar sonucunda, ne Orta Doğulu ne de Batılı olmayan, iki arada bir derede, kafası karışık ve bütün bunlardan ötürü tanımsız ve kimliksiz ve kararsız bir ülke haline gelmiş durumda..."

(Daha fazla bilgi için Derinsular sitesinde yayınlanan Samuel Huntington Medeniyetler Çatışması yazı dizisine bakılabilir.)

Ancak günümüzde, batılılaşma adına kendince verilen bu kavga, artık kendini aşmış ve evrimleşmeye başlamıştır ne yazık ki.

Artık sadece kendi öz değerleri ve benlikleriyle değil, tüm batı ve tüm dünya ile kavga moduna geçilmiştir ve sürekli düşman üretme gibi paranoya bir hayat tarzı benimsenmiştir.

Bu ayrı bir konu başlığı altında incelenebilir. Fakat varılan sonuç trajik komik..

Kültürel bir şizofreni ile yoğrulmuş, şizofren toplumlar olduk...

Şizofren hastalıklarımızdan biri de Türkçe ezan ve Türkçe ibadet mevzusu.

Kanaatimce bu konudaki en ciddi çalışmayı Sayın M.Enes ERGENE yapmış ve meselenin aydınlanmasına büyük katkıları olmuştur. İşte söz konusu çalışmadan kısa kısa özetler;

TÜRKÇE EZAN VE TÜRKÇE İBADET

Tanzimattan beri ibadet dilinin Türkçeleştirilmesi mevzuu, gizli ve örtük bir arzu halinde ilk Türkçüler arasında yaygındı. II. Meşrutiyetle (2.Abdülhamid han'ın indirilmesinden sonra) bu arzu biraz daha açığa vurulmağa başlandı. Bilindiği gibi ilk defa Ziya Gökalp açıkca ibadetlerin türkçeleştirilmesini savundu. Ondan önce Ali Suavi gibi ateşli ihtilalciler bu meseleyi dile getirmekle birlikte daha henüz Türkçülerin zihinlerinde planlanmış ve teşekkül etmiş değildi.

Cumhuriyetin ilk yıllarından itibaren ibadetlerin ve ezanın türkçeleştirilmesi mevzuu, milli bir tez şeklinde kurgulandı. Başta yalnızca ibadet dilinin türkçeleştirilmesi teziyle sınırlı olarak yürütülen programlar, sonraları giderek dinde reform faaliyetlerine dönüştü.

Oysaki bu hadise kimilerinin zihninde **"Türk kafasını Arap kafasının köleliğinden kurtarmak "** gibi oldukça garip bir his ve heyecan ile belirmişti. Bir başkası meseleyi, **Türk Milli Dini** olarak ideolojik bir usupla ele aldı. Bir diğeri **İslamı millileştirmek** şeklinde algıladı. Bir başkası **Allah her dili bildiğine göre, dini sadece Arapça ile sınıflandırmanın Allah'a cehalet isnat etme manasına geldiği** gibi filozofhane (!) bir tavırla anladı. Bir diğeri Kuran'ın tercüme edilemeyeişini iddia edenlere karşı **"Bunun anlamı; Kuran'ın manası yoktur " (!)** demektir şeklinde yorumladı....vs...vs...

Her nasıl anlaşıldı ve tatbik edildi ise de şunu ifade etmek lazımdır ki, tek parti ve milli şef dönemine kadar bilindiği şekliyle bu faaliyetler hiçbir şekilde "kanun müeyyidesi" ile yürütülmemiştir. Yine de mesele belli ölçüde milletin özgür iradesi ve toplumsal kabulüne bırakılmıştır. Fakat tek parti e milli şef dönemi bilindiği gibi, bu meseleye karşı direnenlere **engizisyon mahkemelerini** kurmuş, her türlü cezai müeyyideye, hatta teröre dahi müracaat etmiştir. Ve Demokrat Parti gelene kadar da bir **" Devlet Terörü "** halinde cezai müeyyidelerle tatbik edilmeye çalışılmıştır.

Evet bu bir **" ulusallaştırma "** projesiydi. Ama nedense yalnızca ve şiddetle **dini şeaire** karşı yürütüldü. Hukukta, siyasette, bilimde, sanat ve sporda, müzik, edebiyat ve hatta şiirde, günlük yaşamın neredeyse bütün ritüellerinde yabancı kelime, kavram ve kullanımlar vardı. Ve bunların varlığı nedense Türkçüleri ve milliyetçileri bir türlü rahatsız etmiyordu ki bunlara karşı herhangi bir tedbire başvurulmuyordu. Medeni hukukumuz, ceza ve borçlar hukukumuz neredeyse

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

bütünüyle dışarıdan ithal edilmişti. Tanzimat da Cumhuriyet de her şeye rağmen müesseseseleşirken gözünü Batı'ya dikmişti. Ulusal programcılar bundan hiç rahatsızlık duymadılar. Türk'ün aklını Batı'nın tasallutundan kurtarmayı ve korumayı hiç düşünmediler. Bu kavramlar ve yabancı müesseseler kültürümüzü, beynimizi, kimliğimizi ve sosyal yapımızı yabancılaştırıyor muydu ?

Halbuki bu sahalara ibadet diline göre bizi siyasi ve sosyo-kültürel açıdan daha fazla kuşatıyordu. İbadet dili adından da anlaşıldığı üzere daha özel bir alanla sınırlıydı. Yani doğrudan hiçbir siyasi propaganda empoze etmiyordu. Üstelik bin yıllık bizim kendi öz değerlerimizle iyiden iyiye kaynaşmış idi. Öyleyse bu dil etrafında koparılan fırtınanın anlamı ne idi ? İşin doğrusu birileri dinin özünden ve kendisinden rahatsızlık duyuyordu. Fakat bu rahatsızlığını ibadet dili üzerinde polemik ve demogoji üreterek dile getirmeye çalışmaktaydı. Açıktan ve doğrudan dine karşı tavır almaya cesaretleri olmadığından mücadele alanlarını farklı sahalara kaydırarak sürdürmek istemekte idiler.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi nedense yalnızca ibadet dili üzerinde polemik yapılıyor. Bir hukuk sistemini, bir sanat anlayışını, bir spor, müzik, ya da siyasete dair ithal bir kavramı veya sistemi böylesine mübtezelce kamuoyu önünde kıyasıya tartışmaya açtıklarını hiç müşahade, hiç tanıklık ettiniz mi? bizim güreşimiz var futbol bize ait değil, ya terk edelim veya ulusal geleneklerimize uyduralım dendiğini duydunuz mu? Sporun, müziğin ve hatta şiirin dili nasıl evrenselse ibadetin dili de evrenseldir. Öyle olduğu içindir ki dini şairden sayılmıştır.

Kuran dili etrafında sürüp giden safsatanın, aslında 1400 yıllık bir geleneği, namaz ibadetini yıkıp tahrip etmek, müminlerin arasına fitne ve iftiralar sokmak gibi ulvi gayeleri vardır (!). Ayrıca bu nevi tartışmalarla, din ve dinle ilgili mukaddesatla, diledikleri gibi oynayabilecekleri daimi bir tartışma ortamını oluşturma hedeflerinin bulunduğunu üzümlere ifade edelim.

Birileri sürekli dini ve manevi değerlerimizden viraj alma niyetinde, bunu biliyoruz. Dolayısıyla kendi ideolojilerini inşaa etmek için dini, politik ihtiraslarına alet etmekten çekinmiyorlar.

İslâmî açıdan Türkçe ibadet

Elbette Kur'an belagattan ibaret bir kitap değildir. Her ne kadar nazım ve belagat yönünden muciz ise de, **hikmet** ve **ahkam** yönüyle de mucizdir.

O cahil toplumdaki, kıyamete kadar insanlığa örnek olacak bir nesil ve toplum inşa etmiştir. Ahlakı itikadı, hukuku ve insaniyetiyle eşsiz bir nesil... insani ve hukuki bir medeniyet kurmuştur. **SAADET ASRI...**

Kur'an insanı, toplumu ve ahlakı birden kucaklayan hukuki esaslarla gelmiştir. Ve bu hukuki dili kati surette harfi tercümeyle tabi tutamazsınız. Zira hukuki dil oldukça teknik bir dildir. Bugün milletlerin ellerindeki hukuk müdevvenatını, diğer bir dile aktarıırken çok defa, çok teknik olan lafız ve

kavramlar asli lisaniyla korunarak aktarılırlar. Şerh ve yorumlar düşmeden, bu teknik lafız ve kavramlar, mana ve ifade kaybına uğratmadan tercüme etmek hemen hemen imkansızdır. Kur'an'da öyle teknik ve hukuki kavramlar ve lafızlar vardır ki, bazen bir lafza, bir sayfa şerh düşme ihtiyacı duyarsınız. Bu yüzden tercüme dil teknikleri ne kadar gelişirse gelişsin, Kur'an'ın sahip olduğu bilimsel, edebi, tarihi, kültürel, hukuki ve fihhi dili ve kavramları hakkıyla tercüme etmeyi mümkün bulamayacaktır.

Sadece kelime ve kavramları değil, Kur'an'ın insana tabiata, kozmik düzene, topluma, sosyal değişim ve vakıya, tarihsel ve beşeri süreçlere, kafir, mümin ve münafık tiplere yaptığı **literal** vurguları nasıl tercüme edeceksiniz ?

Bütün bu vurgular aşkın içerikleri ve her asra hitap eden farklı manaları ile harfi bir meal ve tercüme gibi kısır bir dilde nasıl ifadesini bulacak ?

Sosyolojik ve psikolojik tiplere ve örneklemeler ile vermek istediği tarihsel ve evrensel mesajları, tarihi medeniyetlere yaptığı tek kelimelik göndermeleri hangi tercüme nevinde dile getireceksiniz ?

Öyle olur ki Kur'an bazen getirdiği kısacık bir cümle ile nazil olduğu toplumda devrim meydana getirmiştir. Siz bu sosyal, beşeri ve tarihi devrimi ne tip cümleler ile ve hangi toplum modeline takdim edeceksiniz ?

Herşeyi bir kenara bırakın, sadece " **ALLAH** " lafzının cahili Arap zihniyetinde ihsas ettiği değişim ve dönüşümü hangi tercüme dilinde bir tek kelime ile hülasa edeceksiniz ?

Sade bir müslüman bile, " **ALLAH** " lafzını duyunca 99 ismiyle ve bilinen sıfatlarıyla O'nu zihninde idrak etmektedir. Bütün bu güzel isim ve sıfatlara sahip olan O Yüce Zat'ı mesela bir " **TANRI** " kelimesiyle izah etmeye imkan var mıdır. ? Sorular, sorular, sorular...

Evet Kur'an-ı Kerim Kainat'a, ins, cins bütün varlığa meydan okuyor !

"Yoksa "Onu kendisi uydurmuş" mu diyorlar? De ki: "Öyleyse, iddianızda tutarlı iseniz haydi onunkine benzer bir sûre ortaya koyun ve Allah'tan başka çağırabileceğiniz kim varsa hepsini de yardımınıza çağırın."

YUNUS Süresi 38

MESELENİN DİĞER BOYUTLARI

Kaldı ki tercüme ayetlerin de hıfzedilmesi ve ezberlenmesi külfetlidir. Hatta tecrübe edenlerin de bildiği gibi, tercümesini ezberlemek, Arapça aslını ezberlemekten çok daha zor ve meşakkatlidir. O halde meseleyi polemik malzeme yapanların derdi üzüm yemek olmadığı ortadadır. Bunu herkes biliyor.

basit basit meseleleri sloganlaştırıyorlar. Tartışma ortamları alabildiğince sihatsiz, bilimsel ve entelektüel zeminden ve derinlikten yoksun.

Dinde Reform !

Yani meseleyi bir reform şeklinde algılayan ve takdim edenler var. Felsefi, sosyal ve kültürel açıdan bu tartışmaları bir reform olarak değerlendirmeye imkan yok. Zira herhangi bir fikir, inanç ve ahlak sistemini reforme etmek demek, o sistemi bütün muhteva ve Entelektüel unsurlarıyla masaya yatırarak ona yeni bir elbise giydirmek ve onu ihya etmek demektir. Reform, özü bozulmuş deforme olmuş bir şeyi aslına döndürmek, düzeltmek ve ıslah etmek demektir. Halbuki Kur'an aslı bozulmadan bize kadar ulaşmıştır. Dolayısıyla bu teşebbüs bir reform değil, Kur'an'ın aslını deforme etmeye yönelik bir teşebbüstür. Yani reform meselesi öyle basit bir olgu değildir. İddia sahipleri ya reform kavramının mana ve muhtevasını bilmiyor veya buna kafaları ve Entelektüel birikimleri yetmiyor! Öyleyse buna "reform" diyemeyeceğimize göre ne diyeceğiz? Kanaatimce bu nevi girişimler her fikir ve inanç sisteminin maruz kaldığı bid'at ve modern hurafelerden öteye geçmemektir. İşinn garip tarafı, bid'atlarla kıyasıya mücadele edenlerin, modern çağın en büyük bid'atını bizzat kendileri yerleştirmek ve dayatmak istemeleridir. Bu çelişkiyi içlerinde nasıl barındırıyorlar anlamak mümkün değil.

Tartışmanın farklı boyutlarından biri de ibadet kavramının **anlamaya** indirgenmesidir İddia şu : Namaz da okunan ayetler tercüme edilirse manaları anlaşılacağından daha huşulu namaz kılınmış olur ! Gerçekten de öyle mi.? O zaman araplar, diğer müslüman halklara göre daha huzurlu ve huşulu namaz kılıyorlar demektir. Bu iddianın tutar tarafı var mı sizce? Bugün milyonlarca insan namaz da manasını anlamıyor dahi olsa büyük bir huzur ve huşu hissediyor. Eğer huzur ve huşu hissedemiyorsan sorunu dilde değil, kendinde aramalısın.

Birkaç yıl önce yeni müslüman olmuş bir batılıdan dinlemiştim :

" Beş vakit namaza başlamış ve mümkün olduğunca cemaatle ifa etmeye özen gösteriyordum. Özellikle sabah akşam ve yatsı namazlarını cemaatle kılabilmek için kilometrelerce yol kat ediyordum. " diyor. Benim bu cemaatle olan namazlara düşkünlüğümü gören eski dostlarım ve müslüman cemaat arasından bazı kimseler bana sürekli şunu soruyorlardı ; Arapça bilmiyorsun, bildiğin üç beş ayet mealinden de imamın kıraatte ne dediğini anlamın mümkün değil. Öyleyse bilmediğin ve anlamadığın bu namazlara neden bu kadar ehemmiyet veriyorsun.? Cemaate yetişeceksin diye kendini çok fazla yoruyor ve zorluyorsun. Ben de onlara dedim ki : Evet, belki Bir şey anlamıyorum. Ama içimde bu Kur'an tilavetine karşı müthiş ve dayanılmaz bir şevk hissediyorum. Bunu size nasıl anlatayım. Bir gün hanımım çocuğumuzu emziriyordu. Hem emziriyor hem de tatlı tatlı ana sıcaklığı ile ona bir şeyler mırıldanıyordu.Çocuğa baktım yüzünde öyle bilmiş, bilgince ifade vardı ki anlatamam. Sanki annesinin her

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

söylediğini anlıyormuş gibi gözlerini ona dikmiş, kulak kabartmıştı. Bütün ruhuyla dinliyordu. Bir şey anlamıyordu belki ama dünyanın en sıcak yüreğinden dökülen incileri can kulağıyla dinliyordu. Ben kendimi çocuğuma benzettim. Çünkü anlamasam bile namazda o kıraat vasıtasıyla Rabbimle konuştuğumu hissediyorum ” demişti.

Bir taraftan yeni müslüman olmuş bu kutlu insanın bu ince duygu ve hislerini düşünüyor. Diğer taraftan da bu duygular üzerinde polemik üretmeye ömür adanmış zavallıları!

Duygu ve manadan uzak olduktan sonra namazda okuduğunu anlamış olmakla, anlamamış olmak arasında ne fark var ki ! Namazda anlamak esastır diye hiçbir yerde ve eserde bir mecburiyet söz konusu değildir. Ayrıca ibadet kavramının sırf bir anlamaya indirgenmesi, ibadet gerçeği ve kulluk psikolojisi açısından oldukça eksik bir yaklaşımdır. Oysaki namazda önemli olan namazla bütünleşmek, kimin huzurunda ve niçin durduğunun şuuru ve bilincinde olmaktır. Bu da manayı anlamakla sınırlı bir şey değildir. İbadet kavramı içinde büyük manalar barındıran bir kavramdır. İnsanın yalnızca aklına hitap etmez. Kalbini, hissini ve bütün manevi [letaifini](#) kucaklar. Onu anlamak ile sınırlandıranlar, ibadeti rasyonel bir fenomene indirgiyorlar. Diğer bir açıdan, her şeyi akıl ve teakkul çerçevesinde yoklayan **pozitivist** bir tavra irca ediyorlar. Bu da modern çağın en büyük hastalıklarından ve vehimlerinden biridir. Pozitivist yaklaşımlar insanları ve toplumları alabildiğince maddileştiriyor.. Şahsen ben ibadeti anlamaya indirgeyen yaklaşımlarda da böyle gizli ve sinsî bir pazarlık seziyorum.

Türk Milliyetçiliği İrkçı mıdır? (Mustafa Akyol)

Türkiye'deki yerleşik milliyetçilik anlayışını eleştiren yazılar yazdığım da bazı okurlar tarafından "meseleyi çarpıtmakla" suçlanıyorum. Gelen mesajlar, MHP ideolojisinin veya "Atatürk milliyetçiliğinin" ırkçı olmadığını, "ne mutlu Türk olana" demediğini, her vatandaşı etnik kimlik farkı gözetmeksizin "Türk" saydığını övünerek vurguluyor.

İyi ama zaten Türk milliyetçiliğindeki problem ırkçılık değil ki... Onun tam zıddı olan asimilasyonculuk.

Eğer Türkiye ırkçı bir ülke olsaydı, vatandaşlar arasında ırki köken ayrımı yapılır, bunlara göre farklı toplumsal kategoriler yaratılırdı. Nazi Almanyası bunun feci bir örneğiydi. 1936 yılında yayınlanan Nürnberg Kanunları "Alman ırkı"ndan olan vatandaşları diğerlerinden ayırıyor, Almanlara özel haklar verirken diğerlerine kısıtlamalar getiriyor, iki taraf arasındaki "karışık evlilikleri" de yasaklıyordu. Pek çok Yahudi, "biz Musevi inancına sahip Almanlarız" diye ısrar eder, yani asimile olmak isterken, Naziler "hayır, siz ayrı ve aşağı bir ırksınız" diye dayatıyordu.

Türkiye hiç bir zaman böyle olmadı. Gerçi 30'lu yıllarda bazı "kafatasçı" tezler resmi destek gördü, ama bu geçici bir heves olarak kaldı. İlerleyen yıllarda Nihal Atsız gibi bazı ideologlar ırkçılık yapmayı sürdürdüler, ama bu çizgi MHP içinde bile tutunamadı, marjinal kaldı.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bu sebeple, "ırkçı TC" gibi suçlamalar getirenler haksızlık yapıyor, "biz ırkçı değiliz" diyen milliyetçiler de doğru söylüyor.

Gelgelelim, ırkçı olmamak, hakça bir sistem kurmak için yeterli değil. Bir de insanların kimliklerine saygı göstermeniz, onları oldukları gibi kabul etmeniz gerek.

Türk milliyetçiliği, işte bu açıdan biraz sorunlu. İrkçilik yapmayıp her vatandaşı "Türk" diye kucaklıyor, fakat o vatandaş "bir dakika, ben Kürdüm" dediğinde ortalık birden buz kesiyor.

Bu durumda Türk milliyetçiliğinin ikinci argümanı devreye giriyor: "Olur mu canım, sen de Türksün, çünkü Türk demek Türkiye vatandaşı demek, sen de vatandaşsın ya işte."

Ancak bu pek ikna edici bir telkin değil. Çünkü "Türk" olmanın sadece "Türkiye vatandaşlığı" anlamına geldiğinde ısrar edenler, bir taraftan da "Adriyatik'ten Çin'e Türk dünyası"ndan, Yunanistan veya Bulgaristan'daki Türklerden, "tarihteki 16 Türk devleti"nden söz ediyorlar. Buradan da belli ki Türklük, "Türkiye vatandaşlığı"ndan farklı bir şey. Bir etnik kimlik.

Durum bu iken "ben de Türküm" demek, Kürtler için "kendini inkar" anlamına geliyor. Nitekim ben bugüne kadar kendi iradesiyle "ne mutlu Türküm diyene" diyen tek bir Kürtle bile tanışmadım. Ama "ben bir Kürt olarak Türkiye'de özgürce yaşamak istiyorum" diyenini çok gördüm. Çoğu bunu diyor zaten.

Türk milliyetçilerinin önündeki kritik soru, bu talebi kabul edip etmeyecekleridir. Eğer ederlerse, Bulgaristan veya Yunanistan'daki Türkler için (haklı olarak) savundukları hakları Türkiye'deki Kürtlere de teslim etmiş, yani adil ve ilkeli davranmış, Türkiye'nin barış ve huzuruna da büyük katkıda bulunmuş olurlar. Yok kabul etmezlerse, o zaman 80 yıldır denenmiş ve sadece iç çatışma üretmiş olan asimilasyon politikasını zorlayarak meseleyi çıkmaza sürüklerler.

İşin en tehlikeli yanı ise, asimilasyondan umudunu kesen milliyetçilerin öteki uca savrularak ırkçılığa yönelmesi, "madem Kürt olmakta ısrarlısınız, o zaman gidin bu ülkeden, Türk olmayana burada yer yok" demesidir. Böyle bir eğilimin varlığını gösteren rahatsız edici işaretler var zaten.

Peki ya Kürt tarafı? Oradaki milliyetçilik daha da beter. Çünkü orada asimilasyonculuktan gelen, iyi-kötü de olsa bir "birlikte yaşama" iradesi de yok. Olabildiğince "ayırışma" talebi var. Öcalan'ın Kürtler için ayrı "savunma gücü" kurma yönündeki fantazilerinde gözüküğü gibi.

Harp Akademilerinde Irkçı Fikirler...(Rasim Ozan Kütahyalı)

İlker Başbuğ son konuşmasında Kinyas Kartal'ı referans vererek: **"Ayrılık tohumu giren tarladan nifak ve nefret çıkar"** dedi... Kinyas Kartal'la ilgili dün bizim gazetede çıkan haberde epeyce eksik ve özensiz bir tanıtma metni vardı... Kartal bir Kürt aydını ve politikacısı olarak ciddi zulümler görmüş birisi... 1900 yılında Çarlık Rusyası'nda doğmuştu Kartal. Çünkü ailesi oraya sürgün edilmişti. Eğitimini orada aldı. 1922 yılında Van'a döndü. Dört yıl sonra 1926'da bulunduğu il olan Van'dan, diğer birçok Kürt ileri geleniyle birlikte sürüldü.

Bir süre İzmir'de ikamete mecbur edildi. Hatta yan yana, aynı kelepçeyle bağlı olarak sürüldüğü isim ise Said Nursi'ydi. Kartal birkaç yıl sonra sürgün yasağı kalkınca Van'a yeniden döndü. 1938'de resmî dilde "Dersim Olayları" olarak anılan aslen çok feci bir katliam olan o hadiselerden sonra, bir daha sürüldü Kinyas Kartal. Alakalı ya da alakasız her kıpırdanmadan sonra "önderlik" etme potansiyeli olduğu düşünülen Kürt ileri gelenleri sürülüyordu zaten. Ardından 27 Mayıs darbesi sonrası da Sivas Kampı'na sürüldü... Sürgünde doğdu ve hayatında sadece Kürt olduğu için üç kez sürgün edildi... Kinyas Kartal'ın hikâyesi cumhuriyet tarihi boyunca Kürt kimliğini bir nebze ifade etmiş (hatta bazen hiç etmemiş) her Kürt aydınının, politikacısının hikâyesidir... Kinyas Kartal ki çok nüfuzlu ve zengin bir ailenin evladıydı. Sonrasında milletvekilliği yaptı. Alt sınıflardan, maraba ailelerden gelip Kürt kimliğini ifade etmek isteyenler çok daha ağır zulümler yaşadılar...

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Başbuğ'un bahsettiği ayrılık tohumları bu sistematik zulüm politikalarıyla atıldı zaten... Bugün bu devletin ordusunun başı, bu devletin sadece kimliği sebebiyle sürdürdüğü ve acılar çektirdiği bir adamdan alıntı yapıyor... Fakat bu alıntı bir özrü de içermeli. Bu topraklarda yaşayan herkesin devleti olması gereken Türkiye devleti geçmişte zulmettiği yurttaşlarından özür dilemelidir... Bu onurlu bir devletin yurttaşlarına karşı ahlaki borcudur...

Öte yandan bu bahsettiğim sistematik inkâr ve asimilasyon politikalarına rağmen, Türk devlet dilinde Kürtleri varlık olarak dışlayan bir söylem yoktu bugünlere kadar... İnkâr ediliyorlardı. "Onlar da Türktür" deniyordu vs... Kürtlerin var olduğu artık dayanılmaz bir realite olarak kabul edildiği zaman da "Kurtuluş Savaşı'nda Türk, Laz, Çerkes, Kürt beraber savaştık, bu ülkeyi beraber kurduk" söylemi dillerden düşmüyordu... Devletin resmî aydınlarının söylemi de bu yöneydi...

Son dönemde ise bu söylemde bir kırılma yaşanmaya başlandı... Bir Türk generalinin nasıl bu toplumun tam ortasına "nifak" soktuğunu bir süredir yazıyorum. Geçen hafta birçok gazeteci de bu meseleyi yazdı... "Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler bizimle savaştı. Bu ülkeyi beraber kurduğumuz yalandır" söylemini her yerde dillendiren bu generalden daha beter olan kimi "akademisyen"ler de var bu ülkede... General Pamukoğlu gibi toplumun arasına nifak sokmayı iş edinmiş bir başka adam da Orhan Çekiç adlı bir "tarihçi"... Maltepe Üniversitesi'nde Atatürk İlkeleri ve İnkılâp Tarihi Bölüm Başkanı... Bunun yanı sıra tıpkı Pamukoğlu gibi şehir şehir gezen bir nasyonalizm misyoneri... Bu kişi "Kurtuluş Savaşı'nda Kürtler savaştı" söylemini daha da ileri götürüyor... **"Ne beraber savaştı. Biz Kurtuluş Savaşı'nda Rumların yanında, Ermenilerle ve Kürtlerle savaştık"** diyor... Orhan Çekiç'in -tıpkı Pamukoğlu gibi- istisnai bir örnek olduğunu kimse sanmasın... Onlar gibi inanan, öyle düşünen çok sayıda kendine Kemalist diyen gazeteci, akademisyen, general, yargıç, savcı vs. var... 2010'lar boyunca çok daha sık konuşacağımız Türk bölücülüğünün habercisi bu patolojik açıklamalar... Orhan Çekiç meczup olarak kabul edilen bir isim değil. Aynı zamanda **Harp Akademileri Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nde de üye olan, Türk subaylarına "eğitim" veren biri Çekiç...** Yazdığı kimi kitaplar "ders kitabı" olarak okutuluyor... Bu felaket gidışe dur demek zorundayız...

"Bu ülkeyi hep beraber kurduk" söyleminden "Kurtuluş Savaşı'nda Kürtlerle beraber değil Kürtlere karşı savaştık" söylemine giden tehlikeli bir gidışat sözkonusu bu ülkenin kendine Kemalist diyen aydın sınıfının zihninde...

İlker Başbuğ bu ülkeyi Yugoslavya olmaya götürecek nifak ve nefret tohumları için uzaklara bakmasın... Geleceğin Türkiye'sinin subayları bu nefret söylemleriyle yetişiyorsa bu ülke gerçekten yokuş aşağı gidiyor demektir...

Bu faşist zihniyetin "eğitim" anlayışıyla, bu ülkenin harp okullarından, akademilerinden ancak Ratko Mladiç gibi askerler yetişir... Türkiye'nin bütünlüğü bağlamında büyük bir tehlikedir bu...

İnsan=Türk demek değildir! (Ufuk Coşkun)

İnsana ait tüm değerlerin yıkıldığı bir dünyada yaşamaktayız. Artık kimse insan nedir sorusunu sormuyor. Onun mahiyeti, içi, duyguları, düşüncesi, bakış açısı, hayalleri artık önemli değil. Modern çağın tüketim bataklığında eskiden kalma bir söylene neredeyse... İnsan artık monotonlaştırılan, şursuzlaştırılan, kendi olmaktan çıkarılan sadece alışveriş yapan bir tüketim nesnesi haline dönüştürülmüş durumda. Ölümüne kadar nasıl ve ne şekilde yaşayacağı da neredeyse matematiksel olarak kurgulanmış... Bu dünyada büyük devletler, şirketler ve güçlü insanlar her şeyin insanların mutlu olması için kurgulandığını ifade ederler. Oysa gerçek böyle değil. Açıkçası insan hiç bu kadar ihmal edilmemişti. Bu denli nesneleştirilmemişti. O yüzden ki bugün insanlık ciddi bir bilinç bulanıklığı yaşamaktadır. İnsanların kendilerini sorgulamalarına bile müsaade edilmemektedir.

Önce "insanı" konuşmamız gerekiyor

Bugün her şeyden evvel insanı konuşmamız gerekmektedir. Özellikle ülkemizde önemli addettiğimiz tüm meselelerin en başına insanı yerleştirmeliyiz. Onun değerlerini, iç dünyasını, kontrol mekanizmalarını, rasyonel ve irrasyonel taraflarını, alışkanlıklarını, huylarını, hayallerini, cismani arzularını, sabrını, gönlünü, vicdanını, aşkını, şevkini, enerjisini vs. yani insana ait ne varsa önce bunları konuşmalıyız. İnsanı yeni baştan tanımlamalıyız. Onu kâinatın merkezine yerleştirmeli ve değerini, itibarını yüceltmeliyiz. Türkiye’de bugüne kadar yaşanan tüm sosyal, siyasal hatta ekonomik krizlerin ardında insanın sürekli gözden düşürülmesi ve onun mahiyetinin idrak edilmemesi yatmaktadır. İnsan Türkiye’de anlaşıldığı gibi bir varlık değildir. Yani insan= Türk demek değildir.

İnsan denildiğinde akla Türk'ten başka bir şey gelmediğinden dolayı olsa gerek bugüne kadar burada yaşayan insanların varlığı hep göz ardı edildi.

İnsanı hesaba katmaksızın felsefesi çizilen her türlü düşünce sisteminin iflas edeceği bir gerçektir. Öylede olmuştur. Bugün atladığımız en önemli sorundur bu. Onun için bugün Türkiye' de örneğin yargı reformundan, sivil anayasadan, Kürt açılımından, Alevi ve başörtüsü meselesinden önce insanın konuşulması ve anlaşılması gerekmektedir. İnsanı tanıdıkça onu evrenle bütünleştirdikçe, yüreğine doğru indikçe bir Kürt'ün Alevi'nin ve Müslüman'ın taleplerini daha iyi kavrayacağımız ve anlayışla karşılayacağımız aşikârdır. Felsefeleri incelemeyen, sanat hakkında hüküm vermeden, edebiyat hususunda görüş belirtmeden, hayatı hatta din ve felsefeyi tanımadan önce "insanı" tanımak gerek. Eğer insanı tanıyacak olursak onun için en iyi dini de seçebiliriz" der Dr. Ali Şeriatî...

"İnsani standartları" devreye sokmalıyız;

Ülkemizde "insani standartların" yerine "Türkiye standartları" gibi bir anlayışın yer etmiş olması insanların özgürleşmelerini yani insanlaşmalarını sürekli engellemiştir. Farklı kesimlerin her türlü insani talepleri maalesef bu "Türkiye standartları" engeline çarpmıştır. Türkiye standartları diye bir kavram bahane edilerek burada yaşayan farklı kesimlerin hak talepleri sürekli geri çevrilmiştir. Gerçekte geri çevrilen insan ve değerleriydi. Yani ihmal edilen insanlıktı.

İnsanın gözden kaçtığı, giderek yok sayılmaya başlandığı ortamlarda ve dönemlerde mutlaka insanlığımızı öne çıkartmak mecburiyetindeyiz. Küçük, kullanılıp atılan ve her gün değişen bilgi ve düşüncelerle dolduruluyoruz. Bu yüzdendir ki gittikçe kalıcı düşünceden ve derinlikten uzaklaşıyoruz. Artık insanın, "insan" olabilmemesinin yolunun özgürleşmekten geçtiğini ancak bu sayede insanlaşabileceğini idrak etmemiz gerekmektedir. Yıllardır darbelerle, darbe zihniyetinin ürettiği düşünce kalıplarıyla bu topraklarda yaşayan insanların özgürleşmelerine mani olundu. Oyuncak muamelesi yapıldı insanlara... Oysa insanın anlaşıldığı bir ülkede herkes özgür, fikir ve düşüncelerini serbestçe ifade edebilir. İnsanın tanındığı, değer verildiği bir ülkede ne başörtüsü, ne Kürtçe dil yasağı nede Cem evleri sorunu yaşanır. Ancak bizim ülkemizde yaşanıyor. Başörtüsü hala yasak, Kürtçe hala sorun, Alevi'lerin, yığınlarca problemi hala güncelliğini korumakta. Hz. Muhammed(a.s.) "Arap olmayanın Arap'a, Arap'ında Arap olmayana bir üstünlüğü yoktur" derken kendisinden binlerce yıl sonra vuku bulacak şovenizm, farklı inanç, kültür, mezhep, ırk ve dil karşıtı birtakım zihniyetlerin varlığını dikkat çekiyordu. Dünyaya varlığımızı gerçekleştirmek, insanlaşmak yani özgürleşmek üzere gönderildiğimizi ifade etmekteydi peygamber. Onun için her şeyden evvel insanı ve değerlerini sahip çıkmak sünnetlerin en büyüğüdür. Seri, tek tip üretim tarzına yapılan her itirazın kesinlikle insani ve ahlaki olduğu akıllardan çıkarılmamalıdır.

İnsan şüphesiz evrensel tablonun en önemli rengidir. İnsanın gözden düşürüldüğü, gündeme alınmadığı ve nesneleştirildiği bir ortamda onun derinliğine inmeden, duygularını, hayallerini, umutlarını, değerini ve kutsanmışlığını takdir etmeden gelecek adına hiçbir projenin hayata

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

geçirilemeyeceğinin bilinmesi gerekir. Bu bakımdan sürekli yitirilen insanı ve onun en temel vasıflarını, sevgiyi, içtenliği, hoşgörüyü, aşkı kısacası evrensel tablonun en önemli rengini ortaya çıkarmak için gayret sarf etmeliyiz. İnsanı nerede olursa olsun, ona ait olan her şeyi dedikodu malzemesi haline getirmeden, yeniden tanımaya, anlamlandırmaya, içine/yüreğine inmeye, evrenin tüm renklerini onunla bütünleştirmeye ihtiyacımız var. Bu kadar kavganın, gürültünün ve koşuşturmanın içinde daha fazla geç kalmadan bunu başarmak durumundayız.

Türk Milliyetçiliğinde Açılım İhtiyacı (Mustafa Akyol)

Fadime Özkan'ın Nevzat Kösoğlu ile yaptığı ve iki gün önce Star'da yayınlanan söyleşi, çok önemliydi. Kösoğlu, herkesin, ama özellikle de kendini "Türk milliyetçisi" olarak tanımlayanların mutlaka kulak vermesi gereken mühim şeyler söyledi.

Tanımayanlar için belirtelim; 1980 öncesinde MHP yöneticisi ve milletvekili olan Kösoğlu, daha sonra siyasetten çekilmiş ve kendini fikir hayatına adanmış değerli bir tarih araştırmacısı ve yazardır. Türk tarihi ve kültürü üzerine yayınlanmış çok sayıda eseri vardır. "Ülkücülerin ağabeyi" ve Türk milliyetçiliği adına konuşmaya en yetkin bir kaç isimden biridir.

Durum bu iken Kösoğlu, MHP'nin tutumunun aksine, hükümetin "Kürt açılımını" olumlu bulduğunu söyledi. Hatta sadece bu konuda değil, hemen her alanda "Türkiye'nin adım adım çok iyi yürüdüğünü" belirtti. MHP geleneğinin içinden konuşan bir insan olarak partiyi eleştirmediyse de, son dönemde bazı Türk milliyetçilerini içine çeken, onları neredeyse Doğu Perinçek grubu ile aynı çizgiye getiren ulusalcı paranoyaya esaslı bir eleştiri getirerek şöyle dedi:

"Burada topyekûn milliyetçilerin hatası vardır. Milliyetçiler Türk milletinin milli meselelerde idrakini açık tutmakla kendilerini görevli sayarlar. Doğrudur, fakat mübalağaya gittiğinde iş komplo teorilerine varıyor. Onlara göre biz, eskilerin tabiriyle musallaya uzatılmış meyyit gibiyiz, imam bizi oraya buraya çeviriyor. İmamımız da Amerika! Yok böyle bir şey! Bu müthiş yanlış ve tehlikeli bir şeydir. Kişilerin ve toplumların kendilerine olan güvenini yıkar, onu yıktığın zaman ise geriye hiçbir şey kalmaz."

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Kösoğlu, son dönemde yine bazı Türk milliyetçileri arasında gelişen Kürt karşıtı "tarih uydurmacılığı"nın da üzerini çizdi. Osmanlı'daki "Kürt isyanları"nın çok sınırlı olduğu, Kürtlerin ezici çoğunluğunun imparatorluğa sadık kaldığı, I. Dünya Savaşı ve Milli Mücadele'de "bizle birlikte savaştıkları" gibi gerçekleri vurguladı. Cumhuriyet'in bölünme korkusuyla Kürt kimliğini bastırarak hata ettiğini, Doğu'daki medreseleri kapatmakla da farkında olmadan Kürt milliyetçiliğinin önünü açtığını söyledi ki, bunlar tek kelimeyle "tam isabet" kaydeden tespitlerdi.

Sayın Kösoğlunun ifade ettiği tarzda bir "Türk milliyetçiliği"nin pek çok Kürt için kucaklayıcı olacağını umuyorum. Ancak ortada kritik bir mesele var: Türklüğün hâlâ Kürtleri de içine alan bir üst kimlik olarak tarif edilmesi. Kösoğlu bu fikri savunurken Türklüğün etnik bir kimlik olmadığını, Anadolu Müslümanlarının oluşturduğu milletin ismi olduğunu söylüyor. (Benzer bir görüş, Star'ın bu haftaki Açık Görüş ekinde yayınlanan "Bir Başka Açıdan Ne Mutlu Türk'üm Diyene" başlıklı, Prof. İskender Öksüz imzalı yazıda da savunuluyor.)

Bu argümanda haklılık payı var, çünkü "Türk" kelimesinin tarihte "Osmanlı Müslümanı" anlamına geldiğini gösteren pek çok örnek mevcut. Sırplar bugün bile hala (etnik olarak düpedüz Slav olan) Boşnaklar'a "Türk" diyebiliyorlar.

Gelgelelim, Osmanlı'ya ve İslam'a ait olan herşeyden kopmak azmiyle yola çıkan sevgili Cumhuriyet'imiz, Türklüğün bu geniş çerçevesini epey daraltmış, yok Güneş Dil Teorisi, yok Türk Tarih Kongresi diye zorlayarak, kökeni Orta Asya'ya uzanan epey etnik temelli yeni bir "Türklük" inşa etmiş durumda. Okullarda "Milli Tarih" diye bunu öğretiyoruz. Bu zihniyetin vardığı en son noktayı da, Mümtaz Soysal'ın "etnik mübadele" teklifinde açıkça görebiliyoruz.

"Türklüğün" vaziyeti bu iken, bunun çatısı altına girmek pek çok Kürt için "asimilasyon"dan başka bir şey ifade etmiyor.

Dolayısıyla, "Türklüğün" Kürtleri de gerçekten kucaklaması için biraz "açılması" gerekiyor.

Özellikle de Osmanlı'ya doğru...

'Atatürk milliyetçiliği' bitmiştir (Mustafa Akyol)

Kürt sorununu tartışa tartışa, aslında oldukça bariz olan, ancak pek az kimsenin telaffuza yanaşacağı bir noktaya varmış durumdayız: Türkiye resmi ideolojisinin en önemli iki unsurundan biri olan "**Atatürk milliyetçiliği**"nin artık miadını doldurmuş olması.

Nedir Atatürk milliyetçiliği diye sorarsanız, cevabı hepimizin çok iyi bildiği o ünlü sloganda bulabilirsiniz: "**Ne mutlu Türküm diyene!**" Bununla kast edilen, Türkiye vatandaşı olan herkesin kendini "**Türk**" addetmesi ve bununla mutlu olması gerektiğidir.

Peki Atatürk neden böyle bir slogan üretme ihtiyacı duydu ve "**Atatürkçü**" devlet de bunu 80 küsur yıldır memleketin her bir karışına kazıma ve her bir vatandaşına bağırta bağırta söyletme gereği gördü dersiniz?

Çünkü Atatürk, devraldığı Osmanlı bakiyesi topraklar üzerindeki herkesin Türk olmadığını çok iyi farkındaydı. Sonraki nesillerin "**Cumhuriyet çocukları**" aynı gerçekten bihaber yaşadılar, çünkü zihinleri "**Kürtlük**" gibi "**zararlı**" kavramlardan itinayla temizlemişti. Ama Nisan 1920'de Büyük Millet Meclisi kürsüsünden konuşurken "**Meclis-i âlinizi teşkil eden zevat yalnız Türk değildir, yalnız Çerkes değildir, yalnız Kürt değildir, yalnız Laz değildir; fakat hepsinden mürekkep (oluşan) anasır-ı İslamiye'dir**" diyen Mustafa Kemal Paşa, Türkiye toprakları üzerindeki farklı "**anasır**"ın (unsurların) bilincindeydi. Yeni kurulacak sistemde bu çoğulluğun nasıl yönetileceği üzerinde de zihin jimnastiği yapmış, mesela 1922 yılında Kürtlere "**bir çeşit özerklik**" verilebileceğinden bile söz etmişti.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Ancak ne olduysa oldu, Milli Mücadele günlerinde **“Türk ve Kürt kardeşliği”** temasını dilinden düşürmeyen Mustafa Kemal Paşa, Cumhuriyeti kurar kurmaz bu söylemi terk etti. Artık ağızdan **“Kürt”** lafı duyulmaz oldu. Çünkü yeni kurulan devletin **“mütecannis”** (homojen) bir millete ihtiyacı olduğuna, bunun **“tek kimlikli”** olması gerektiğine, bu kimliğin de **“Türklük”** olacağına karar vermişti.

Peki Kürtler ne olacaktı?

Onlar **“eğitilecek”** ve aslında Türk olduklarına ikna edileceklerdi. Aynen fazla dindar addedilen vatandaşların **“çağdaş”** olmaya ikna edilmeleri, bugün bile hala **“ikna odaları”**nda başörtülerini çıkarmaya zorlanmaları gibi.

Bu dayatma karşısında Kürtler tepki gösterdi, bazıları isyan etti. Buna karşı devlet de sertleşti ve kan döke döke bugünlere geldik. Kürtlerin çoğu **“Atatürk ilke ve inkılaplarına göre eğitilmeyi”** reddetti ve reddetmeye devam ediyor. Ankara’daki hesap, Diyarbakır’a uymuyor.

Atatürk milliyetçiliği bitmiştir derken, işte bunu kast ediyorum. 1920’lerin ortasında başlatılan asimilasyon projesi başarılı olamamıştır. Bu taraflı bir yorum, bir ideolojik hüküm değil, bir durum tespitidir. Ben, devlete göre toplumu değil topluma göre devleti tanzim etmek gerektiğine inanırım, dolayısıyla söz konusu projeyi felsefi açıdan zaten yanlış buluyorum. Ama başarılı olsaydı, **“ başarılı olmuştur”** derdim. Olamamıştır. Başarılı olan tek şey, toplumun kendi dinamikleriyle (ortak Müslümanlık bilinciyle, karışık evliliklerle, ekonomik ilişkilerle vs.) kısmen gerçekleştirdiği entegrasyondur.

Dolayısıyla bugün Kürt sorununu tartışırken bozuk plak gibi **“Atatürk, Cumhuriyeti şu esaslar üzerine kurmuştur”**, **“Ne mutlu Türküm demiştir, konu bitmiştir”** gibi laflar etmenin hiçbir anlamı yoktur. Atatürk kendi devrinin popüler siyasi anlayışlarına göre bir yol tutturdu, yolun sonunu göremeden de bu dünyadan göçtü. Biz ise yolun sonundayız. Ve eğer yeni bir yola **“ açılmaz”** isek, batağa iyice saplanıp kalacağız.

Milliyetçi Türk ırkçı mıdır? (Mehmet Bahadır)

"Allah, "Ey İblis! Ellerimle yarattığıma saygı ile eğilmekten seni ne alıkoydu? Büyüklük mü tasladın, yoksa üstünlerden mi oldun?" dedi.

İblis: "Ben ondan üstünüm, çünkü beni ateşten, onu ise topraktan yarattın." dedi. (Sad Süresi 75-76)

Her türlü soy, nesep ve kavmiyetçilik gibi cahilliye duyguları ve içgüdüleri kaldırarak yerine fazilet ve kardeşliğe dayalı ve üstünlüğün sadece Allah'a yakınlıkta arandığı bir düsturun ikamesi beşeri aklın başarabileceği bir şey değildir. Bunu ancak ve ancak ilahi mesaj başarabilirdi. Nitekim, İslam'ın ırkçılık konusunda getirmiş olduğu devrim, tüm zamanların ve tüm mekanların en büyük ve en anlamlı devrimidir dersek abartmış olmayız.

İrkçilik, toplumları sınıflandırmada (bölmede) kan ve etnik kökene önem veren bir yaklaşım tarzı. Evet ırkçılıkta üstünlük davası vardır. Ötekileştirme ve ayrımcılık vardır. Dahası kendinden olmayana düşmanlık vardır. Yukardaki ayetlerden de anlaşıldığı üzere yaratıldığı madde ile övünen, kendini üstün sayan ve karşısındakini düşman bilen iblis ilk ırkçı varlıktır.

Benzeri bir yaklaşımla, kendi ırk ve milletinden olanları üstün, başka ırk ve millettten olanları aşağı görmek, şeytanî bir bakış açısidir denilebilir. Türkiye'de de, bu bakış açısı tahmin edilemeyecek kadar çok fazla ve hatta çoğu kimse bu

hastalıklarının farkında dahi değiller. Her ne kadar Türkiye’de ırk ayrımına yol açacak biyolojik bir ayrışma (örneğin farklı deri rengi, kafatası yapısı, vs.) yoksa da ırkçılığın bir başka versiyonu olan “etnik milliyetçilik” çoğumuzun kılcal damarlarına kadar işlemiştir. **Nasıl işlemesin ki, milliyetçiliği anayasanın değişmez ilkesi olarak benimsemiş bir millî devletin millî eğitim çarkından geçmiş bir nesil elbette müspet milliyetçilik ile etnik (menfi) milliyetçilik arasındaki farkı idrak edemezse, bu hastalığın pençesine düşecektir farkında dahi olmadan. Hatta Türkiye’de İslami kesimde dahi milliyetçiliğe karşı ciddi bir tavır alındığı söylenemez. Maalesef insanımızın çoğu müspet milliyetçilik fikrinin kapısından girip “menfi milliyetçilik” fikrine kayabiliyorlar ve çoğu kez bunun farkına dahi varamıyorlar.**

Türkiye’yi ve tüm Türkiye halkını sevmek manasındaki müspet milliyetçilik anlayışı, meşru ve makul bir anlayıştır. Bunda bir sorun yok. Ancak Nihal Atsız ya da Ogün Samast’ların anladığı tarzda, Türkiye’nin tümünü değil, sadece etnik yönden Türk olan vatandaşları seven, dahası içerde ve dışarıda fark etmez, diğerlerine de düşman olan bir milliyetçilik anlayışı “etnik milliyetçiliktir” ve ırkçılığın başka bir tezahürüdür.

İşin acı tarafı ise, sadece “içerdekilere düşmanlara” değil, dış dünyaya ve özellikle batıya, kısaca kendinden olmayan her şeye düşman olan bu Türkçülerin, Batıdan ithal edilmiş yani kökü dışarıda olan bir ideolojinin üzerinde oturuyor olmaları. Çünkü etnik milliyetçilik bir başka tabirle ırkçılık modern batıda, ortaya çıkmış, buradan bizim topraklara ve de tüm İslam topraklarına yayılmıştır. Zira 20. yüzyılın başlarına kadar Osmanlı topraklarında ne Türkçülük, ne de Kürtçülük vardı.

Necip Fazıl Kısakürek "*arabacıdan araba, türkçüden de türk olmaz* " diyerek olayın trajikomik tarafını da göstermiştir bizlere.

Bu bakımdan, ırkçılık illetinin nasıl bir hastalık olduğunu, bu hastalığın nasıl seyrettiğini, nasıl bir tahribat yaptığını ve geride nasıl bir enkaz bıraktığını ve nasıl bir şeytani oyun olduğunu anlayabilmek için öncelikle, ırkçılık ideolojisinin arka planına ve batıdaki teorik geri planına gitmek gerekiyor.

Batıda ırkçılığın Teorik Geri Planı:

ırkçılığın teorik geri planı Platon’a (Eflatun) kadar dayanır. Platon teorilerini geliştirirken; kafasında hayal ettiği şehir veya devletin, adalet ve estetiğine dayandırır. Platon’a göre adalet, “devletin çıkarıdır ” ve bu da şehirde sert ve katı bir sınıf farklılaşmasının sağlanması ve şehirdeki değişimin durdurulması anlamına gelmektedir. Platon’a göre şehirde üç sınıf vardır: bekçiler (askerler), yardımcılar ve para kazanıcılar.

Şehrin değişmesini durdurmak yada Platon’un kendi ifadesiyle “Şehrin Tanrısal Formu”nu korumak; şehirde görevleri belirlenmiş herkesin, sadece kendi işleriyle meşgul olmasına bağlıdır. Dahası sınıflar arası yatay geçiş yapılabilir ancak dikey

geçiş yapılamaz. Misal olarak iki işçi kendi aralarında yer değiştirebilirler yani doğal yerlerini değiştirmesinde bir sakınca yoktur. Ancak işçi sınıfından biri kesinlikle bekçi ya da başka bir sınıfa mensup olamaz. Alt sınıftan üst sınıfa geçiş ve bu denli değişim şehrin çökmesi demek olur. Kişi işçi sınıfındansa işçi olarak kalmaya mahkumdur. Aksi taktirde estetik ve adalet bozulur ve toplumda adaletsiz bir yapılanma zuhur eder! Çirkinliklerinden arınmış bir dünya kurulamaz !

K. Popper'e göre, Platoncu bu yaklaşım estetik ile ilgilidir ve bütün çirkinliklerinden arınmış bir dünya kurma tutkusu onu böyle düşünmeye sevk etmiştir. Filozofa göre öyle bir toplum inşa edilsin ki, o toplum her yönüyle mükemmel olsun. O toplumda saygısızlık, zulüm, pislik, sefalet, olmasın...⁽¹⁾

Ancak Platon'un bu "Tanrısal Formu" nasıl gerçekleşecektir? Bu konuda Platon'un önerdiği proje; tarih boyunca despot ırkçılara ilham olmuş akıl dışı projedir.

İşte proje :

"Tuvalerin Temizlenmesi" ya da İtlaf Politikası

[Platon'a göre] yönetici sınıfın kendisini üstün bir ırk olarak hissetmesi çok önemlidir. Platon *"bekçilerin (askerlerin) ırkı saf tutulmalı"* derken (ve böylece *bebek cinayetlerini savunurken*), o zamandan beri tekrar edilen ve hayvanları büyük bir dikkatle çiftleştirirken kendi ırkımızı ihmal ettiğimiz yönündeki ırkçı argümanı geliştirmektedir. Bu prensiplerin, deneyimli bir hayvan yetiştiricisi tarafından köpekler, atlara veya kuşlara uygulanan çiftleştirme yöntemi gibi, üstün ırkın yetiştirilmesi için de uygulanmasını istemektedir. "Eğer onları bu şekilde çiftleştirmezseniz, kuşlarınızın veya köpeklerinizin ırkının çabukça dejenere olacağını düşünmüyor musunuz" diye sorar Platon, ve sonra da şu sonuca varır; "bu prensipler insan ırkı için de geçerlidir". Yani bir askerden veya muhafızdan istenen ırksal özellikler, bir çoban köpeğinden istenen özellikler gibidir. "Savaşçı sporcularımız... bekçi köpekleri gibi uyanık olmalıdırlar" demektedir Platon ve devam etmektedir; "elbette, bekçilik yapmak için doğal uygunlukları göz önünde bulundurulduğunda, cesur bir gençle iyi besili bir köpek arasında fark yoktur."⁽²⁾

Burada Platon'un karşılaştığı başlıca sorun askerlere ve yardımcılara hem yırtıcı hem de yumuşak bir karakter verilmesi gerektiğidir. Ancak bu problemin de müthiş çözümü bulunmuştur. Hepimizin malumudur ki iyi yetiştirilmiş köpekler, tabiatları gereği dostlarına ve tanıdıklarına oldukça yumuşak, fakat düşmanlarına ve yabancılara karşı da oldukça yırtıcıdır. Buna göre askerler de köpekler gibi dost ve tanıdıklarına yumuşak ve düşmanlarına yırtıcı olmalıdır. Yine Platon'a göre yöneticiler yırtıcılık ve yumuşaklık karakterlerini harmanlayarak devleti istikralı tutabilirler. Platon'un bu konudaki önerisi de jimnastik ve müzik faaliyetlerinin beraber yapılmasıdır. Jimnastik yırtıcılık eğilimleri, müzik de yumuşaklık eğilimleri güçlendirecektir. Dolayısıyla askerlerin hem jimnastikle hem de müzikle ilgilenmeleri gerekmektedir. ⁽³⁾

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Adaletli ve estetik toplumu inşa etmek için neler yapılması gerektiği sorulduğunda Platon'un "Sokrates"i şu şaşırtıcı karşılığı verir: "*Bir şehri ve insanlarını, karakterlerini tuval diye alacaklar ve her şeyden önce tuvallerini temiz yapacaklar.*" "*Peki, bu nasıl yapılacak?*" diye sorar Glaukon. Sokrates de cevap verir: "*On yaşından yukarı bütün yurttaşlar şehirden atılmalı ve dışarlarda bir yere sürülmeli; böylelikle ana ve babalarının görenek ve alışkanlıklarının etkisinden sıyrılan çocukları ele almalı. Bunlar anlattığımız gibi gerçek felsefe yolunda ve yasalar uyarınca eğitilmelidir.*" Çocukları eğitecek olanlar doğal olarak filozoflardır. Dolayısıyla onlar sürülmemelidir. Bu projeyi gerçekleştirmek için Platon devlet yöneticilerine sonsuz imkânlar sunar: "*Devlet yönetimleri ister yasaya uysun, ister uymasın yurttaşlar gönüllü olarak boyun eğseler de eğmeseler de... ve devletin kimi yurttaşlarını yine devletin iyiliği için öldürerek ya da sürerek (yahut sınırından atarak) temizleseler de... bu yönetim biçiminin tek doğru yol olduğunu söylemek gerekir... Yeter ki bilime ve adalete uygun iş görsünler, devleti de korusunlar ve olduğundan daha iyi kılsınlar...*"

Görüldüğü üzere "tuval temizleme" yepyeni bir toplum var etmek için varolan tüm kurum ve geleneklerin kökünün kazınılması demektir. Yani günümüz tabiriyle (bu denli faşist uygulama olmasa da) beyaz türklerin, bizleri adam etme uğruna uygulamaya çalıştığı "Toplum Mühendisliği Projesinin" değişik bir karşılığıdır. Tuval temizleme projesiyle işe yaramayan fertler yada topluluklar saflaştırılacak, ayıklanacak, sürülecek ve de gerekirse öldürülecektir. Toplum Mühendisliği projesi de ana tema olarak benzer hedefler güder. İşe yaramayanlar ötekileştirilir, ikinci sınıf muameleye tabi tutulur, gerekirse tehcir edilir ve hatta faili meçhul neticesinde ensesine sıkılır. Yeter ki devlet korunsun!

Tuval temizleme projesi, akıl dışıdır ve tabiat kanunlarına uymayan bir çılgınlıktır. Bir çeşit nevroz ya da histeriye dönüşebilecek tehlikeli bir heyecandır.

Sonuç olarak Platon, kafasındaki adalet ve estetik duyguların tatmini için aşağı ırkların tasfiyesi ve devre dışı bırakılmasını teorileştirmiş ve her türlü tiranlık ideolojisinin bilimsel açıdan fikir babası olmuştur. Platon'dan sonra Hegel gelmiş ve o da tasfiye projelerini modern kılıklarda takdim etmeyi başarmıştır.

Hegel ve "Damarlardaki Asil Kan"

Platon'dan Hegel'e kadar geçen süreçte kabile ve kavmiyet duyguları adeta uykudadır ve satıh altı olmuştur. Daha çok ümmetçilik ön plandadır. Ancak Hegel'le birlikte ırkçı damarlar tekrar uyanışa geçmiş, kavmiyetçilik batılı aydınların gündemine gelmiş ve dünya çevrelerini geniş ölçüde etkilemiştir.

"Allah, kendi zatını geliştirmek ve kemale ulaştırmak için, insanı araç olarak kullanır. İnsanlık medeniyetinin gelişme tarihi, Allah'ın, olgunlukta zirveye ulaşmak için giriştiği bir yolculuktan başka bir şey değildir." gibi ve buna benzer görüşleri bulunan Hegel'in, kanaatime göre; doğruluğu ne yerde ne gökte kimsenin ispat edemeyeceği, insan aklının ve gönlünün yatmadığı, son derece çürük ve sakat olan görüş ve tezlerini batı dünyası maalesef ciddiye alacaktır ve bu çürük fikir tohumları geride büyük bir vahşet ve enkaz bırakacaktır.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Hegel, Germen ırkının **"seçilmiş bir ırk"** olduğunu, çünkü onun **"damarlarındaki kanın asil bir kan"** olduğu, diğer ırkların ise geri ve düşük ırklar olduğunu savunuyordu.

Hegel Germen ırkının dünya üzerindeki misyonunu yerine getirebilmesi için güçlü bir devlete sahip olması gerektiğini vurgular. *"Ulusal devlet tözsel, ussal ve anlık gerçekliği içinde ruhtur,"* demektedir. *"Bundan dolayı dünya üzerindeki mutlak güçtür... Devlet bizzat halkın ruhudur. Gerçek devleti, bütün özel işlerinde, savaşlarında ve kurumlarında harekete getiren bu ruhtur... Belli bir ulusun bilinci... kollektif ruhun gelişmesinin aracıdır... Zamanın ruhu iradesini orada gerçekleştirir. Bu irade karşısında öbür ulusal zihinlerin bir hakları yoktur, dünyaya o ulus egemen olur."* Buna göre, tarih sahnesinde ortaya çıkaranlar; ulus (ve) o ulusun ruhu ve iradesidir. Tarih, türlü ulusal ruhların dünya egemenliği için çekişmelerinden ibarettir. ⁽⁴⁾

Hegel'e göre ancak yüksek ırklar devlet kurma gücüne sahiptirler. Bir ulusun veya bir ırkın en yüksek amacı kendini korumaya yarayacak güçlü bir araç olmak üzere "yüce" bir devlet kurmaktır. Kendini bir devlet haline getirememiş ulus tıpkı vahşi şartlar altında yaşayan topluluklar gibi kesin olarak tarihten yoksundur. Böylece kurulmakta olan devlet totaliterci olmalı, yani gücü uyruklarının hayatlarını her yönüyle etkilemeli ve her türlü faaliyet kontrol altında tutulmalıdır. Bu yaklaşıma göre devlet bir halkın hayatındaki bütün faaliyet alanlarının, yani sanatın, hukukun, ahlâkın, dinin ve bilimin merkezi olmalıdır. ⁽⁵⁾

Görüleceği gibi Hegel daha sonra insan soyunun başına dünyayı cehenneme çevirecek ırkçı faşizm ve komünizmin, despot ve totaliter rejimlerin tohumlarını atmakta, K. Popper'in ifadesiyle "tarihin gelmiş geçmiş en büyük şarlatanlığı"na soyunmaktadır. ⁽⁶⁾

Hegel, bir taraftan balkondan Jena sokaklarında Napoleon'un geçişini seyrettikten sonra "Dünya Tin'ini (ruhunu) at üzerinde geçerken gördüm" diyerek despotlara tapacak kadar alçalırken, diğer taraftan da Germen kanının en asil kan olduğunu iddia ederek Germen toplumunu putlaştıracak kadar ırkçılışıyordu. Onun Batı toplumlarının ırkçı ve ulusçu eğilimler taşımasında, hatta kavimci duygularının kışkırtılmasında çok büyük etkisi olmuştur.

Evet böylesi bir ırkçılık hastalığı, 20.yüzyılın başlarından itibaren bizim topraklarımıza ve hatta çoğu insanımıza da bulaşmıştır. Bu hastalığa bulaşanlar her ne kadar hastalıklarını kabul etmeseler de, hastalıklarının farkında dahi olmasalar da, güneş balçıkla sıvanmıyor ve güneşe gözlerini kapayan sadece kendine gece yapıyor maalesef...

Beyaz Türkler ya da Türkçüler (adı her ne ise); batı topraklarında bir virüs misali doğup, büyüyen ve oradan tüm dünyaya yayılan ırkçılık adlı amansız hastalık karşısında, biraz daha şanslılar. Çünkü onların bu amansız hastalıkla mücadele etmek için, muhtaç oldukları kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur!

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Dahası onların daha ilkokul sıralarında beyinlerine monte edilen "varlığım türk varlığına armağan olsun", "bir Türk dünyaya bedeldir", "Türk'e Türk'ten başka dost yoktur", "Türkiye'nin üç tarafı denizlerle değil, dört tarafı düşmanlarla çevrilidir" gibi kutsal reçetelerinin bulunması müsebbibi ile bu hastalık onlara vız gelir tırıs gider!

Bu yüzden ben ümit varım. Az kaldı iyileşeceğiz, iyileşeceksiniz, iyileşecekler... Bir yandan iyileşeceğiz, diğer yandan milli öğütüm çarklarında arkamızdan hastalıklı genç nesiller yetişecek!

Allah'ım sen aklıma mukayyet ol...

Gelecek Yazı : Farklı Bir Perspektiften Irkçılığa Bakış

Ek Okumalar

1. [Kurtlu hilal](#)
2. [Gamalı Hilalin Yükselişi - Irkçılığımıza Bir Bakış](#)
3. [PKK... Ters giden nedir? Bundan sonra nereye?](#)
4. [Bediuzzaman'la Ortadoğu Problemlerine Bakış](#)

Teşekkür : Sayın Prof.Dr.Bünyamin Duran'ın ve Sayın Mustafa Akyol'un makaleleri, Sayın Mehmet Yılmaz Bey'in teşvik ve destekleri, Derin Düşünce Grubu üyeleri ve yorumcuları ile yaptığımız tartışmalar bu yazı için bilgi ve ilham kaynağı olmuştur.

Dipnotlar :

1. Karl Popper, c. 1, s. 96.
2. Karl R. Popper, *The Open Society and Its Enemies, Vol I The Spell of Plato, London, Routledge & Kegan Paul, 1969, s. 51)*
3. Karl Popper, c. 1, s. 63.
4. G. W. F. Hegel, s. 110.
5. Popper, s. 64
6. Popper, s. 57

Biz Türkler işgalci ve emperyalist miyiz? (Rasim Ozan Kütahyalı)

Mardin'den Mersin'e doğru yaptığım seyahati geçen yazımda ifade etmişim. Dört ayrı şehirde birçok dernek ve toplulukla görüştüm... Mersin'den sonra da Antakya'ya geçtim...

Bilenler bilir Antakya sahici anlamda kozmopolit yapısını sürdürebilen nadir şehirlerimizden biri... Gerçi Hıristiyan ve Yahudi nüfus iyice azalmış

durumda. Hele Yahudiler toplam 70 kişi kadar kalmış haldeler. Hıristiyan-Arap nüfus ise 1300 kişi kadar. Fakat yine de Antakya sokaklarında o multi-kültürel dokuyu hâlâ hissedebiliyorsunuz... Nüfusu oluşturan üç temel toplumsal grup var. Sünni-Türkler, Sünni-Araplar ve Alevi-Araplar (Nusayriler)... Kürtler de var tabii ama Kürtlerin yoğunluğu açısından Antakya, bir Mersin gibi değil...

Antakya'da iç içe ve temas halinde yaşanıyor ama belli mahalleler ve kasabalar belli kimliklerin egemenliği altında... Antakya'nın güney çıkışına doğru olan Armutlu mahallesinden itibaren Alevi-Arap yurttaşlarımızın çoğunlukta olduğu bir yapıya geçiliyor. Sokaklara çıktığınızda bir Arap coğrafyasında olduğunuzu hissediyorsunuz. Asıl ismi Suveydiye olan Samandağ ilçesi de bütünüyle bir Arap şehri. Türk devlet zihniyetinin yer adlarını değiştirerek bellek sıfırlatma politikası sadece Kürt bölgelerimize has bir durum değil. Arap yurttaşlarımızın çoğunlukta yaşadığı yerler de bu ahlaksız zihniyetten nasibini almış durumda...

Çok garip bir duygu ki, tamamı Arap olan bir bölgede geziyorsunuz, herkesin kendi arasında Arapça konuştuğu bir yerde dolaşıyorsunuz ve

tek bir Arapça tabela yok... Dışarıdan bakıldığında Arap kimliğini bir nebze bile ifade eden hiçbir şey yok. İnsanlar hâlâ çekiniyor. Bazı esnaf niyetlendiğini ama korkup vazgeçtiğini anlatıyor bana... **Bunları duydukça itiraf etmeliyim ki bir Türk olarak kendimi işgalci gibi hissediyorum.** Başka bir açıdan hiç Türkün olmadığı bir şehrin -ne yalan söyleyeyim- her yerinde anadilimi görmek, bu bölgenin Türkiye'ye ait olması beni içten içe mutlu ediyor. Oradaki Arap

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

yurtttaşlarla konuşurken gayri ihtiyari kendimi "*Suriye yerine Türkiye'nin uyruğunda olmanızı daha iyi oldu değil mi?*" derken buluyorum. Onlardan da onay bekliyorum. Onları "*Keşke Halep de bizim ülkede kalsaydı*" diye ikna etmek isterken buluyorum kendimi... **Ama aynı zamanda kendi devletimin buraları bir "Türk emperyalizmi" mantığıyla, sistematik Türkleştirme politikaları aracılığıyla yönettiğini de biliyorum. Bir Türk olarak bundan çok utanıyorum...** Asıl ismi Suveydiye olan Samandağ'ın okullarında Arap çocuklarına, kendi anadilleri olan Arapça konuşan arkadaşlarını ispiyonlamayı öğreten İttihatçı zihniyetten utanıyorum. Hemen her Samandağlının böyle okul anıları var... Bunları gündeme getirmek için illa Kürt meselesi benzeri bir politik mesele mi olması gerekiyor? Türklerin çoğunluğu "*Niye bunları hatırlatıyorsun da, bazı şeyleri hortlatıyorsun*" diye bakıyor bu hislerime, bunu biliyorum... Değer verdiğim iki insan Kemal Karpat hoca ve Taha Akyol da böyle derler muhtemelen... Türkiye dışındaki Türklerin yaşadıkları zulümlerden bahsederler...

Diğer taraftan ben yurtdışındaki Türklerle de epey ilgili biriyimdir... Kendi anadilimin varyantlarını işittiğim her yere özel bir ilgim olagelmıştır... Dış Türklerin sorunlarını, dertlerini tek tek takip etmeye çalışırım. Bölge bölge Türk halklarının öne çıkan kimi temsilcileriyle temastayım, arada görüşürüz... Birkaç TV programında benim bu dış Türkler ilgimi ve bilgimi gören MHP'li katılımcılar şaşırmişti. **Hem MHP eski genel sekreteri Naci Memiş, hem de şu an MHP'nin içinde yönetici olarak aktif siyaset yapan Nazmi Çelenk beni Türkçü-Turancı ilan etmişti.** Ülkücü gençlere de o yönde şeyler söylemişler, o gençler de beni konuşma yapmam için davet etmişlerdi... Fakat bilakis benim bir Türk olarak, dünyanın çok farklı yerlerindeki soydaşlarıma olan ilgim, o Türklere yapılan zulümlere dair hissettiğim acı kendi ülkemdeki başka anadilli yurtttaşlarıma karşı empati hislerimi arttırıyor... Her vicdanlı ve ahlaklı Türk milliyetçisi de böyle hissetmelidir diye inanıyorum... **Ben başka bir ülkede, tamamı Türk olan bir kasabada tek bir Türkçe tabela göremezsem, tüm Türk esnaf "mahalle ya da devlet baskısı" sebebiyle Türkçe tabela asmaya çekiniyorsa, içimi hüznün ve öfke kaplar...** Oradaki Türklerin kendi anadillerini, oranın okullarında öğrenmelerinin yasak olması bende o devletin zihniyetine karşı tiksinti hisleri uyandırır... Tamamı Türk kasabanın dağında "*Ne Mutlu Yunan'ım diyene*" benzeri bir yazıyı görürsem bağıra çağıra isyan etmek isterim...

İşte bu sebeple, anadili Türkçe olmayan yurtttaşlarımıza **Türk manda yönetimi** mantığıyla yaklaşıldığında da çok utanıyorum. Sabah-akşam anti-emperyalizm nutukları atılan bir memlekette böyle bir kaba **Türk emperyalizmi** zihniyetinin varlığından ötürü çok utanıyorum... Hele "*Önce dış Türklerin sorunları hallolsun, öyle hak veririz*" zihniyetinden katbekat utanıyorum... Aynı toprakta yaşadığı kendinden farklı dile ve dine sahip kardeşlerine ahlaklı bir Türk böyle bakamaz diye haykırmak istiyorum... Zaten kendi yurtttaşlarına böyle faşizan baktığı sürece dışarıda yaşayan kendi soydaşlarının da haklarını savunamaz böyle ahlaksız bir Türk... Savunamıyor da zaten...

Antakya'dan yazarken içimden geçenler bunlar...

Kıbrıs Türklüğü ve Türklük (Ahmet Cem Özen)

[Ekopolitik](#) olarak Yakın Doğu Üniversitesi ile ortak olarak gerçekleştirdiğimiz "**Gizli Kuşatılmışlık: Kuzey Kıbrıs**" workshop ve panelleri sırasında Kıbrıs ile ilgili bol bol gözlem yapma fırsatı bulduk. Bu yazıda sizlere gözlem ve fikirlerimi paylaşmaya çalışacağım.

(Hem basına kapalı hem açık toplantılara katılanların tam listesini yazının sonunda bulabilirsiniz)

Kıbrıs Türk toplumunun farklı kesimlerinden insanların biraraya gelmesi, onların deyimiyle, tarihi bir gelişmeydi. Görüşlerini açıklayan katılımcılar büyük bir olgunluk içinde birbirini dinledi ve bunu yaparken dengeli olmak adına bile olsa radikal fikirlerini açıklamaktan çekinmedi.

Aşağıda toplumsal ve siyasal olarak iki bölümde açıklamaya çalıştığım fikir ve gözlemler kaynaksız olup tamamen kişiseldir. Okuyucuların benimseyip benimsememesi kendi tasarrufundadır.

Toplumsal Açıdan KKTC

1974 elbette büyük bir kırılma. Bu tarihe gelene kadar adadaki Türk ve Rumlar kültürel açıdan birbirlerine yaklaşmış ve ortak pek çok payda oluşturmuş. Kıbrıs Türkçesi Rumcadan, Kıbrıs Rumcası da Türkçeden etkilenmiş.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

1974'ten sonra ise Rumlarla Türkler arasında ayrışma olmuş ancak Türkiye'den gelen yoğun göç Kıbrıs Türk kültürünü radikal bir biçimde etkilemiş. Kıbrıslı Türklerle Türkiyeli Türkler arasında belirgin bir gerginlik var. Kıbrıslı Türkler kendilerini adanın sahibi olarak görüyor, Türkiye'den gelenlere "kara sakallı" diyor, garsonluk vb. gibi aşağı(!) meslekleri tercih etmiyor ve geleceğini İngiltere başta olmak üzere yurtdışında görüyor.

Kıbrıs Türkleri genel olarak iki ana eğilime sahip. Birincisi Türkiye yanlısı, kendisini Türk olarak tanımlayan ve Rumlarla anlaşma konusunda daha az istekli kesim. İkincisi ise Türkiye'yi KKTC üzerinde bir yük hatta işgalci olarak gören, kendisini Kıbrıslı olarak tanımlayan ve Rumlarla anlaşma ve hatta bir arada yaşamak isteyen diğer kesim. 1974 sonrası göçmenlerin çoğu birinci kesimi, "öz Kıbrıslılar" ise çoğunlukla ikinci kesimi oluşturuyor.

Türkiyeli göçü öylesine adaya sinmiş ki Hataylılar Derneği'ne rastlamak bile mümkün. Bu da çoğu kırsal kökenli Türkiyeliler ile Anglo-Sakson adabı almış Kıbrıslı Türkler arasında kültürel gerginliğe neden oluyor. Sonuçta Kuzey Kıbrıs'ın nüfusu 250.000 iken bir o kadar Kıbrıslı Türk de yurtdışına "göçmüş". Böyle giderse KKTC'de öz Kıbrıslı kalmayacağı halk arasında konuşulan konular arasında.

Türkiye'den her yıl yaklaşık 700 milyon TL KKTC'ye gidiyor. Bu da adada şişmiş bir refahın oluşmasını sağlıyor. Zira çalışanların çoğu memur. Ortalama refah Türkiye'nin çok çok üzerinde. Hemen hemen her hanenin arabası var ve Türkiye'den gelen benzin Türkiye'deki gibi vergilendirilmediği için çok ucuz. Memurluk dışındaki çalışanlar da Türkiye şartlarına göre çok iyi maaş alıyor. Kıbrıs'taki pahalılık ise kapıların açılmasıyla son bulmuş ve fiyatlar kesinlikle Türkiye ortalamasının üzerinde değil.

Kıbrıs'taki refah ile Kıbrıs sorununun getirdikleri birbirine karışınca ilginç görüntüler ortaya çıkıyor. Örneğin Kıbrıs'ta büyük bir su sorunu var. Musluk suyu ağza alınmayacak kadar kötü bir tada sahip zira deniz suyunun yalnızca tuzdan arındırılmış olmasından kaynaklanıyor. Tarım ve özellikle de su sıkıntısından dolayı narenciye çok zor durumda. Su kesintilerine çözüm herkesin kendi evine su deposu yaptırması olurken elektrik kesintilerinin çözümü ise her evin kendisine jeneratör alması olmuş.

Her gün 10.000 Kıbrıslı Türk adanın güneyine çalışmak için geçiyor. Ancak Türkiye kökenlilerin Rum kesimine geçmesi çok zor. Bu da Türkiyelilerin daha çok KKTC'ye tutunmasına, öz Kıbrıslıların ise KKTC ile olan bağlarının zayıflamasına neden oluyor.

Üniversitelere yapılan yatırım ise tutmuş ve sonuçları alınmaya başlanıyor. KKTC'de 6 üniversite bulunuyor. Yaklaşık 30.000 öğrenci Kuzey Kıbrıs'ta okuyor ve bunların 11.000'i Kıbrıs Türkü iken geri kalanın büyük çoğunluğu Türkiye'den gelmiş. Üniversitelere yapılan yatırım hem insan kaynağı hem de ekonomiye katkı açısından çok verimli. Eğer bu çizgide giderse kampüsler adanın simgelerinden birisi olabilir.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Göçmenlerin sosyal entegrasyonu sosyal bilimler açısından önemli bir araştırma konusudur ancak bu konuda bugüne kadar çoğunlukla yabancı göçmenler incelenegelmıştır. Kuzey Kıbrıs belki aynı etnik kökenden gelenlerin entegrasyonunun incelenmesi açısından ilginç bir örnek olabilir.

KKTC ve Kıbrıs Sorunu

2004 yılında Annan Planı referandumunda Türk tarafının "Evet"ine rağmen Rumların hayır demesi Türkiye'nin o zamana kadarki uluslararası pozisyonunu biraz olsun iyileştirdi. Bu sayede Türkiye topraklarını "işgal" ettiği bir birlik ile üyelik müzakerelerine devam edebiliyor.

Sınır kapılarının açılması ise iki toplum arasındaki ilişkileri daha da yoğunlaştırdı. Rum tezini savunan pek çok gözlemci bunun iki toplumun birarada yaşayabileceğinin bir kanıtı olduğunu belirtiyor.

Çözüm yolunda en önemli iki sorun mülkiyet ve Türkiye göçmenleri.

Rum tarafı Türklerin el koyduğu malların Rumlara geri verilmesi ve Türkiye göçmenlerinin vatandaşlıklarının geri alınması gerektiğini söylüyor. 1974 sonrası kuzeyde toplaşan Türkler ganimet mantığıyla hareket ederek bugün bile açıkça kimsenin konuşmaya cesaret edemediği hareketler gerçekleştirmiş. El konulan mülkiyetlerin tazminatı Türk tarafının önündeki en büyük sorunlardan birisi.

Türkiye göçmenlerinin geleceği ise meçhul. Her ne kadar Annan Planı'na göre 50.000 göçmen Türkiyeliye vatandaşlık verilecekse de geri kalanının ne olacağı ve olası çözümde bu rakamın ne kadar oynayacağı belli değil. Kuzey Kıbrıs'ta 100.000'e yakın Türkiye göçmeni bulunuyor. 1949 Cenevre Konvansiyonu'na göre toplu göç bir suç ve Rumlar Türkiye'yi "kolonicilik" yapmakla suçluyorlar.

Türk Müesses Düzeni Açısından Kıbrıs

1974'te Kuzey Kıbrıs'ta oluşan yeni durum yarı hukuki/hukuksuz bir yapının burada hüküm sürmesine yol açtı. Türkiye'nin bölgedeki askeri varlığı da buna eklenince Kuzey Kıbrıs Türkiye'nin bir nevi çöplüğü haline geldi. Bu boşluktan faydalananlar ve bu çözümsüzlükten çıkar elde edenler bu tavırlarını bugün de sürdürüyor.

Sarıkoz ve Ayışığı darbe girişimlerinin ana gerekçelerinden birinin AKP'nin Kıbrıs'ı "satması" olduğunu anımsarsak Türkiye "establishment"ının Kıbrıs'a verdiği önemi daha iyi anlarız. 30.000 askerin bulunduğu ve uluslararası arenada tanınmayan böylesi bir boşluğu değerlendirecek asker-sivil "yetkililer" bilindiği üzere ülkemizde bolca mevcut.

Türk Mukavemet Teşkilatı gibi yeraltı örgütlerinin karanlık pek çok yönünün bulunması kaçınılmaz. Artık Türkiye'de pek çok insan derin devlet örgütlenmesinin Kıbrıs üzerinden gerçekleştiğini ve Kıbrıs'ın derin devlet açısından kritik bir öneme sahip olduğunu biliyor. Türkiye'deki Ergenekon

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

soruşturmasının, eğer kararlılıkla üzerine giderse, Kıbrıs'a sığıraması önümüzdeki dönemde kaçınılmaz olacaktır.

Sakin, rahat ve açık fikirli Kıbrıs Türkünün mizacı ile geçmişte yaşanan olayların nasıl biraraya geldiği ise bir başka tartışma konusu. Acaba dışarıdan gelenler bu adaya kin ve nefret taşıyor gibi bir düşünceye kapılmamak elde değil. Umulur ki önümüzdeki dönemde siyasal ve sosyal sorunlar çözülür ve bu cennet ada barış ve huzura kavuşur.

Prof. Dr. Vamık Volkan (Virginia Üniversitesi)
Prof. Dr. Hüseyin Gökçekuş (Yakın Doğu Üniversitesi Rektör Yardımcısı)
Işıl Arkan (Yakın Doğu Kolej Müdürü)
Doç. Dr. Zeliha Khashman (Yakın Doğu Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölüm Bşk.)
Taner Erginel (KKTC Eski Yüksek Mahkeme Başkanı)
Kenan Atakol (KKTC Eski Dışişleri Bakanı)
İsmail Bozkurt (Eski Kültür Bakanı)
Dr. Sibel Siber (CTP-BG Lefkoşa Milletvekili)
İzzet İzcan (Birleşik Kıbrıs Partisi Genel Sekreteri)
Dr. Yusuf Suiçmez (Din İşleri Başkanı)
Hüseyin Gürsan (Cumhurbaşkan Danışmanı)
Emine Sütçü (Gazeteci)
Emine Sömek (Lefke Kadın Konseyi Başkanı)
Fevzi Tanpınar (Dış Basın Birliği Başkanı- Gazeteci)
Hasan Hastürer (Gazeteci)
Hasan Kahvecioğlu (Gazeteci)

Gözlemciler:

A.Tarık Çelenk (Ekopolitik Koordinatörü)
Avni Özgürel (Yazar-Radikal Gazetesi)
Bülent Evre (Öğretim Görevlisi-Yakın Doğu Üniversitesi)
Erdoğan Günal (Hukukçu-Yazar)
Erten Aydın (Polmark Araştırma Merkezi)
Hakan Çopur (Ekopolitik- Araştırmacı)
Mete Yarar (Ekopolitik Danışmanı)
Murat Sofuoğlu (Ekopolitik & Gözlemci)
Mustafa Lakadamyalı (Kuzey Kıbrıs Dışişleri Bakanlığı)
Osman Bostan (Siyaset Bilimci)
Özler Aykan (AP, Yazar)
Sema Sezer (ASAM Kıbrıs-Yunanistan Uzmanı)
Dr. Savaş Barkçin (Başbakan Baş Müşaviri)
Senem Çevik (Psikolog)
Taha Özhan (SETA- Ekonomi Direktörü)
Yusuf Ergen (Ekopolitik)

Türk Irkçılarının İnanıldığı Yalanlar (I) (Mustafa Akyol)

Türkiye’de ırkçılık eskiden marjinal bir görüştü. Milliyetçilerin hemen hepsi, Türkiye vatandaşlarını “Türk soylular” ve “ötekiler” diye ayırmaz, aksine “etle tırnak gibiyiz” diyerek yapıştırmak, asimilasyon yoluyla da olsa tek bir “kardeşlik” potasında eritmek isterdi.

Son zamanlarda ise durum değişmeye başladı. Kürt kimliğinin asimile olmayışı karşısında ezberi bozulan, PKK terörü karşısında ise (biraz anlaşılır şekilde) tepesi atan milliyetçiler arasında Kürt düşmanı bir ırkçılık başgösterdi. Bunun sadece “milliyetçi” denince akla gelen

klasik adreslerde değil, Nişantaşı’nda veya Kordonboyu’nda çağdaş çağdaş gezinirken askeri darbe yolu gözleyen kimi “Beyaz Türkler” arasında da yaygınlaştığını biliyorum.

Düşünce kuruluşu SETA’nın geçenlerde açıkladığı önemli araştırma, bu eğilimin artık “marjinal” demeyi çoktan aştığını gösteriyor. “Bir Kürt ile yakın arkadaş olabilir misiz” sorusuna “hayır” cevabını veren “Türk” oranı yüzde 20’yi buluyorsa, karşımızda ciddi bir sorun var demektir. (Aynı sorunun tersine “hayır” cevabı veren “Kürt” oranının sadece yüzde 7’nin altında olması ise, Türk ırkçılığının Kürt ırkçılığının önünde gittiğinin göstergesi.)

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Her ırkçı gibi Türk ırkçıları gibi "öteki"nden nefret etmek için yalanlara ihtiyaç duyuyor. Bunları da seve seve servis eden adamlar geziyor ortada. Bunlardan biri, emekli general Osman Pamukoğlu. Son zamanlara tutturdu, "Kürtler Çanakkale'de savaşmadı" diye. Demek istediği belli: Kürtler her zaman haindi, bu memlekete bir hayırları olmadı.

Ben, bu konuya ilgi duymuş, onun için de oturup epey araştırıp bir kitap yazmış biri olarak söyleyeyim: Söz konusu propaganda, bir yalandan ibarettir. Kürtler, hem Birinci Dünya Savaşı'nda hem de Milli Mücadele'de Türklerle birlikte omuz omuza, kahramanca savaşmıştır.

Kürt tarihi konusunda dünyadaki en önemli bir kaç uzmandan biri olan David McDowall, Birinci Dünya Savaşı'na dair şunu yazar:

"Kürtler Osmanlı ordusuna kayda değer bir insan gücü sağladılar. Binlerce Kürt asker, Sarıkamış'taki Üçüncü Ordu'da ve diğer cephelerde hayatını kaybetti. Doğal olarak, düzenli orduda görev yapmaya karşı genel bir gönülsüzlük vardı, ama bu durumda bile, çoğu silah altına girdi. Bölgedeki (doğu Anadolu'daki) Osmanlı kuvvetlerinin büyük bölümü Kürtlerden oluşuyordu." (A Modern History of the Kurds, s. 105)

"Kürt Milliyetçiliğinin Tarihi" kitabının yazarı Wadie Jwaideh de şu bilgileri verir:

"Merkezi Elazığ'daki Murat Suyu yakınlarında bulunan 11. Fırka (Tümen) ve merkezi Musul'da bulunan 12. Fırka tamamen Kürtlerden oluşuyordu. Ayrıca Erzurum'da konuşlanmış 9. Fırka'nın ve Sivas'ta konuşlanmış 10. Fırka'nın asker ve subaylarının çoğu Kürt'tü. Dahası Kürtler, çok sayıda sınır birliği, jandarma ve güvenlik güçleri ile birlikte 135 yedek süvari bölüğünü de oluşturmuşlardı. Güney Mezopotamya'daki Şuaybeh muharebesinde yer alan Şeyh Mahmud'a ve diğer Kürt liderlere bağlı çok sayıda gönüllü de (Osmanlı'nın) cihat çağrısına olumlu yanıt vermişti." (Jwaideh, s. 242)

Dikkat ederseniz Kürtlerin çoğu Doğu Anadolu'da savaşmıştı, çünkü Osmanlı devleti dört bir cephede çarpışıyor ve her bölgedeki birliklerini oraya en yakın vilayetlerden topluyordu. Çanakkale'deki askerler arasında Kürt oranı az ise, bundandır. Kaldı ki araştırmacı-yazar Emine Uçak'ın "Çanakkale Savaşı'nda Kürt Civanlar" adlı önemli kitabında gösterdiği gibi, orada da nice Kürt şehid olup toprağa düşmüştür. Bir hilal uğruna...

Türk Irkçılarının İnanıldığı Yalanlar (II) (Mustafa Akyol)

Geçenlerde email kutuma öfkeli bir mesaj düştü. Epey "Türkçü" olduğu anlaşılan bir okur, beni "Kürtlerin gerçek yüzünü gizlemekle" suçluyor, sonra da uzun bir "Kürt isyanları listesi" veriyordu. Buna göre Kürtler 19. Yüzyıl ortalarından beri sürekli isyan ederek, Osmanlı'ya ihanet etmiş, "Kürdistan kurmak" için Türk kanı dökmüştü.

Oysa Türk ırkçılarının nefret dolu duygularını okşayan bu tablo, gerçeklere pek uymuyordu.

Evet, Osmanlı'nın son 80 yılı içinde bir dizi "Kürt isyanı" çıkmıştı, ama bunların hiç biri "Kürtçü isyanı" değildi. Bir başka deyişle, isyan edenler, Osmanlı'dan koparak bir "Kürt devleti" kurmak için ayaklanmamıştı. Mesele, Tanzimat'la birlikte başlayan merkezileşme programına ve özellikle de getirilen yeni vergilere ve merkezden atanan yöneticilere gösterilen tepkiydi. Kaldı ki, Prof. Dr. Musa Çadircı'nın "Tanzimat Dönemi'nde Anadolu Kentlerinin Sosyal ve Ekonomik Yapıları" başlıklı kitabında anlattığı gibi, bu tepki sadece Kürt beldelerinde değil, imparatorluğun başka yerlerinde de ortaya çıkmıştı. Örneğin Trabzon'dan gelen şiddetli tepkiler karşısında, şehrin önde gelenlerinin "öteden beri vergi vermemeye alışmış olmaları"ni göz önünde bulunduran Osmanlı hükümeti Tanzimat reformlarını ertelemek zorunda kalmıştı.

Bu dönemdeki "Kürt isyanları" ise hem ayrılıkçı değildi, hem de Kürtler arasında bile sınırlıydı. Nevzat Kösoğlu'nun da geçenlerde Star'da yayınlanan söyleşisinde belirttiği gibi, Bedirhanlıların bir oğlunun ayaklanmasının ardından aşiretin ileri gelenleri İstanbul gazetelerine ilan vermişti, "Bu haininin aşiretimizle ilgisi yoktur" diye. Osmanlı'nın Hilafet makamı, dindar Kürtler için inkar edilemez bir otoriteydi. 19. Yüzyıl Kürt isyanlarının en büyüğünün lideri Şeyh Ubeydullah dahi "benim derdim paşalarla, ama Halife'ye bağlıyım" diyordu.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bu sadakati en iyi değerlendiren, II. Abdülhamid oldu. Bilge sultan, Kürt ileri gelenleriyle kişisel yakınlık kurdu, onların çocuklarını İstanbul ve Bağdat'ta kurduğu aşiret mekteplerinde okuttu. Güneydoğu'ya gezici öğretmenler ve vaizler göndererek eğitimi yaygınlaştırdı. Bölge halkının Sultan'a "Bav ê Kurdân" yani "Kürtlerin babası" demesi bundandı. Yine Sultan Abdülhamid'in Kürtler arasında kurduğu Hamidiye Alayları ise Osmanlı ordusuna büyük hizmetlerde bulundular. Doğu'da Ruslar ve Ermeni çeteleriyle savaştılar. 1909 yılında "Aşiret Alayları", 1912'de ise "Aşiret Süvari Firkaları" olarak yeniden isimlendirilerek, Balkan Savaşları'na dahi katıldılar.

Kurtuluş Savaşı yıllarına gelince de durum değişmedi. Mustafa Kemal Paşa, sonradan geliştireceği "Türkçü" dilin aksine alabildiğine Osmanlıcı-İslamcı bir dil kullandığı için Kürtleri kazanabildi. Hakimiyet-i Milliye gazetesinin 5 Mayıs 1920 tarihli sayısında yayınlanan ve "Halife'nin esaret ve hakareten kurtulmasını" savunarak Milli Mücadele'yi destekleyen fetvayı imzalayanlar arasında; Diyarbakır, Urfa, Hizan, Bayezid, Diyadin, Hınıs, Siverek, Viranşehir, Bitlis, Silvan, Van gibi Kürt yoğunluklu bölgelerin müftülerinin de isimleri yer alıyordu. Hatta Diyarbakır Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin reisi olan Cemilpaşazade Mustafa Bey, Mustafa Kemal'in "Mehdi" olduğuna inanmış ve bu fikri yayar olmuştu.

Kürtler bu anlayış içinde Kurtuluş Savaşı'nı gönülden desteklediler. İsmet İnönü'nün yıllar sonra belirttiği gibi, "Kürtler... Milli Mücadelenin devamınca canla başla gayret gösterdiler." (İsmet İnönü, Cumhuriyet'in İlk Yılları, c. I, s. 72)

Peki ya Sevr? Oradaki "Kürdistan" maddesi neyin nesiydi?

Türk Irkçılarının İnanıldığı Yalanlar (III) (Mustafa Akyol)

Her Türk Sevr'in gölgesinde büyür. Tarihin tozlu sayfalarında kalmış bu antlaşmayı dünyada hatırlayan pek kimse kalmamışsa da, biz onunla yatar, onunla kalkarız. Bu milli korku sayesinde de darbe yapan generallere, parti kapatan hakimlere veya iki çift dürüst laf edeni (mesela Hülya Avşar'ı) soruşturan savcılara alkış tutarız. "Helal olsun, bizi yine Sevr'den esirgediniz"

deriz, bizi aslında sadece demokrasi ve özgürlükten esirgeyen adamlara.

"Sevr paranoyası"nın temel işlevi budur. Demokrasi görünümlü otoriter rejimimizi korumaya yarar. Ama bir de yan işlevleri vardır ki, bunların başında "geçmişten bugüne Kürt ihaneti" hikayesini beslemek gelir. Son dönemde dozu giderek artan, en çok da Canan Aritmanımsı (yani kentli, çağdaş ve faşist) Türkler arasında salgın gibi yayılan bu hikayeye göre, Sevr Antlaşması'nda Doğu vilayetlerinde muhtemel bir Kürdistan'dan bahsedilmesi, Kürtler ile "dış mihraklar" arasındaki kadim işbirliğinin ispatıdır.

Oysa bu da Türk ırkçılarının inandığı diğer hikayeler gibi bir yalandır. Evet, Sevr'de bir Kürdistan devleti öngörülmüş, bunun için lobi yapan bir avuç Kürt milliyetçisi de bu işe çok sevinmiştir. Bize okullarda öğretilen Kürdistan Teali Cemiyeti, işte bu milliyetçi "Jön" Kürtlerin adresidir. Ancak bir gerçek daha vardır ki, bize okullarda öğretilmez: Kürtlerin ezici çoğunluğu Sevr'e şiddetle karşı çıkmıştır.

Bu reddiye, Sevr'den bile önce, ona hazırlık niteliğinde Kasım 1919'da düzenlenen Paris Konferansı'nda Kürt milliyetçisi Şerif Paşa'nın Kürdistan kurmak için Ermenilerle anlaştığı haberleri üzerine gelmiştir. Boğaziçi Üniversitesi hocaları Kemal Kirişçi ve Gareth Winrow'un ifadesiyle:

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

“Kürtler arasında bu habere duyulan şiddetli tepki, Paris’e bir seri telgrafın yollanmasına neden oldu. Bu telgraflarda Kürtlerin Türklerden ayrılmak istemedikleri savunuluyordu. Erzincan’dan on ayrı Kürt aşiret lideri, Fransız Yüksek Komiserliğine, Şerif Paşa’nın hareketlerini protesto eden bir telgraf yollamışlardı. Türklerin ve Kürtlerin ‘soy ve din itibarıyla kardeş olduklarını’ vurguluyorlardı... Mart 1920’de İslami dayanışmayı vurgulayan ve Kürtlerle Türkleri ayırma çabalarına karşı çıkan bir deklarasyon, 22 Kürt aşiretinin lideri tarafından imzalandı.” (Kürt Sorunu, s. 84)

Kurtuluş Savaşı boyunca da durum değişmez. Ankara hükümetine karşı çıkan isyanlar, Kürt bölgelerine kıyasla Türk bölgelerinde daha fazladır. İranlı Kürt tarihi uzmanı Ali Rıza Şeyh Attar, durumu şöyle özetler:

“Kürtler, Sevr’e gönül bağlayamazdı; Türk güçlerinin pan-İslamcı sloganları, köklü bir İslami inanca sahip Kürtler için İngilizler tarafından vaadedilen özerklikten daha cazipti.” (Kürtler, Bölgesel ve Bölge Dışı Güçler, s. 109)

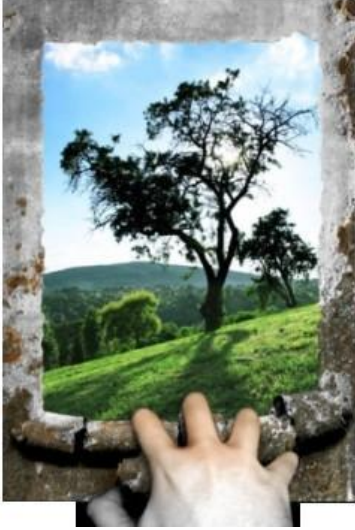
Lozan görüşmeleri sırasında Ankara’da Meclis kürsüsüne çıkan Bitlis milletvekili Yusuf Ziya Bey ise “bendeniz Kürdoğlu Kürdüm” dedikten sonra şöyle konuşur:

“Binaenaleyh bir Kürt mensubu olmak sıfatiyle sizi temin ederim ki Kürtler hiç bir şey istemiyorlar. Biz Kürtler vaktiyle Avrupa’nın Sevr paçavrası ile verdiği bütün hakları, hukukları ayaklarımız altında çiğnedik ve bütün manasıyla bize hak vermek isteyenlere iade ettik. Nasıl ki El-cezire Cephesi’nde çarpıştık. Nasıl ki, Türklerle beraber kanımızı döktük, onlardan ayrılmadık ve ayrılmak istemedik ve istemeyiz.” (Türk Parlamento Tarihi, II. Cilt, TBMM Yayınları, s. 343)

Uzun lafı kısası, Cumhuriyet kurulurken Kürtlerin ezici çoğunluğunun Türkiye’ye sadık olduğudur.

Bu tabloyu bozan ise, başka her şeyden çok, Türkler ve Kürtler arasındaki “kardeşlik” ilişkisini “asimilasyon”a çevirmeye kalkan Cumhuriyet, daha doğrusu Tek Parti ve varisleridir.

Şimdi, aradan geçen seksen yıldan sonra, bu yanlış hesaptan dönmeye çalışıyoruz. Mesele, bu.

Türklerde Batı korkusu (Ferhat Kentel)

Bilindiği üzere Türkiye’de devletin ve toplumun değişimine ilişkin en önemli tartışma eksenlerinden biri, söz konusu değişimin ‘iç’ mi yoksa ‘dış dinamikler’den mi beslendiğidir. Ve temel dinamiğin dışarıdan geldiği - ithal edildiği- konusunda oldukça yaygın bir görüş vardır. Yani 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyıl başında Osmanlı’da başlayıp Cumhuriyet Türkiye’sinde sürdürülen reform hareketlerinin kaynağı Batı’dır. ‘Batılılaşma-çağdaşlaşma’ olarak yaşanan süreçte yurttaşlık kavramı, tarih, ırk ve milliyetçilik anlayışı, Latin alfabesi, Medeni Kanun, Ceza Kanunu, ordunun organizasyonu, askeri marşlar, ‘çağdaş yaşam tarzı’ gibi birçok kurum, uygulama ve pratik ithal edilip yeni bir toplum, yeni bir ulus ve yeni bir insan -adeta bir mühendislik hesabıyla- inşa edilmeye çalışıldı. Aslında Batı’daki modernite modelinin ışığı o kadar güçlüydü ki, ‘devleti kurtarmaya’ çalışan Türk modernleşmeci elitinin bu ışık karşısında gözlerinin kamaşmaması ve bu ışık tarafından cezbolmaması mümkün olmadı.

Yani özellikle Batı karşısında yenilgiye uğramış, imparatorluğu koruyamamış ve ağırlıkla asker kökenli bu seçkin zümrenin Batı’ya öykünmesi bir bakıma ‘düşmanının’ kılığına girip, onu taklit etmesi, onun silahlarıyla savaşması sonucunu doğurdu. Dışarıya karşı dışarıyı taklit ederek savaş vermeye çalışan seçkin zümre, içeriye yani topluma karşı da aynı tarzda bir savaş verdi.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Daha sonraki yıllarda da 'dışarı' ya da 'dış dinamikler' gündemden hiç düşmedi. İçerideki toplumun bu mühendislik faaliyetlerine rağmen ya da bu mühendislik faaliyetleri altında sürdürmeye çalıştığı kendi hikayesi ise dışarı karşısında 'tarih dışılık', 'gericilik', 'bölücülük' gibi sıfatlara layık görüldü. Dolayısıyla, bu zümrenin sahip olduğu askeri güç ve ideolojik tahakküm araçları sayesinde, 'içeri' bakmaya, içerideki dinamiklere önem vermeye çalışanlar önleri kesilerek kısa sürede devre dışı bırakıldı.

Sesini yükseltmeye ve alternatif bir güzergah sürdürmeye çalışan bu kesimler de kendi hikayelerini yaşamaya çalışsalar bile, sonunda kendi hikayeleri üzerine düşünemez oldular. Kendi hikayelerini, başarılarını ve başarısızlıklarını da 'dışarı' vasıtasıyla anlamlandırır oldular. Avrupa hayranlığı ve Avrupa nefreti, aşağılık ve üstünlük kompleksi toplumun adeta genel ruh haline damgasını vurdu. Futbol tribünlerine yansıyan "Avrupa Avrupa duy sesimizi" sloganlarından dünyada 'başarılı Türk' listelemelerine; "kahpe Avrupalı" tanımlamalarından Avrupalı kadınların Türk erkeklerine duyduğu hayranlıklara; 'Avrupa'dan alınmış mal' ya da 'diploma'nın kıymetinden "yabancılara ayıp oluyor beyler" ya da "yabancılara rezil olduk" şablonlarına; "bütün dünyanın şapka çıkarttığı -ya da parmak ısırıldığı- askeri başarılarımızdan" "Türk'ün Türk'ten başka dostu yoktur" veciz tespitlerine uzanan bir yelpazede beğenilme arzusu ve beğenilmeme korkusu, ortalama Türk ruh halinin işaretleri haline geldi.

Siyasal ve ideolojik tercihler de bu ruh hali üzerinde kuruldu. Örneğin Avrupa Birliği'ne girmek ya da girmemek üzerine yapılan tartışmalar bu kompleks ruh halini yansıttı. Avrupa ya düşmanımız oldu ya da bütün sorunlarımızı çözecek ve de vazgeçilmeyecek kutsal bir idealimiz oldu.

Mühendislik projelerini bozan, kontrol dışına çıkan iç dinamiklere tahammül edemeyen generaller her darbe öncesi ABD'den destek ve onay aldılar. Yeni bir siyasal girişimde bulunmak isteyenler ABD'nin ne diyeceğine hep kulak kabarttılar. Atlantik'i aşip ikna turlarına çıktılar. Bizimkiler oralara gidip sadaka dilenirken, Atlantik ötesinden gelen her türlü Gladio, kontrgerilla ve de Ergenekon benzeri gayri resmi terör örgütleri de memlekette "millicilik" oyunu oynadı.

Futbol kültürü, sahaya altı tane 'yabancı' futbolcunun sürülüp, maçlara başlamadan önce 'milli' güveni tazelemek üzere 'milli marş'ın çalındığı bir gösteriye dönüştü.

Milli futbol maçları sloganlarla uluslararası savaş ilişkisine dönüşürken, uluslararası ilişkiler bol tezahuratlı futbol maçlarına döndü.

'Dış dinamik' bugünlerde yeni bir tezahür altında kendini gösteriyor. İçerideki sorunu yıllardır çözmek bir yana, tersine azdıran ve Kuzey Irak'ta 'gol' ve 'skor' isteyen bir savaş diline sıkışmış olan anlatı, 'iç dinamikleri' gene eziyor; 'içerideki' memleketin insanların, gencecik insanların sadece ölüsünü kutsuyor...

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Dışarıda kaleler fethetmeye bakıyor sadece... "Düşmanın" gücüyle karşılaştırılmayacak devasa boyuttaki bir güçle zafer kazanmaktan gurur duyuyor; "Zap düşmek üzere" diye anons ediyor. "Yaralı PKK'lılara Irak'tan yardım eli" diyerek, 'dışarıdaki' zaferin skorunu düşürecek "dış güçler"den şikayet ediyor...

Toplumsal hayatı bir mühendislik operasyonunun sahası olarak gören bu savaş ve skor dili gene 'dışarıya' gidiyor. Dışarıda savaş yaparken, 'dışarıda' beğenilip beğenilmediğine, 'yabancıların ne dediğine' dikkat kesiliyor. Şimdiye kadar hep olduğu gibi, 'dışarıdan' alacağı, 'dışarıda' sağlayacağı meşruiyet eşliğinde iç dinamikleri bir kere daha ezmek ve yeni 28 Şubatları dayatabilmek için güç topluyor... Gayet 'ulusalcı' görünümünün altında, Amerikan izni ve istihbaratıyla savaş yapıyor...

Düne kadar Ak Parti'yi 'Amerikan uşağı' olarak görenler, Büyük Ortadoğu Projesi uğruna 'vatani satanlara' karşı orduyu darbe yapmaya çağırıyorlar, Ortadoğu'daki bütün halkları ve Türkiye dahil olmak üzere bütün ülkeleri bu proje içinde basit bir piyon olarak gören Amerikan planı karşısında susuyorlar... Sadece susuyorlar...

Ve işin trajik tarafı 'iç dinamikler'in siyasal temsilcileri kendi dinamiklerinin bir kere daha dumura uğramasına neden olacak bu oyuna esir düşüyorlar, 'dışarı'dan başka referansı olmayanların işbirlikçiliğini yapıyorlar.

Bölünmeye karşı amansızca, bitmez tükenmez bir mücadele verdiğini iddia eden bu dilin sahipleri ve ortakları -dışarıdan geçerek- içerideki dinamiklere karşı açtıkları savaşla birlikte bu toplumdaki yaraları ve bölünmeyi daha da derinleştiriyorlar...

Türk milleti ne kadar Türk? (Nurhayat Kızılkın)

1927 nüfusu sayımına göre Türkiye nüfusu 13 milyon 648 bin kişidir. Yani bugünkü ülkemiz yetişkin nüfusunun büyükanne ve büyük babalarının sayısı bu kadardı. Peki, bu insanların, Atatürk dâhil, ne kadarı Türkiye sınırları içinde doğmuştu? Araştırmalar, 19.yüzyılın ortasından Cumhuriyet'in kuruluşuna kadar göç süreci içinde, Anadolu topraklarına, ölenler hariç, beş milyon civarında "Türk Müslüman" nüfus geldiğini öne sürmektedir. Bu 5 milyon kişinin geldiği tarih ve yerler şöyle detaylandırılmaktadır: (Bu arada sizin de ailenizde "göçmen" varsa aşağıdaki tarihlere bakıp sizinkilerin ne zaman geldiklerini tahmin edebilirsiniz.) : 1860-1922 arasında bir milyonu aşan Kırım Tatarı Türkiye'ye gelmiştir. 1859-1879 yılları

arasında yine Kırım ve Kafkasya'dan iki milyon Çerkez gelmiş, ancak bunların tahminen yarım milyonu göç sırasında ölmüştür. 1881-1914 arasında yine Kafkaslardan yarım milyon kişi daha gelmiştir.1877-1878 Osmanlı-Rus savaşı sonrası 1,5 milyon Rumeli muhaciri gelmiştir(Bunların 300 bininin göç sürecinde öldüğü tahmin edilmektedir.) Bulgaristan ile yapılan anlaşma ile 72.500 Müslüman ve Yahudi 1893-1902 yılları arasında ülkeye gelmiştir. 1913'de yine Bulgaristan ile yapılan antlaşmada Osmanlı'dan kabaca 47 bin göçmen Bulgaristan'a, oradan da 49 bin göçmen Anadolu'ya göç ettirilmiştir. 1912 ve 1913'de Balkan Savaşı sırasında gelen 640 bin muhacirin yerleştirilmesi yapılamadan girilen 1.Dünya Savaşında Osmanlı devleti en çok kaybeden ülke olduğundan kaybedilen topraklardan ülkeye göçler sürmüştür. Kurtuluş Savaşı sonrası Yunanistan ile yapılan mübadele antlaşması sonunda Yunanistan'dan 400 bine yakın Türk daha gelmiştir.

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Bütün bu göç eden nüfus ve onların çocukları 1927’de sayıldığında 13.648.270 kişi olarak bulunmuştur. [1] Burada dikkat çeken iki husus vardır: Birincisi, bu nüfusun mevcut nüfus içindeki yüzdesidir. Bu nüfus patlamasını bu günkü rakamlarla karşılaştırırsak, bu gün 70 milyonz ve aniden değilse bile yıllar içinde bir yerlerden 20 milyon kişinin geldiğini düşünün. Bu insanların bugünkü şartlarda bile düşebilecekleri şartları düşünebiliyor musunuz? Yiyecek fiyatları ve kiralar olağanüstü artar. Gelenler mevcut vatandaşların yapmaya talip olmadığı işleri yapmak zorunda kalır, daha açık bir söyleyişle köleleşir. Göçmenlik psikolojisi yerleşiklerden daha uyanık olmayı beraberinde getirir ve bir göçmen hayata bir yerleşikten daha fazla sarılır ama yerleşik değerlerinden kurtulduğu için suç işlemeye meyilli de bir hale getirebilir vs.vs... İkinci husus, bu göçmenlerin hepsinin Müslüman olmakla beraber hepsinin Türk olmamasıdır. Yani bu göçmenlerden Çerkez, Çeçen, Arnavut, Makedon, Bosna-Hersekli, Gürcü vb.gibi göç eden unsurlar Müslüman olmakla beraber Türk değildiler. Ama onları Türk yapan şey bıraktıkları ülkelerdeki şartlar oldu ve arkalarına bile bakmadan daha birinci nesilde gönüllü bir şekilde Türkleştiler. Doğal bir şekilde Müslümanlık bunda en büyük etken oldu. Çünkü nihayetinde kendi memleketlerinden dışlanmaları da belli oranda Müslüman oldukları için gerçekleşmişti. Din temelli bir ayrışma sebebiyle memleketlerinden olan bu insanlar, kendilerine yer veren bu ülkeyi çabucak bağrılarına bastılar. Bu anlamda Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra da devam eden göçler ve antlaşmalara baktığımızda Türkiye Cumhuriyet’i yöneticilerinin de aynı son dönem Osmanlı yöneticileri gibi din temelli homojenizasyon politikaları uyguladığını görürüz. Yani her dine eşit mesafede durması beklenen laik devlet anlayışı yoktur. Din temelli bir politika ile, Müslümanlar kabul edilir, gayri Müslimler dışlanır. Yani Müslümanlardan müteşekkil homojen bir devlet kurulmaya çalışılır.

Anadolu’ya gelenler bu durumda iken Anadolu’dan gidenlerin, yani gayri Müslimlerin nüfus büyüklüğü hakkında ise farklı kaynaklardan elde edilen bilgiler oldukça tutarsızdır. Burada da önemli husus, gidenlerin hepsi gayri Müslim olmakla beraber hepsi gayri-Türk değildi. Yani gidenlerin küçük de olsa bir kısmı Türk’tü ama Hristiyanlardı.

Düşman kuvvetleri ile işbirliği yaptıkları gerekçesi ile 1915’te Ermeniler, Kurtuluş Savaşı sırasında da Rumlar Anadolu’dan kitleler halinde zorunlu göç yapmışlardır. Göç ve iç çatışmalar sırasında her iki grup da önemli kayıplar vermiştir. En düşük tahminlere göre 2,5 milyon Rum ve Ermeni’nin göç ettiği, bir milyona yakınının da öldüğü belirtilmektedir. Shaw (1998), Osmanlı İmparatorluğu’nun 1918’de gayri-Müslimlerin Anadolu topraklarından çıkartılması politikasının yanlışlığını kavrayıp, geri dönmek isteyenlere Osmanlı tabiiyetini kabul etmeleri koşuluyla yardımcı olduğunu ve bu dönem içinde binlerce Ermeni ve Rum’un döndüğünü, aralarında yine binlerce kadın ve çocuğun Müslümanlığa geçerek Türkleştiklerini söylemektedir. Bütün bu gelişmeler ve zorunlu göçler Anadolu’da dini açıdan görece homojen bir nüfus yapısı oluşmasında önemli ölçüde rol oynamıştır.

Öte yandan “Türkleşenler” grubunda önemli oranda çocuk yaş grubunda olan bir başka grup daha vardır. Rum ve Ermeni kız çocukları, çatışmalarda sahipsiz kaldıkları için (ya da bu durum gerekçe gösterilerek) Türk ailelerin yanına

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

evlatlık olarak verilmişlerdir. Erkek çocukların akıbeti ise tam olarak bilinmemektedir. Mübadele sözleşmesinden sonra Türk ailelerin yanındaki Hıristiyan çocukların ev ev dolaşarak Yunanistan'a gönderilmek üzere toplandıklarını anlatılmaktadır. İstanbul'da, Karadeniz ve Güneydoğu Anadolu kentlerinde yetişmiş olanlar, hemen her ailede Ermeni dadı, evlatlık, hizmetçilerin bulunduğu ilişkin gözlemlerini ve deneyimlerini aktarmaktadır. Resmi bir heyetle Hıristiyan çocuklarının toplatılmasında hedef grubun daha çok erkek çocukları olması muhtemeldir. [2] Ferhunde Özbay'a göre, korunmaya muhtaç bu çocuklar, kızlar evlatlık alınma, erkekler ise askeri okullara gönderilmek suretiyle dönemin koşullarında iyi niyetli uygulamalar olarak değerlendirilebilir de Osmanlı'nın devşirme geleneğinin bir devamı niteliğindedir. [3]

Sonuç olarak, Özbay ve Yücel'e göre, Cumhuriyet hükümetlerinin Osmanlı muhacir politikasını önemli bir değişikliğe gitmeden sürdürdüklerini söylenebilir. Yani Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki milli kimlik arayışı çerçevesinde ve devletin yönlendirmesi ile oluşan bu politikada nüfus dini açıdan homojenleştirilmeye çalışılmıştır. Özetle, Türkiye'de hükümetlerin zorunlu göç politikası açıktır: Balkanlardan "Türk soyundan gelme Müslüman" göçünü teşvik etmek, Müslüman olmayanları (Hıristiyan Türkler de dahil olmak üzere), bütünüyle dışlamak, Sünni ve Hanefi Müslüman Rumeli muhacirlerini tercih ederken, Orta Asya, Orta Doğu ve Afrika'dan gelen Türk ve/veya Müslümanları "vatandaş" olarak benimsememek Bu göç politikası, hem II: Abdülhamit'in İslamcı, hem de Atatürk'ün laik Türk kimliğinin oluşturulmasında önemli bir rol oynamıştır. [4]

Diğer taraftan Cumhuriyet'in kurulması ile beraber, İstanbul'dan Ankara'ya orta sınıf, eğitimlilerin göç etmesi Ankara nüfusu içinde önemli yapı değişikliklerine yol açmıştır. "Başkentli" olma kavramı geliştiren bu yeni "sahipler" sadece Ankara'nın değil, yeni kurulan Türkiye'nin de sahibidirler. Burada önemli olan husus, bu defa ülke içinde ikinci kez göç eden "beyaz Müslüman" olarak tanımlanabilecek bu göçmenler en fazla ikinci kuşak muhacirlerdir. Öte yandan Türk Müslüman muhacirlerin özellikle İstanbul, İzmir, Ankara gibi şehirlerde nüfusa katılması ile "kentli" nüfusun yeniden tanımlanmış olması bir başka önemli konudur. Çünkü bu yeni tanımlama iki grubu dışlayan bir tanımlamadır. Birincisi büyük kentlerin yerli nüfusedir. Çünkü "yerli" nüfus geçmişe, yani Osmanlılığa, toprağa ve dine bağlı olduğu ölçüde ve yeniliklere ayak uyduramadıkları gerekçesi ile dışlanmaktadır. İkinci grup ise gayri-Müslimlerdir. Onlar da Türk Müslüman olmadıkları için dışlanırlar.

Özbay ve Yücel'e göre, sonuç olarak 1850'lerden günümüze kadar çoğunluğu zorunlu göç türünde olan bu nüfus hareketleri devletin bir Müslüman ülke olarak "Batılılaşma" projesinde önemli bir yer tutar. Gayri-Müslimlerin azaltılması, Türkleştirilmesi ve Avrupa kültüründen gelen Müslümanların göçer yoluyla arttırılması projesi, bir yüzyılı aşkın bir süre içinde gerçekleştirilmiştir. Ve halen de bu politikalar kapsamında Türkiye Cumhuriyeti genel bir politika olarak doğudan Müslüman muhacir kabul etmemekte ve bu politikaları bir anlamda sürdürmeye devam etmektedir.

Bu makaleden çıkarılması beklenen en önemli sonuç ise şudur: Bugünkü Türkiye'de yaşayan "Türkler" dediğimiz nüfus, aslında Türk olmayan ama Türk kültürel havzasının etkisi altındaki unsurları da barındırmaktadır ve bu unsurlar

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

aslında nüfusun önemli sayılabilecek bir kısmını oluşturmaktadır. Bu durumu ancak, "Osmanlı bakiyesi" bir toplum veya "imparatorluk bakiyesi" bir toplum olduğumuz gerçeğini kabul ederek aşabiliriz. Ancak bu gerçeğin kabulü ile homojenizasyonu bozduğuna inandığımız unsurlara (misyonerlik yapan rahipler, gayri-Müslimler, özellikle Ermeniler; ve Müslüman olmasına rağmen Kürtler) olan tahammülümüzün artması mümkün olacaktır.

REFERANSLAR

Türkiye’de Nüfus Hareketleri, Devlet Politikaları ve Demografik Yapı, Özbay F. ve Yücel, B. , Nüfus ve Kalkınma Hacettepe Üniversitesi Nüfus Etütleri Enstitüsü. Ankara. 1-69. (2002)

Tekeli, İlhan.(1990). "Osmanlı İmparatorluğu’ndan Günümüze Nüfusun Zorunlu Yer Değiştirmesi ve İskan Sorunu" Toplum ve Bilim.50:49-71

Behar, Cem.(1996). *Osmanlı İmparatorluğu’nun ve Türkiye’nin Nüfusu:1500-1927*. Tarihi İstatistikler Dizisi.2.Ankara: DİE

[1] Bu makale büyük oranda Ferhunde Özbay ve Banu Yücel’in birlikte yazdıkları 'Türkiye’de Göç Hareketleri, Devlet Politikaları ve Demografik Yapı' adlı makalesinden yararlanılarak yazılmıştır. Tekeli (1990) ve Behar’ın (1996) bu dönem için verdikleri toplam nüfus büyüklükleri arasında ciddi farklar vardır. Behar 1913’de Anadolu nüfusunun 15,8 milyon olduğunu, 1923’e gelindiğinde ise 13,1 milyona düştüğünü aktarmaktadır. Tekeli 1912’de 17,5 milyon olan 1922’de 12 milyona düştüğünü yazmaktadır.[2] A.g.e. sy 7. Özbay aynı dönemlerde bazı Müslüman Türk çocuklarının da Amerikan ve Fransız misyonerleri tarafından Ermeni ve Rum oldukları iddiasıyla kaçırdıklarını bildirmektedir.[3] A.g.e. sy.8[4] A.g.e. sy. 11

[Gamalı Hilalin Yükselişi - Irkçılığımıza Bir Bakış \(Fatih Demir\)](#)

Ey insanlar, şüphesiz biz sizi, bir erkekle bir kadından yarattık. Birbirinizle tanışmanız için milletlere ve kabilelere ayırdık. Muhakkak ki, Allah indinde en üstünüz, takvada en ileri olanınızdır. [Hucurat- 13]

Milliyetçilikle yatıp milliyetçilikle kalkıyoruz son günlerde. Aslında bu son günleri, son aylara, onu da son yıllara hatta son yüzyıllara kadar götürebiliriz. Osmanlı'nın son dönemlerinde kurtuluşu Türkçülük yapmakta bulan İttihatçılarla başlatabiliriz mesela. Ya da daha gerilere gidip Tanzimat'la verilen azınlık hakları ile de ilişkilendirebiliriz. Hatta 2.Viyana kusatmasındaki askerinin isteksizliğine kadar gerilere gidebiliriz. Ben hem konuyu çok fazla dağıtmamak hem de daha elle tutulur gözle görülür izler bulabileceğimiz düşüncesi ile 20.yüzyılın ilk döneminden başlatacağım.

"Göreceksiniz yüzbaşım!... İttihatçılar, İstanbul üzerine yürüyüşlerinden cesaret alarak bu devleti bir takım feci maceralara sürükleyecekler, belki de Turancılık gayretiyle veya İslamcılık siyasetiyle, korkarım ki hem Çarlık Rusya, hem de Büyük Britanya İmparatorluğu ile aynı zamanda harbe sokacaklardır. Allah göstermesin, böyle bir hal vukuunda Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalandığına şahit olacağız, zira İngiltere'nin dahil olduğu bir harbin kaybedileceğini hiç zannetmiyorum. Çarlık Rusya ise, içi ne kadar köhne olursa olsun, mevcudiyetini muhafaza edebilecektir. Hiç olmazsa millet olarak ayakta kalacaktır. İnşallah İttihatçılar böyle bir tecrübeye girişmek hevesinde bulunmazlar, zira bu bizim memleket için hakiki bir felaket olacaktır!" 2.Abdulhamid (1)

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Kimse 2. Abdulhamid'i dinlemedi. 1909 yılında Meclis-i Mebusan üyeleri Cemiyetler Kanunu'nun 4.maddesi üzerinde tartışıyorlardı. Basta Araplar olmak üzere birçok azınlık mensubu bu maddeye karşıydı. Çünkü 1908 yılında yapılan seçimlerde yaklaşık 8 milyon nüfusa sahip Türkler 150'ye yakın milletvekili ile temsil edilirken 10 milyon nüfusa yakın Araplar sadece 60 milletvekili ile temsil ediliyorlardı. Milliyetçilik esası üzerine siyasi bir cemiyet kurulmasını yasaklamayı uygun gören bu madde 69 red 90 kabul oyu ile yürürlüğe girdi. Ayaklanan Arap gruplar sert askeri müdahalelerle bastırıldı. Ama İttihatçılarda durumun farkına varmışlardı. Bu noktada ilk olarak Teskilat-i Mahsusa kuruldu. Amacı imparatorluk içindeki halkları bağımsızlık için kışkırtan ajanlara karşı politikalar üretmekti. İstiklal Marsi'si Mehmet Akif'de kuruma yardımcı olmaya çalışıyordu.

"Ey unsûr-ı isyan, bu ne elim izmihlal?

Seni tahrik eden üç beş alığın marifeti.

Ya neden bekliyordun bu rezil akibeti.

Hani milliyetin İslam idi...kavmiyet ne!

Sımsıkı sarılıp dursaydın a milliyetine.

"Arnavutluk" ne demek var mı şeriatta yeri?

Küfr olur başka değil, kavmini sürmek ileri.

Arabın Türke, Lazın Çerkese yahut Kürd'e;

Acem'in Çinli'ye rüchanı mı varmış? Nerde...

Müslümanlıkta "anasır" mı olurmuş? Ne gezer!

Fikr-i Kavmiyeti tel'in ediyor Peygamber.

En büyük düşmanıdır ruh-ı nebi tefrikanın

Adı batsın onu İslama sokan kaltabanın.

Ne Araplık ne de Türklük kalacak aç gözünü

Dinle Peygamber-i zîşanın ilahi sözünü

Türk, Arapsız yaşamaz; kim ki "yaşar" der delidir.

Türk ise Arabın hem sağ gözü, hem sağ elidir.

Veriniz baş başa zira sonu hüsrân-ı mübin

Türk miliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Ortada ne Devlet kalıyor billahi ne din.

“Medeniyet” size çoktan beridir dış biliyor;

Evvela parçalamak, sonra da yutmak diliyor.

Bunu benden duyunuz, ben ki evet, Arnavud’um...

Başka bir şey diyemem... işte perişan yurdum.

Bu siir birçok dile çevrilip Teskilat-i mahsusa tarafından dağıtılmıştı. Dağıtılmıştı ama bu Abdulhamid’in belirttiği ikili politikanın bir ayağı idi. Çünkü aynı anda obur tarafta İttihatçılar tüm Osmanlı tebaası okullarında Türkçe’yi zorunlu hale getirmiş, gelişmekte olan yarayı daha da derinleştirmişti.

Daha sonra Balkan savaşları çıkmış, İstanbul ve Atina antlaşmaları gereğince Bulgaristan ve Yunanistan’da yaşayan Türklere ilk defa “Azınlık” statüsü verilmişti. Aldığınız hakları vermenin de gerektiği korkusu İttihatçıları urkutmeye başladığı sırada Osmanlı’nın olum fermanı olan gizli bir antlaşma imzalandı Almanlarla. 2. Abdulhamid’in söyledikleri birbir çikiyordu. 1. Dünya savaşı başlamıştı ve Osmanlı durduk yere Ruslar’a savaş açmıştı. Bu da güçlü azınlık gruplarından korkan İttihatçıların halen basımızı agrıtan Ermenileri “Tehcir” yasasının altyapısını oluşturmuştu. Toplamları tüm Ermeni nüfusunun %5’ini geçmeyecek Hıncak ve Tasnak oluşumları yüzünden 1 milyon askin Ermeni nüfusu binlerce yıldır yaşadıkları topraklardan sürgün edilmişlerdi. Ardından büyük yıkım geldi. Osmanlı onlarca parçaya bölündü. Sevr imzalandı. Ve Anadolu haric hemen hemen tüm topraklar kaybedildi.

Kurtuluş savaşı bu şartlar altında başladı. Herkesi bir arada tutacak bir şey lazımdı. Sivas kongresindeki şu metin belki herkesi bir arada tutacak şeyin ne olduğu hakkında birazcık ipucu verebilir :

“Makam-ı celil-i hilafet ve saltanata, İslâmiyete, devlete, millete ve memlekete manen ve maddeten hizmetten başka bir gaye ve emelimiz olmadığına binaen kongrenin müzakeresi devamı müddetince ihtirasat-ı şahsiye ve siyasiyeden ve fırkacılık amalından münezzehe bir azim ve iman ile çalışacağıma ve İttihat ve Terakki Cemiyeti’nin ihyasına çalışmayacağıma namusum ve bilcümle mukaddesatım namına vallah, billah”

Kurtuluş savaşını veren insanların Amerikan, İngiliz mandalarını tartistikleri o günlerde edilen bu yemin milleti hilafet ve saltanat etrafında birleştirmekten başka bir şey değildi. Türk’ü Kurd’u Cerkez’i kısacası tüm Türkiye halkları bağımsızlık için, hilafeti ve saltanatı korumak için çalışmaya yemini ediyorlardı. Çok değil üç yıl sonra 1 Kasım 1922 günü mecliste yaşananları Atatürk Nutuk’ta şöyle anlatıyor :

“Üç komisyon bir odada toplandı. Başkanlığa Hoca Müfit Efendi seçildi. Sorunu görüşmeye başladılar. Dinîşleri Komisyon üyesi olan hoca efendiler, herkesçe

bilinen uydurma sözlere dayanarak halifeliğin padişahlıktan ayrılamayacağını savladılar. Bu savları çürütmek için özgür düşünceli kimseler de ortaya çıkar görünmedi. Biz, çok kalabalık olan bu odanın bir köşesinde tartışmaları dinliyorduk. Bu biçim görüşmelerin, istenilen sonuca varmasını beklemek boşunaydı. Bunu anladık. En sonu, Karma Komisyon Başkanından söz aldım. Önümdeki sıranın üstüne çıktım. Yüksek sesle şunları söyledim : "Efendiler, dedim, egemenliği hiç kimse, hiç kimseye, bilim gereğidir diye, görüşmeyle, tartışmayla veremez. Egemenlik, güçle, erkle ve zorla alınır. Osmanoğulları, zorla Türk Ulusunun egemenliğine el koymuşlardı. Bu yolsuzluklarını altı yüzyıldan beri sürdürmüşlerdi. Şimdi de Türk Ulusu bu saldırganlara, artık yeter diyerek ve bunlara karşı ayaklanarak egemenliğini kendi eline almış bulunuyor. Bu bir olupbittidir. Söz konusu olan, ulusa saltanatını, egemenliğini bırakacak mıyız, bırakmayacak mıyız sorunu değildir. Sorun, zaten gerçekleşmiş bir olayı yasa ile saptamaktan başka bir şey değildir. Bu, kesinlikle yapılacaktır. **Burada toplananlar, Meclis ve herkes sorunu doğal bulursa, sanırım ki uygun olur. Yoksa, yine gerçek, yöntemine göre saptanacaktır; ama, belki birtakım kafalar kesilecektir.** İşin bilimsel yönüne gelince, hoca efendilerin üzülmelerine ve kaygılanmalarına hiç yer yoktur: Bu konuda bilimsel açıklamalarda bulunayım." dedim ve uzun uzadıya birtakım açıklamalar yaptım. Bunun üzerine, Ankara milletvekillerinden Hoca Mustafa Efendi : "Bağışlayınız efendim; biz sorunu başka bakımdan ele almıştık; açıklamalarınızdan aydınlandık." dedi. Sorun, Karma Komisyonca bir çözüme bağlanmıştı."

Hilafet saltanattan ayrılmış ve saltanatlık kaldırılmıştı. Hindistan'dan Kuzey Afrika'ya kadar dünya müslümanlarının Türkiye'ye maddi manevi desteğinin arkasındaki asil gaye hep Hilafeti korumak olmuştur zaten. Bu bazıları için bugünlerde basit görülebilir ama dönemin şartları altında bu çok önemli idi. Hindistanda para toplayan örgütün adı belki size bir ipucu verebilir : Hint Hilafet Komitesi (İndian Committee of the Caliphate). (1,5 milyon sterlin gibi inanılmaz büyük bir para toplanmış, bu paranın bir kısmı savaş araç gereçleri için kullanılmış kalani ise İs bankasının kuruluş sermayesi olarak kullanılmıştır. 2005 yılındaki Pakistan depreminde İs bankası bölgeye 1.7 milyon dolar yardımda bulunmuştur) "Hadi Türkler'e laik bir ülke kuralım" fikrinin herkesi etrafında birleştirecek bir parlaklığı yoktu. Ne Kurtler bundan yana olurdu, ne Cerkezler... Ne Pakistan para gönderirdi ne Araplar... Ama Halife'nin de suyu isinmek üzereydi.

1923 yılına gelindiğinde Türk'ü, Kurd'ü, Cerkez'i, Bosnak'i büyük zaferin mutluluğu içerisindeydi... Devleti tekrar uluslararası camiada herkesce kabul edilebilir bir yere getirmek için görüşmeler sürüyordu. Yapılan ilk şey yine bir sürgündü. İkili sürgün... Zorunlu mübadele (exchange obligatoire)... Yunanistanla 30 Ocak 1923 günü Lozan'da imzalanan anlaşmada kullanılan kelimeler bize aradığımız bilgiyi veriyor... Mübadelede Türkiye'de yerleşik Ortodoks Rum'lar ile Yunanistanda yaşayan "Müslüman"lar arasında yapılacaktı... Ana unsur "Müslüman" olmaları idi. Çünkü Osmanlı ve devamında Türkiye Müslümanların hamisi idi... Halife onun topraklarında yaşıyordu son 400 yıldır... Ama yönetimin daha farklı bir planı vardı.

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

Lozan'da Türkiye'deki azınlık hakları yine dini ekseninde tanımlanmıştır. Böyle tanımlandıkça Türkiye'deki müslümanlara Türkiye Cumhuriyetinin hiçbir ayrı hak tanıması gerekmedi. Ne sayıları 1 milyon kişinin üzerinde olan Kürtlere , ne Çerkezlere, ne Lazlara... Yine de Türkiye Halkı bu durumu dert etmedi. Çünkü önemli olan " *Allah, devlete millete zeval vermesin*" söylemi idi. Ama olmadı.

3 Mart 1924 günü Halifelik kaldırıldı. Bunun etkisi büyük oldu. (Serif Hüseyin izleyen süreçte kendini Halife ilan etti ve Arap milliyetçiliğinin güçlü yapıtaşlarından birinin onu da bu sayede acılmış oldu) Halkta bir huzursuzluk vardı. Siyasilerin birçoğu hemen Terakkiperver Cumhuriyet Fırkasında bir araya geldiler. Giderek güçleniyorlardı. Halk büyük destek vermisti kendilerine. Ve Seyh Sait Ayaklanması patlak verdi.

Ayaklanma bence Türkiye Cumhuriyeti'nin günümüzdeki en önemli izlerini tasdiği için çok önemli. Çünkü bu olay bahane edilerek Türkiye'nin cehresi zor kullanılarak değiştirilmeye çalışılmıştır. Ayaklanmaya gerekli müdahale hızlı bir şekilde yapılmamıştır. İyice ilerlemesi beklenmiş sonra da bu ayaklanma bahane edilerek Türkiye'yi demokrasiden uzaklaştırmaya başlayacak iki önemli karar alınmıştır : Takrir-i Sukun Kanunu ve "Hıyanet-i Vataniye Kanunu'nda "Dinin politikaya alet edilemeyeceği ve bu suçun da vatan hıyaneti sayılacağı"na ilişkin değişiklik". Bir süre sonra alınan onay gerektirmeyen idam uygulama kararı da hukuk devletinin karanlığa gömülmesinin ilk adımı oldu. (Konu ile ilgili Atilla Yayla üzerinde yapılan tartışmaları okuyarak daha fazla bilgi alabilirsiniz)

Türkiye din ve dindarlardan temizlenirken halkı bir arada tutacak başka bir kavram ön plana çıkarılmıştı : Türkçülük

Avrupada Fasizmin ayak sesleri yükselirken Türkiye'de seslere ayak uyduruyordu. Öncelikle Osmanlı geçmişi ile ilgili bağlar birbir koparıldı. Osmanlı ocağı ilan edildi. ve Osmanlı'nın daha da ötesine uzandı. Türk Tarih ve Türk Dil Kurumları ile bu oluşturulmaya çalışıldı. İnsanın kanını donduracak şeyler yapmaya başladılar. "Saf Kan Türk" bulmak amacı ile yapılan araştırmalar mı istersiniz, Kirikkalede bulunan sarısın bir ailenin Atatürk'un hazır bulunduğu bir toplantıda ayakta alkışlanarak "iste safkan Türk" diyerek tanıtılmasını mı? Bu olaylara alışıksız olmayan her türlü insan yada grubun çıkışları bastırılır... Partiler, okullar, dernekler kapatılır... 1933'de yapılan 10.yıl konuşmasında artık muhattap : Türk'tür.... Türk milleti zekidir, çalışkandır, pagandır ve ne mutlu Türküm diyene... Kabe Arabin olsun, bize Cankaya yeterdir...

1934 yılında ilk meyveleri alınmaya başladı bu politikanın. "Ein Volk, ein Reich, ein Führer" (2)'in Nazi Almanyasının provası Türkiye'de yapılıyordu. Trakya'da çıkan ve devletin müdahale etmediği olaylarla 15.000 Yahudi vatandaşın ev ve işyerleri yağmalandı, insanlar tecavüze uğradı, tartaklandı. Bölgede kısa bir süre önce öğretmenlik yapmış ve Orhun adlı Türancı bir dergiyi çıkaran bir isim göze carıyor : Nihal Atsız

1935 yılına geldikimizde Türkiye'deki bazı kesimlerin geldikleri noktayı anlatması açısından şu alıntı yardımcı olur sanırım :

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

1935 yılında Türk Tarihini Araştırma Kurumu'nun (Bugün, TTK) seçtiği bir heyet huzurunda Süleymaniye Camii' nin yanındaki türbesinden kemikleri çıkarılır Mimar Sinan'ın. Tabii geçen 350 yılın tesiriyle iskeletin büyük bir kısmı bozulmuştur. Dönemin ırkçı anlayışı uyarınca kafatası incelenir. Türk ırkının özelliklerine uyduğu anlaşılınca memnuniyetle mezar kapatılır. Ancak kafatası kurulacak Antropoloji müzesinde muhafaza edilmek üzere heyet tarafından alıkonulur.(3)

Ve kafatası daha sonra kaybolur. İlerleyen yıllar savaşı patlak vermesi ile İrkçilerin ekmeğine yağ sürmüştü. Butun dünya yüzünü Almanya'ya donmuş İrkçilik Türkiye'de de tam gaz ilerliyordu. Önce yirmi kura ihtiyatlar olayı ile Gayrimüslim vatandaşlarımızın askerliğini yapmış olanlar da dahil olmak üzere büyük kısmı askere alındı. Ve silah verilmeden ve yer yer farklı uniformalar giydirilerek lüzumsuz işler yaptırıldı. Ardından Gayrimüslimleri sarsan ve yabancı sermayenin her zaman için gözünde korkulu bir imaj olarak beliren Varlık vergisi geldi. Varlık vergisini ödeyemeyenler Askale Toplama kampına konuldu. 25 kişi burada hayatını kaybetti. Sahneler sizlere aynı yıllarda gerçekleşen başka bir ülkedeki başka bir olayı hatırlatıyor mu bilmiyorum. Neyse ki mesele disardan duyuldu da vazgeçildi.

Ama bunların hiçbirini Türkiye'yi seven ve ayrılmak istemeyen Gayri-Müslimlerin gözünü korkutmadı, 6-7 Eylül olaylarına kadar. İrkçi fasizan desteklerin "Atatürk'un Evi Bombalandı" haberi ile peslerine taktikleri kalabalıklar aynen Trakya olaylarında olduğu gibi devlet güçleri tarafından durdurulmadan gayrimüslim halkın evlerine işyerlerine canlarına saldırıldı. Kiliselere (ki kutsal mekanlardır) okullara saldırıldı. Olaylarda basrolleri oynayanlar yine ırkçı milliyetçilerdi "Kıbrıs Türktür Derneği"(4). Ki olaylardan sonra İstanbul'u bir daha donmemek üzere terkedecek 300.000 Rum asilli vatandaşın Kıbrıs'taki olayların gelişmesi sürecindeki rolleri yatsınamaz.

Ve tüm bu olaylardan sonra %99'u müslüman bir ülke vardı elimizde. Çocukları her sabah "Turkum, doğruyum..." diyordu, dağlarında taşlarında "Ne mutlu Turkum diyene" yazıyordu.

Türk milliyetçiliği adı altında ırkçılık kafalara o kadar yerleştirilmisti ki demokrasinin, özgürlüklerin arttığı ülkemizde "dilini konuşma, sarkisini söyleme" hakkını isteyen herkese hain muamelesi yapıldı. İlkokuldan üniversiteye kadar oyle öğretilmistik ki Türkiye içinde resmi politikalar dışında konuşulan her konu, yapılan her yeni yorum hainler dışında kimselerden çıkamazdı. Bu nedenle, Ermeniler Ermenistana, Yahudiler İsraile, Rumlar Yunanistana, Komünistler Rusyaya (ve son zamanlarda Müslümanlar Suudi Arabistana) gönderilmiş ve problem çözülmüştü. Ya geride kalıp gitmek istemeyenler? Ya gönderilecek yeri olmayan ama yükselen gücü ile "devlet"e tehlike arzeden Kurtlar...

Devlet ona da hızlı bir çözüm üretti. Güneydoğu'da 1000'in üzerinde okul kapatıldı ve tüm bu halk köyleri ile beraber yer gösterilmeden sürgün edildi. Halk çözümü büyük şehirlere gelmekte buldu ve bu da halihazırda bozuk olan yapıyı iyice

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

bozdu. Ama irkci zihniyet bunda bile Kurtleri suçlu buldu. Sozde onlar büyük şehirlere cani gonulden gelmiş ve ortamlarini bozmuşlardı.

Gelisen teknoloji ve medya gucu sayesinde ulke halkina kendi dilinde eğitim, televizyon, radyo gibi hakları vermek istemeyen irkci bir devlet ile karşı karşıyaydık ama hiç kimse bunu o yıllarda irkçilik olarak nitelendirmiyordu. Bu Türkiye'yi bölme planıydı o yıllarda. Halbuki o yıllarda devlet herşeyde olduğu gibi bu konularda da halkına desteği verse, bölge halkı ile birlikte Kuzey Irak'ta yaşayan Kurt halkına da yanında olduğu demokratik olduğu kardeşi olduğunu hatırlatabilse ne PKK yada diğer güçlü Türkiye karşıtı Kurt televizyonlarının ağlarına düşerlerdi, ne PKK'nin sözlerine kanarlardı. 40 bine yakın vatan evladı toprak altında yatıyor olmazdı. 300 milyar dolar para sadece bu iş için aktarılmazdı. Kuzey Irak Türkmeni ve Kurdu ile eğer bir ülkenin altında konfederasyona gidilecekse bu ülke Kurtlere haklarını vermekten bir an bile çekinmeyen Türkiye olacaktır diyebilirdi.

Ama hayal dünyasında yaşamadığımız için bunların hiçbirisi olmadı. Türkiye resmi ağzından halen "Türkmenler" kardeşim tabii ki onları koruyacağım diyerek halen irkçilik yapmayı sürdürüyor. Çünkü dünya üzerinde Kurtlerin bir hamisi varsa o da Türkiye olmalıydı. Kardeş Türkmenler kadar kardeş Kurtlerin de hakkı korunmalı idi. Eğer mazlumu korumak için savaş açmak yigitlikse Kıbrıs Türklerini korumak için açılan savaşın aynısı Saddam Kurtlerin üzerine kimyasal gaz attığı zaman Irak'a karşı da yapılmalıydı.

Problemler ve çözüm yolları güneş ciplaklığında iken ortam yeni bir belge ile çalkalandı. Milli siyaset belgesi denen bu belgede çözüm önerileri son derece acık bir şekilde sıralanıyordu. Üniter devlet tehlikesideydi ve bunun koruma yolu son derece basitti : Tek devlet, tek ulus, tek bayrak, tek dil (5) (Bknz (2))... Sayıları hergeçen gün artan sözde milliyetçi, ulusalcı ve benzeri isimler alan ama istisnai birkaçı dışında tamamı irkci söylemlerle hareket eden gruplar her yere yayıldı. İnternet siteleri kuruldu. Ağır hakaretler edildi. En basit eleştirilerde kapatılan siteler, toplanan kitaplar, toplatılan gazete ve dergiler yerli yerinde dururken bu gruplara karşı hiçbir işlem yapılmadı, tek bir dava açılmadı. Halbuki ayrımcılığın en igrencini yapan bu gruplara karşı birşeyler yapılmalıydı. Palazlandıkça palazlandılar...

En son sözleri cimbizlanarak İrkçilere yem edilen Hrant Dink'e kıyanlarında, papaz cinayetindekilerinde bu internet siteleri ile bağlantıları tesbit edilmisti. Hrant Dink'i koruyamadık ama "Bu ülke güvercinlere dokunmadı" dediği son yazısındaki ironik durumu ortaya koyan sözleri yeni tartışmaları daha yüksek sesle konuşabilmemizi basardı. Mahcupyan "hayir hep güvercinlere dokundu" derken bu manada haklıydı. Mefta'nın arkasından , olduruluşu ile Ermeni olması arasındaki yüksek korelasyon bagini protesto eden "Hepimiz Ermeniyiz" sloganini bile tahammul edemeyecek kadar ileri gittiler. Katil ile kahraman edası ile fotoğraflar çektiler bayrağı da alet ederek. Gözümüzün içine baka baka "cete yoktur" dediler, yalanlar söylediler, ortbas etmeye çalıştılar. Ve hiçbirşey degismedi. "Ha busefer olur mu?" dedik ama halen birşey olmadı. Halen devletin yüksek kesimlerinde bunlara karşı birşey yapılmıyor. Ne 301'e dokunabiliyorlar

Türk milliyetçiliği birleştirir mi yoksa parçalar mı ?

ne silah üzerine yemin eden cetelere. Ve bizler ulke vatandaşlarına değil dışarıdakilere karşı yapılması gereken milliyetçilik kavramını oy kaygısı ile birbirlerine karşı "hangimiz daha milliyetçiyiz" savaşına çeviren siyasilerimizi izliyoruz...

-
- (1)Yöneticilerin İçin Yeni Bir Bakış 2. Abdulhamid Han'ın Liderlik Sırları, Mehmet Aydın, Sayfa 177.
 - (2) "Ein volk, ein reich, ein fuhrer" tek halk, tek devlet, tek lider, Nazi Almanyasının mottosu
 - (3) <http://www.dusunceler.org/2006/06/23/mimar-sinanin-kayip-kafatasi/>
 - (4) Kerkük Türktür sloganlarını bu manada dikkatle izlemek lazım.
 - (5) Hala duruyorlar mı bilmiyorum ama en son İstanbul'daki tüm askeri alanlarda bu ifadeler tabelalarda herkesin görebileceği bir şekilde yol kenarlarına dikili duruyorlardı. Ayrıca Milli Siyaset Belgesi için bkz <http://www.ikincicumhuriyet.org/arsiv/arsiv6071.htm>